FRA GETSEMANE TIL TRONEN

Av Adolf Bjerkreim

INNHOLD

Forordet i den første utgaven -	2
Forord til tredje utgave.	3
Jesus i Getsemane.	4
a. DEN STORE STRIDEN BEGYNNER	9
b. Hvorfor hadde han lengtet så inderlig etter å spise nettopp dette påskelam med dem?	15
c. Men var det da nødvendig å be om det?	18
d. Når var det i hans kjøds dager at han gråt og med sterkt skrik bar fram en slik bonn til Gud?	21
Det høye råd -	23
a. Hva det høye råd beslutet -	25
b. En velkommen overraskelse	26
Da Jesus ble grepet.	30
Jesus hos Annas og Kaifas	35
Jesus for Pilatus	39
Ut til Golgata	48
Korsfestelsen	53
Kristi død	56
Jesu begravelse	70
Jesu Kristi oppstandelse I	78
Jesu Kristi oppstandelse II	86
Jesu Kristi himmelfart	91
Kristus kommer igjen	109

Forordet i den første utgaven

Målet med denne boken har vært å tegne et lite bilde av vår selvhengivende, lidende, døende og nå herliggjorte Frelser. jeg håper at det som er tatt med, i noen grad har tjent denne hensikten. I håp om at han som i nåde har vedkjent seg disse vitnesbyrdene i taler, også vil kjennes ved dem i skriftlig form, blir boken sendt ut i var Herre Jesu Kristi navn.

Gud gi at den på sin vei må forherlige Guds Sønn!

Åkrehamn, den 5. sept. 1927.

Å. Bjerkreim

Det er med stor glede vi sender ut et nytt opplag av Adolf Bjerkreims bok «Fra Getsemane til tronen». Boken ble utgitt på Lunde & Co.s forlag i 1927 og kommer nå i nyere rettskrivning. A. Bjerkreim var uten tvil en av de mest klarsynte lekpredikanter vårt land har fostret i den senere tid, og både hans røst og penn er sterkt savnet etter at han den 22. april 1963 la ned vandringsstaven. Han var med som utgiver av bladet «Evangelisten» og deltok som lærer ved en rekke større bibelkurs. Mange minnes ham også som den varmhjertede sjelevinneren i rike vekkelsestider. Han utga en rekke bøker, som lenge har vært utsolgt fra forlagene. De har vært meget etterspurte, og vi håper å komme med nye opplag av disse etter hvert.

EVANGELISTENs FORLAG

Forord til tredje utgave.

«Fra Getsemane til Tronen» var en av de første bøker jeg som nyfrelst leste. Mange år har passert siden den gang, men jeg minnes hvor sterkt inntrykk dens budskap satte i meg. En sang jeg lyttet til på den tiden, ble meget mektig og har satt sine dype spor i meg.

Et vers er slik:
«Tenk at Han elsket meg så,
for meg brast Hans elskede hjerte.
Ja, tenk at Han elsket meg så.»

Mens denne sangstrofen spilte i bakgrunnen, var det som om Gud i tanken førte meg til Golgatahøyden, der min elskede Frelser døde for meg. Nå ble dette så dyrebart for meg, og jeg ble så grepet av at Jesus Kristus elsket nettopp meg slik - at Han tok meg med i sin død. Hele mitt indre smeltet som et vokslys innfor Hans kjærlighet. Takknemlige tårer strømmet på og det var umulig å holde dem tilbake. Noe av den samme takknemlighet fyller min sjel når jeg atter har hatt gleden av å lese denne meget oppbyggelige bok av Adolf Bjerkreim.

Nettopp denne velsignelsen ønsker jeg at andre skal få del i - derfor blir denne boken «Fra Getsemane til Tronen» utgitt i nytt opplag. De som leser denne boken under bønn, vil bli ført inn i et varmt og levende samfunn med den Herre Jesus Kristus – ja, på en måte som vil resultere i en veldig takknemmelighet til Gud, Faderen, som gav Sin Sønn i vårt sted.

PERLEN FORLAG
Ivar Helmersen MANDAL

Jesus i Getsemane

«Så kom Jesus med dem til et sted som heter Getsemane, og han sa til disiplene: Sett dere her, mens jeg går dit bort for å be!» Matt. 26, 36.

« Så kom Jesus -.»

Slik begynner denne gripende beretningen. Disse tre ordene forteller at Jesus var på vandring. Målet var himmelens trone. Han skulle - hjem. Men veien dit opp lå over Getsemane Gabbata Golgata.

For en reise!

Hvor smertefull og besværlig! Mye var avhengig av den. I tillit til Den Hellige Ånds hjelp vil vi nå i vårt sinn prøve å følge Herren på denne betydningsfulle reisen.

JESUS GÅR TIL GETSEMANE

Det er natt. Larmen i Jerusalem har stilnet av. I de tusen hjemmene blir søvnens styrkende hvile nytt etter travel dag. For folk flest er denne natten som andre netter. Bare Jesus med disiplene og de fremste av hans fiender er våkne og vet at i denne natten vil det komme til å skje noe ....

Ut fra en stor sal (Luk. 22, 12) kommer Jesus med elleve disipler. Den tolvte har forlatt dem for en stund siden.

Kan du se dem for deg?

Trekkene i ansiktene deres er preget av alvor, og de synes å ha stor hast. Jesus går foran de andre, og de

tar alle veien ut til Getsemane. Samtalen er livlig. Alle, er levende interessert i sin mesters ord. Det forekommer dem at han aldri før har talt til dem på denne måten. Alvoret og inderligheten i stemmen hans er nær på å forskrekke dem.

De når hageporten og går inn i hagen. Like etter stanser de mellom trærne. Jesus peker mot jorden, sier noen ord, og åtte av disiplene hans setter seg i det grønne, duggvåte gresset. Et øyeblikk blir han stående og ser på dem. Ser som det var siste gangen han så dem her i verden. Så vitner en mine i hans ansikt om at en fast beslutning er tatt. Han gir et vink til Peter og de to Sebedeus' sønner. De følger ham et steinkast lengre fram. Der ved en stien - eller var det under ett av de gamle oljetrærne - stanser han.

Hva skjer nå?

Jo, nå begynner den store kampen for slektens frelse.

Jesus selv var klar over alt som skulle møte ham. Hør bare hva han sa, da han satte seg ned med dem i salen, og mens de samtalte på veien hit.

«Dere vet at om to dager er det påske, og da skal Menneskesønnen overgis til å bli korsfestet..»

«Mens de spiste, sa han: Sannelig sier jeg dere: En av dere skal forråde meg.»

«Da sier Jesus til dem: I denne natt kommer dere alle til å ta anstøt av meg, for det står skrevet: Jeg vil slå hyrden, og hjordens får skal bli spredt..» Matt. 26, 2. 21. 31.

Han var forberedt på alt. Ikke noe kom overraskende og uventet. Men hva slags tanker rørte seg i ham, da han steg over Kedronbekken og gikk inn her mellom oljetrærne? Sa han ikke i Joh. 12, 27: «Nå er min sjel forferdet! Og hva skal jeg si?»

«Nå er min sjel forferdet.»

Hva lå der ikke i de fem ordene!

Ingen av oss fatter det, men ett er sikkert: Nå følte han nødvendigheten av å be. Hele hans sjel skrek om hjelp fra himmelen!

HVORFOR GIKK HAN TIL GETSEMANE?

Her trenger et annet spørsmål seg fram: Hvorfor gikk han nettopp til Getsemane for å be om denne hjelpen? Å finne det eneste riktige svaret på dette er nok vanskelig, og vi skal heller ikke gjøre krav på det. Vi antyder bare tre grunner, som det ligger nær å tenke på.

For det første: Getsemane var et sted hvor han ofte før hadde knelt i bønn.

Vi leser i Luk. 22, 39-40: Luk 22:39f Luk 22:39-40. «Og han gikk ut og drog til Oljeberget, som han pleide, og disiplene fulgte med ham. Da han kom til stedet, sa han til dem: Be at dere ikke må komme i fristelse..» Det var altså alminnelig for ham å gå dit for å be. Og ikke bare det, men det var alltid på et bestemt sted han knelte ned. Derfor heter det her: «Da han kom til stedet» .

Johannes sier også: «Jesus var ofte kommet sammen der med sine disipler.» Hva hadde han vel ikke opplevd her med sin Far! Hva kunne ikke dette stedet fortelle ham! Hvor ofte hadde han ikke dypt bedrøvet over sitt folks ugudelighet, vandret ut til dette stedet for å glede seg i samfunnet med sin Far! Og hvor ofte hadde han ikke tatt veien hit ut, når tanken gikk fram til korset og gjorde hans sjel forferdet! jo, her hadde han kjempet i bønn, her hadde han møtt sin Far, her hadde alle triste og tyngende tanker veket fra ham ved herligheten av Faderens nærhet. Så mye hadde han opplevd her, at det helt naturlig var blitt en sedvane for ham å gå til Getsemane for å be. Var det da underlig at han også nå valgte dette hellige stedet?

Har ikke også vi i tunge timer følt en viss trøst i å kunne knele på et sted hvor vi ofte før har kjent Herrens nærhet og opplevd bønnhørelse? Lå der ikke en hjelp for vår tro i det å kunne si til Gud: Min kjære Far, her har du jo hjulpet meg før?

Er det da for mye å tro at når Jesus i denne uhyggelige og skumle nattetimen skulle møte mørkets makt, følte også han seg styrket ved minnet om sin Fars tidligere hjelp?

Det er også mulig at de mange hellige minnene som for øvrig knyttet seg til stedet, dro ham dit i denne tunge timen. På - denne siden hadde David en gang ligget på sine knær og kjempet en bitter kamp (2Sam. 15). Jesus kjente godt denne prøven i Davids liv! Når han leste Samuelsbøkene, så han ofte sin historie der. Han var jo selv den sanne David, som alt dette vitnet om, og nå gikk jo det hele i oppfyllelse.

Se bare: Den gang var David blitt skammelig forrådt av sin rådgiver, Akitofel. - Denne natten skulle han selv bli forrådt av «en av de tolv».

Den gangen ble David forlatt av sitt folk og gikk ut av Jerusalem som en forkastet konge. Bare noen få intime venner var trofaste og fulgte ham. - Dette var også Jesu skjebne nå. Israels hjerte var vendt fra ham. Da han brøt opp fra nattverdbordet og tok veien til Getsemane, gikk også han ut fra Jerusalem som en forkastet og forlatt konge. Selv de som hyllet ham og ropte «Hosianna» søndagen forut, hadde sviktet ham nå. Bare elleve av hans venner holdt ut ennå en stund og fulgte ham i forkastelsen.

Den gangen tok David veien ut til Oljeberget over Kedronbekken. Der gråt Israels konge. Nå gikk han selv den samme veien, og her på den samme jorden - og hvem vet, kanskje under de samme oljetrærne - orket heller ikke han holde gråten tilbake. Om dette sier Heb. 5, 7:

«Han har i sitt kjøds dager, med sterkt skrik og tårer, båret fram bønner og nødrop til ham som kunne frelse ham fra døden. Og han ble bønnhørt for sin gudsfrykt.»

Kan vi vel tenke oss annet enn at Jesus denne grufulle natten husket denne likheten mellom seg og David? Var det ikke også da naturlig at han valgte nettopp Getsemane som skueplassen for sin kamp? Må vi ikke også tro at han følte seg oppmuntret og styrket ved disse hellige minnene? Det er også en tredje grunn for at han gikk til Getsemane, etter det vi kan tenke oss:

Han ville legge for dagen, at når «hans time» kom, vek han ikke unna og skjulte seg for fienden.

Han visste vel at i denne natten gjorde de alvor av å gripe ham. Men i stedet for å gjemme seg, gikk han til det stedet, hvor de - og særlig Judas - visste å finne ham. Joh. 18, 2.,

Når de før hadde søkt å gripe ham, heter det at «Jesus skjulte seg» (Joh. 8, 59). Eller: «De la ikke hånd på ham» - «Han slapp fra dem» fordi «hans time ennå ikke var kommet» (Joh. 7, 30; 8, 20; 10, 39; 7, 6-8).

Det var en bestemt time som var, hans time til å lide og dø. Så lenge denne timen ikke var inne, tillot han ingen å gripe seg. Men nå, da han gikk ut til Getsemane, var timen kommet. Derfor sa han i sin bønn i Joh. 17, 1: «Far, timen er kommet'» Av den grunn lå det ikke lenger i hans plan å «skjule seg» og vike unna.

Da han satt ved bordet og spiste påskelammet og ga stykket til Judas, sa han: «Hva du gjør, det gjør snart!» Av disse ordene forstod Judas at Jesus meget godt visste hva han hadde fore bak ryggen hans. Vi kan også være sikre på at Judas ante noe av det alvoret som lå over Mesterens sjel. Da han skyndte seg bort til prestene, var han klar over at nå ville Jesus gå til Getsemane. Han var vant med at når noe alvorlig stod fore, tok Jesus alltid veien dit ut. Vi kan derfor tenke oss, at når Judas stod foran prestene, og de spurte hvor han mente å finne ham, har han med et smil svart: «Finne ham? Selvfølgelig i Getsemane hvor han pleier å være.»

Ganske riktig. Da de kom dit, var han der, og ikke bare det: Han lot dem forstå at han ventet dem! «Dere er gått ut som mot en røver med sverd og stokker. Da jeg var i templet, rakte dere ikke hendene ut mot meg. Men dette er deres time og mørkets makt.»

Er det ikke som han med dette vil si: «jeg vet det, dette er deres time. Dette er ingen overraskelse. Når dette er deres time, er det jo unødvendig å «ta meg med makt». Stokker og sverd behøves ikke. Jeg lar meg gripe. Bare ta meg og før meg bort. Gjør med meg hva dere vil. Jeg er villig til og forberedt på alt.»

For et herlig bilde av vår Frelser!

Vi synes om at han den natten gikk til sitt vanlige bønnested: Getsemane. Så kan ingen si at han unndro seg, da den fastsatte timen var kommet. Vi tilber ham for denne frivillige overgivelsen i synderes hender.

DEN STORE STRIDEN BEGYNNER

Så vil vi kaste et blikk på den kamp som han strir her. Det er tre forhold som lar oss forstå at Kristus nå kjempet en grufull sjelekamp.

Først dette at han i denne stund følte seg så inderlig knyttet til sine disipler.

I Luk. 22, 41 leser vi: «Og han slet seg fra dem, omtrent så langt som et steinkast. Der falt han på kne, …»

Er ikke dette et underlig uttrykk: «Han slet seg fra dem?» Hvorfor slet han seg fra dem, når han ikke skulle fjerne seg lengre enn et steinkast? Var det fordi han grudde seg for det som nå skulle møte ham selv og vegret seg for å «gå inn i det»?

Eller var det fordi han tenkte på dem?

Hva ville ikke de nærmeste dagene bli for dem! Hvor ville ikke Satan by fram all fristelsens makt for å forføre dem! Og ville ikke en av dem, Peter, bli ledet til å fornekte ham? Hva ville det ikke true dem av farer før de fikk se hverandre igjen!

Vi tør tro at når Herren i den stunden så alt dette for seg, kostet det ham usigelig mye å bli skilt fra sine kjære, fortrolige venner. Han kunne ikke annet enn spare avskjedsstunden til siste øyeblikk. Og da han endelig måtte gå, «slet han seg løs fra dem»!

Tro om de ikke allerede da hørte ham gråte?

Det annet som vitner om kampens alvor, er den stilling disiplene kom i mens han ba. La oss høre et par ord om dette:

«Og han kommer til disiplene og finner dem sovende og sier til Peter: Så var dere ikke i stand til å våke én time med meg! - - Og han kom og fant dem atter sovende, for deres øyne var tunge». Matt. 26, 40. 43. «Så sto han opp fra bønnen og kom til sine disipler fant dem sovende av bedrøvelse». Luk. 22, 45.

«Ikke i stand til å våke». «Deres øyne var tunge». «Sovende av bedrøvelse».

For noen uttrykk! Stakkars disipler! Det var nok ikke lett å holde seg våken den natten, selv om de anstrengte seg til det ytterste for ikke å sove. Det var umulig for dem. Øynene kunne ikke holdes åpne, selv om de alle var staute og friske karer. Mer enn én natt hadde de klart å holde seg våken i fiskerbåten. ja, de hadde selv etter en travel dag klart å holde seg våkne på Gennesaretsjøen mens Mesteren selv lå og sov. Men nå - da de framfor alt ville være våkne, var det umulig.

Hvorfor? Ja, hvorfor? Forstår noen av oss hva det vil si å sove av - bedrøvelse?

Kan det ikke tenkes at ondskapens åndehær stormet så sterkt på Menneskesønnen og forgiftet og forpestet luften i den grad, at alminnelige mennesker ikke kunne holde stand? Det fins iallfall ingen naturlig forklaring på deres tungsinn og døsighet. All den stund de sov av bedrøvelse, må løsningen ligge i at noe sjelelig og ualminnelig la seg inn over dem. Men om disiplene, som lite eller ingen ting forsto av det hele, følte det på denne måten, hva skal vi så tenke om Jesus som alt sammen gjaldt, - og som f o r s t o alt?

Det tredje som viser at striden var forferdelig hard, er at Jesus selv var døden nær.

Om dette sier Den Hellige Ånd ved Matteus og Lukas:

«Da sier han til dem: «Min sjel er bedrøvet inntil døden».

«Og han kom i dødsangst og ba enda heftigere». Matt. 26, 37-38; Luk. 22, 44.

Våger vi å gjøre oss opp noen mening om den spenning og erfaring som ligger bak disse ordene?

Om dette sier dr. Skat-Rørdam: «Bedrøvet inntil døden», d. e. så knuget av sorg, at jeg «kunne dø av bedrøvelse».

Prost J. L. Qvisling sier om det samme: «Bedrøvelsen stengte og tettet til på alle kanter. Det var ikke noe hvilepunkt, ikke pusterom. Derfor var han også «bedrøvet inntil døden». Han kunne rent dø av dette. Menneskelig natur var ikke i stand til å utholde det».

Fryktelig må han ha følt det, all den stund «hans svette falt som bloddråper til jorden». J. N. Darby oversetter dette enda sterkere: «Hans svette falt som store dråper av blod - -». I Holmans utgave heter det også: «Og hans svette var som om det var store dråper av blod som falt .til jorden».

Noen fortolkere mener seg berettiget til å tro at hans svette var blandet med blod. Andre mener derimot at det var alminnelig fargeløs svette han svettet, men at svettingen var så voldsom at svettedråpenes størrelse og det press de falt under, var å likne med bloddråpers drypping, for som kjent er bloddråpene større enn svettedråper og faller mye hurtigere. Hva som er den rette oppfatning, lar vi stå ben. Men når svettingen var så ualminnelig at Guds Ånd må bruke så sterke ord for å betegne den, da har vi grunn til å tro at sjelekampen øvde en voldsom spenning i hans legeme. Hvor mye større press ville hans menneskelige kropp ha tålt? Vi må nemlig ikke glemme at han hadde et alminnelig dødelig legeme som vi.

Heller ikke må vi se bort fra den kjensgjerning at det ikke lå i hans plan å gripe til sin allmakt for å holde seg oppe ved den.

Uttrykkene vi har for oss er av den art at de leder tankene våre til døden. De lar oss forestille oss en mann som beveger seg på randen av fullstendig sammenbrudd og føler det som om legemet vil sprenges og dø.

Vi sier ikke at han kunne dø der i hagen. Nei, nei! Det ville jo være å si at hans Far ikke ville hjelpe ham, eller at Gud ikke var i stand til å gjennomføre det som var besluttet i hans evige råd. Nei, - - han kunne ikke dø der, all den stund Gud ikke kunne endre forløsningens plan. Men det forhindrer ikke at han kunne føle seg døden nær.

Mer skal vi ikke si her om voldsomheten av hans strid. Derimot stiller vi dette spørsmål: Hva var det kampen sto om? Hva mente Kristus med «kalken»? Og hva vil det si at kalken om mulig skulle «gå ham forbi»?

HVA JESUS KJEMPET FOR

På disse spørsmålene er det noen som svarer: Med kalken mente han korsdøden, - det å lide dommen for våre synder. Hans bønn var etter dette en underhandling med Gud om muligheten av at verden kunne bli frelst på en mer lempelig måte.

Andre går noe lenger og sier: Jesus var like på nippet til å falle i Getsemane. Hans egen vilje ville ett, og Gud ville noe annet. Men - heldigvis - fikk han i siste øyeblikk ta seg igjen og si: «Dog nei! Ikke som jeg vil,

men som du vil». Han kjempet for å bøye sin vilje inn under Guds vilje, og han klarte det, om enn i siste øyeblikk. Det var hans store Getsemane-seier. Og slik er hans kamp et mønster for oss alle: Også vi må ha vårt Getsemane, hvor vi kjemper oss til seier over egenviljen og bøyer oss inn under Guds vilje.

Her siterer vi ordrett hva et par fortolkere sier:

«Jesus seiret. Jesus kjempet med Gud og fikk overhånd, - ved at Gud fikk overhånd over ham».

«Han har altså i sin store sjeleangst virkelig holdt det for mulig at han kunne spares for denne lidelse og likevel fullføre vår frelse».

«Hva han ba om, vet vi alle ... Han ba om å bli fri for å tømme det beger - fullt av ufattelige lidelser - som han visste han skulle tømme på korset ... Og så under angstens trykk, kunne han for et øyeblikk tenke seg den mulighet at han kunne bli fri for offerdødens lidelser».

Etter denne oppfatning ba altså Jesus om å slippe korsdøden, og når dette ikke kunne bli innvilget, kjempet han for å «bøye sin vilje inn under Guds vilje». Og i dette seiret han.

Men kan nå denne oppfatningen være riktig?

For mange synes en slik tolkning å stå i strid både med Skriftens lære og med Kristus selv, og til disse mange hører også nedskriveren av disse linjer.

Alt hva vi ellers vet om Kristus, strider mot den tanke at - Gud kjempet med Kristus og «fikk overhånd over ham». At Gud må kjempe med en Jakob, at han må kjempe med oss, og at han kommer til å få «overhånd over oss», ja, det innrømmer vi mer enn gjerne, for ingen av oss er bedre enn så i vårt forhold til Gud. Men når en - sikkert nok uten å ville det - fører den Herre Jesus ned til vårt nivå og sier at Gud fikk «overhånd over ham», da er vi ikke lenger med. Vi kan umulig innse at Guds ord gir rett til å tale slik.

Hvor i Skriften finner vi at Jesus ikke kjente til eller nå var blitt uvitende om det som var besluttet i Guds råd før verden var til? Hadde han ikke selv vært med i dette råd og visste at verden umulig kunne frelses på noen annen måte?

Eller hvor i Skriften blir det sagt at Jesus hadde en annen vilje enn sin Far, en som måtte bekjempes og bøyes?

Hva gir oss rett til å tro at Jesus følte på tilstedeværelsen av en vilje som gikk imot Faderens vilje, og som Gud måtte «få overhånd over»?

Ville ikke en vilje som var i strid med Gud, være uren og syndig? Og tør vel noen tilskrive Jesus Kristus en slik vilje?

Det er bare godt å si om det at en prøver å utmale for oss hvor forferdelig og redselsfull den lidelsen var som Jesus gikk inn i for vår skyld. Men en må ikke slippe fornuften løs og la den filosofere over dette på bekostning av Jesu guddommelige og moralske herlighet.

At det er en vanskelighet å komme forbi her, ser også de som hevder denne oppfatning. Ikke desto mindre søker de å finne en tilfredsstillende forklaring. For at han kunne ville noe annet enn Gud ville, om enn bare for et øyeblikk, uten å ha syndet ved dette, det trenger virkelig en forklaring.

En av de fortolkerne som vi har sitert, søker å forklare det på denne måte: «På hans hjerne har helvetes ånder og denne verdens fyrste virket, men ikke på hans hjerte».

Men dette gjør bare saken enda vanskeligere. For hvordan kunne Satan ha innvirket på Herrens tanker, så at han tenkte imot Gud, uten å påvirke og smitte hans hjerte? Hvor velment en slik tolkning er, smaker den dog alt for søkt. Skriften sier: «Derfor skal det hellige som fødes av deg, kalles Guds Sønn». Og Jesus selv sa: «Jeg og Faderen er ett». Derfor kan vi ikke skille mellom Kristus og Faderen, og mellom Kristi hjerne og Kristi hjerte.

Vi kan tross alle disse alvorlige og velmente fortolkninger, ikke tro at Jesus forsøkte å slippe fri Golgata. Vi finner dessuten altfor mange ord som lar oss forstå at det nettopp var Kristi inderligste hensikt å gå til korset. I Joh. 12, 27 leser vi: «Nå er min sjel forferdet, og hva skal jeg si? Far, frels meg fra denne time! Dog, nei, derfor er jeg kommet til denne time».

Se bare hvor hele korsets grusomhet sto for ham i denne stunden! Er det ikke nesten som vi kan se skyggen av korset på hans ansikt? Men kan vi merke noe av at han tenker på å trekke seg unna?

Er han i tvil om hva han skal si til sin Far? Å, langt fra det! Hør bare disse himmelsterke ord: «Dog, nei! Derfor er jeg kommet til denne time!»

Og hva sier han ikke, når han setter seg til bords med disiplene for å spise påskelammet? Luk. 22, 14-16: «Jeg har hjertelig lengtet etter å spise dette påskelam med dere før jeg lider -».

Hvorfor hadde han lengtet så inderlig etter å spise nettopp dette påskelam med dem?

Var han ikke klar over at det nå var å gå fra nattverdbordet til Getsemane, Gabbata og Golgata? jo, det visste han vel! Men hvordan kunne han da ha lengtet etter denne stunden? Hvordan kunne han da sitte der ved bordet glad og fornøyd over at denne stunden nå var kommet?

Var det ikke nettopp fordi dette var det siste påskemåltid han hadde å nyte før han fikk gå bort og lide? Nå slapp han å vente lenger! Korset var hensikten og målet med hans komme til verden. Nå sto han endelig ved målet! Nå kunne han få ta fatt på verket, som han egentlig hadde fornedret seg for og var kommet for.

Korsets død ville bety en ubeskrivelig stor glede for ham selv. I dypet av hans sjel var det nemlig en inderlig og dominerende attrå: Han lengtet etter en - brud! Etter menigheten! Og var det ikke nettopp ved kors, død og blod at denne brud skulle bli vunnet?

jo, det vet vi. Og det visste også han.

Hvor ofte hadde han ikke i de gamle bokruller lest beretningen om den første Adam! Før han fikk møte sin brud. måtte han først falle i «dyp søvn» og Herrens kniv såre hans bryst. - -

Og beretningen om løftets sønn, Isak! Når fikk han sin brud? Det var etter at han hadde ligget på alteret, ofret av sin far!

Hvilke tanker har ikke rørt seg hos Jesus, når han leste alt dette og visste at det hele talte om ham og avskygget ham! Hvor må det ikke ha stått klart for ham at også han var en blodbrudgom! jo, han så det tydelig nok.

Bruden ventet ham etter korset, Veien til henne lå over Golgata. Og dit ville han, koste hva det koste ville.

«Kristus elsket menigheten og ga seg selv for den». Ef. 5, 25. Er det da så underlig at han lengtet etter denne time, - den siste ventetime før han kunne gå bort og vinne menigheten ved sitt eget blod?

Når vi da har denne sannhet for øye, hvordan skulle vi så kunne tenke oss at han i Getsemane underhandlet med Faderen om å slippe unna korset?

Det er enda mer å ta i betraktning, nemlig at han var kommet til verden for å forherlige Gud.

All den stund han var blitt en stedfortreder for syndere som hadde dratt Guds ære ned i støvet, lå det uavviselig i hans oppgave å gi Gud full oppreisning. Han skulle ofre seg som et «brennoffer til en velbehagelig duft for Herren».

Kan vi da tenke oss at Jesus for et øyeblikk nærte den tanke å unndra sin Far dette offer? Eller kan vi anta at Jesus nå kom med forslag om å bringe Gud denne oppreisning på en annen og mer lempelig måte enn besluttet i Guds råd før verden var til?

Hvordan vi enn ser på spørsmålet, må vi vende oss bort fra en slik nedverdigende tanke. Vi tror at Kristus var så fullkommen ett med Faderen og så fullkommen interessert i hans forherligelse, at han simpelthen hadde lengtet etter å komme til korset og bringe dette velluktende offer for Gud.

Her vil jeg be deg som leser dette, om å overveie Joh. 14, 30-31:

«Jeg skal ikke lenger tale meget med dere, for denne verdens fyrste kommer, og han har intet i meg, men for at verden skal skjønne at jeg elsker Faderen og gjør så som Faderen har befalt meg - stå opp, la oss gå herfra!»

«Gå herfra». Hvor fra? Uten tvil fra salen. hvor de var samlet.

«La oss gå» -. Hvor ben? ja, hvor gikk han vel ben, da han forlot salen?

Til Getsemane -. Til Gabbata -. Til Golgdta -.

Men hvorfor sto han opp og gikk denne veien, all den stund han visste at denne verdens fyrste kom for å møte ham til strid?

Jo, sier han. «for at verden skal skjønne at jeg elsker Faderen og gjør så som han har befalt meg».

Hvor vitner ikke dette om at Jesus inderlig gjerne ville til korset! Ikke bare for vår skyld, heller ikke bare for sin egen skyld, men for - Faderens skyld.

Dette syn på Jesus gjør ham uendelig stor og tilbedelsesverdig.

Hva mente han da, når han ba: «Far, er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi»? Noe måtte han jo mene.

Det er meget mulig at ingen ennå har forstått den fulle mening av denne bønnen, og vi bør neppe gjøre noe krav på at noen skal anse vår mening om en sak for å være den eneste rette. Heller ikke i dette tilfelle. Det må likevel være tillatt å holde fram en oppfatning, som iallfall har den fordel at den bedre lar seg forene med Skriftens øvrige ord enn den før omtalte forståelse.

I alle gjengivelser av bønnen hans (både hos Matteus, Markus og Lukas) står det at Jesus sa: «Denne kalk». Han sa nemlig ikke «kalken».

Likeså legger vi merke til at «denne kalk» hos Markus blir betegnet for «denne stund». Der står det nemlig:

«Og han gikk et lite stykke fram, falt ned på jorden og ba at denne stund måtte gå ham forbi, om det var mulig».

Ved ettertanke oppstår det her et spørsmål: Hvilken stund mente han? Den inneværende stunden i Getsemane eller en annen kommende stund?

Skal vi dømme etter alminnelig språkbruk, må svaret helt naturlig bli: Stunden i Getsemane. For en kommende begivenhet vil en ikke tale om som «denne stund».

Men hva mente han i så fall med at denne stunden, Getsemanestunden, måtte gå ham forbi, om det var mulig?

Må det bli oppfattet som ensbetydende med å bli fritatt for den påbegynte kampen? Nei, det er ikke nødvendig. Det kan tvert imot være slik å forstå at Gud ville hjelpe ham gjennom denne striden, så den måtte passere ham og bli vel overstått.

Men var det da nødvendig å be om det?

Ja, hvem vet? Det står iallfall at han var «bedrøvet inntil døden». Og til disiplene sa han: «Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig». Han sa ikke: Ånden er villig, men kjødet uvillig. Det var ikke den motsetningen det gjaldt nå. Kristus hadde jo ikke et uvillig kjød i betydning av en fordervet natur. Kjød i den betydning var han fri for.

Derimot hadde han et skrøpelig legeme. For han hadde en alminnelig svak og dødelig kropp av kjøtt og blod. Om hans ånd var villig og sterk nok til å møte alt som nå skulle komme, var hans legeme likevel skrøpelig. Og spørsmålet er: Ville det utholde denne overnaturlige og voldsomme spenning i sjelen?

Hvem vet om han ikke følte behov av at Gud på en særlig måte ville styrke ham, så han ikke rent legemlig skulle bukke under og ikke nå fram til Golgata?

Og hvem vet om ikke djevelen hadde interesse i at dette legemet, som Gud laget for sin Sønn til et offer (Heb. 10, 5) hadde brutt sammen der på halvveien?

Hvordan det enn er med dette, er det meget betegnende at «en engel fra himmelen kom og styrket ham».

Var ikke dette styrkende besøket av engelen svaret på hans nødrop? Og hvem vet om vi ikke også har rett til å si at stunden gikk ham forbi?

Skovgaard-Petersen sier om dette: «Så gjennomrystet til sjel og legeme var den Herre Jesus, at hadde ikke en engel fra himmelen styrket ham, hadde rimeligvis hans legemlige krefter sviktet ham».

Er nå denne forståelsen riktig, kjempet Jesus i virkeligheten for å komme til korset. Han ønsket ikke å oppgi sitt verk på halvveien og gå hjem igjen med ufullendt gjerning. Iallfall ikke uten at hans Far ville det slik.

Til dette vil det kanskje bli innvendt at Jesus var Gud, og derfor måtte han vel vite at han ikke kom til å dø der i Getsemane.

Visstnok er denne innvendingen rammende, men aldeles ikke avgjørende, for den mangler tilstrekkelig logikk. Vi kan da bare vende det hele om og si: Hvis Jesus med bønnen i Getsemane mente å forhøre seg med Faderen, om det var mulig at verden kunne bli frelst på annen måte enn ved korsets grufulle død, så spør vi også: Hvordan kunne han spørre om det, all den stund han var Gud? Måtte han ikke som Gud vite at hans sonende død var uunngåelig om verden skulle bli reddet?

Kan ikke enhver se dette, at dersom Kristi guddommelighet her er avgjørende, kan ingen av disse fortolkningene bli brukt? Da må de begge bli forkastet som ikke riktige.

Jesu guddommelige allvitenhet kan ikke bli tatt som bestemmende i denne sak, for denne vanskelighet møter vi også i andre spørsmål.

Tenk bare på da han i Mark. 13, 32 talte om tiden for sin gjenkomst. Sa han ikke da at den tid var det ingen som kjente uten Faderen, ikke engang Sønnen kjente den.

Hvordan skal vi forklare det? Var han ikke Gud og visste alt?

Er det da mer uforklarlig om han i Getsemane, da han var bedrøvet inntil døden, ba om å komme levende og vel igjennom det hele til hans egen time kom?

For mange av oss synes det ikke å være noe til hinder å tro at han kunne be om det. At det skulle gjøre Kristus og hans lidelse mindre for vår bevissthet om vi betrakter saken på denne måte, kan vi heller ikke innse. Tvert imot. Kristus blir bare så uendelig meget større for det indre øye. Tenk bare hvilken hengivenhet og kjærlighet han legger for dagen på denne måte! Selv om han så korset i all sin redselsfulle gru, kunne ikke noe avskrekke ham! Han måtte og ville, tross alt, til korset! Hvem kan fatte og skjønne en slik kjærlighet

Men det er rom for en annen innvending, nemlig denne:

«Denne stund» behøver ikke akkurat betegne stunden i Getsemane, og heller ikke bare stunden på korset. Det kan like godt betegne hele tiden fra Getsemane til korset.

Gjerne det. Men heller ikke det forandrer saken. For hvor grufullt det enn var, hva han gjennomgikk i Getsemane, så var det ikke verre enn det han senere måtte lide. Og hovedsaken for Jesus var å komme seirende og vel gjennom alt.

Hvilken mening en kan ha om alt dette, er det ett som ikke er til å komme forbi. Det er at Skriften uttrykkelig sier at Jesus ba om å bli frelst fra døden.

I Heb. 5, 7 står der nemlig: «Og han har i sitt kjøds dager med sterkt skrik og tårer båret fram bønner og nødrop til ham som kunne frelse ham fra døden, og han ble bønnhørt for sin gudsfrykt».

Og i Salme 18, 6-7 heter det om ham: «Dødsrikets rep omga meg, dødens snarer overfalt meg. I min trengsel påkalte jeg Herren, og jeg ropte til min Gud, han hørte fra sitt hellige tempel min røst, og mitt skrik kom for ham, til hans ører».

Når var det i hans kjøds dager at han gråt og med sterkt skrik bar fram en slik bønn til Gud?

Var det på korset?

Det kunne det ikke være, for det står ikke noe i de fire evangelier om at han gråt og skrek på korset. Alt tyder på at dette fant sted nettopp i Getsemane.

Ifølge Heb. 5, 7 skulle det da synes klart at det også var i Getsemane at han ble frelst fra døden. På korset kunne det ganske sikkert ikke være, for der døde han jo.

Nå oversetter noen Heb. 5, 7 litt annerledes. Autoriteter som dr. Grant og Darby gjengir det slik: «- til ham som var mektig til å frelse ham ut av døden».

Bønnen skulle etter dette ikke referere til noe i Getsemane eller på korset, men til Kristi grav. Han skulle med andre ord ha bedt om at døden ikke måtte få makt til å holde ham i graven, og bønnhørelsen av denne bønn skulle således være selve oppstandelsen.

Denne tanke har unektelig mye for seg. For i Salmenes bok hører vi at Kristus ba og sa: «La ikke vann-strømmen slå over meg og ikke dypet sluke meg, og la ikke brønnen lukke sitt gap over meg». Salme 69, 16. Og likeså i Salme 16, 10 og Apg. 13, 35: «Du skal ikke overlate min sjel til dødsriket, du skal ikke la din hellige se forråtnelse».

Etter disse uttrykkene kan det ikke være tvil om at Kristus også har bedt om å bli fridd ut av døden.

Kan vi nå gå ut fra som riktig at Heb. 5, 7 skal bli lest som ovenfor anført, da vil summen av hele denne framstillingen bli: Kampen i Getsemane sto om at Gud - når Kristus ble overlatt i synderes hender og lagt i graven - ville bevare ham og oppreise ham ved sin herlighet.

Hvordan dette forholder seg, skal vi ikke innlate oss på å avgjøre. For oss er det tilstrekkelig å fastslå at fra hvilken side vi betrakter Jesu bønn, finner vi ikke noe i Skriften som sier at Jesus i Getsemane holdt på å vakle og falle og så seg om etter en mulighet for å bli spart for korset. Tvert imot.

Veien fra Getsemane til Golgata var redselsfull og pinefull, langt verre enn noe menneske aner. Og timene på korset overgikk alt. Ingen dødelig og ingen engel fatter hva han følte og led, da de skummende bølger av Guds rettferdige vredes vann rullet over ham, skjulte ham og begrov ham i sitt skrekkelige mørke, så han skrek og ropte: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» Heller ingen begriper hva det var for ham, da han nærmet seg korset, hørte vanndypenes rasende brøl og duren av vredens fossefall (Salme 42, 8) og visste at de snart ville skylle over ham og begrave ham levende!

Ingen fatter, Herre Jesus,
hva din sjel i angsten led,
da ved dødens skumle strande
du i døden knelte ned
og kun hørte vredens bølger
bruse, brøle deg imot,
når du intet kunne øyne
uten dommens mørke flod!

Men til tross for at alt dette sto for ham, til tross for all korsets gru og redsel, ville han likevel dit.

Han ville dø!
Og han ville dø korsets død!
Denne død kjempet han for å dø for meg. Og for - deg!
Derfor tilber vi ham nå og skal fortsette med å tilbe ham i alle evigheter! Lammet tilhører velsignelsen og æren og prisen og styrken i all evighet». Åp. 5, 13.

Herre Jesus, takk for striden i Getsemane!

Det høye råd

Før vi tar et skritt videre og ser hva som skjedde da Jesus endte sin bønnekamp, vil vi gå litt tilbake i tiden. Vi vil nemlig se hva Jesu fiender foretok seg dagene før påske. Det vil hjelpe oss til å forstå bedre de begivenhetene som fulgte.

DET HØYE RÅD BLIR SATT

«Da kom yppersteprestene og folkets eldste sammen hos ypperstepresten, som hette Kaifas, i hans gård, og de rådslo om å gripe Jesus med list og slå ham i hjel». Matt 26, 3-4.

Dette fant sted to dager før påske.

Hvem var disse høye herrene?

«Yppersteprestene» var ledere eller formenn for hvert av de 24 presteskifter (1Krø. 24 og 25), og likeså alle som tidligere hadde hatt en slik stilling.

«Folkets eldste» var de som satt inne med den religiøse og borgerlige myndighet i Israel. Til disse hørte også «de skriftlærde». Til sammen utgjorde de «det høye råd», synedriet, som talte 70 medlemmer.

Dette høye, aktverdige råd er det altså som nå er trådt sammen hos Kaifas til rådslagning. Denne dagen hadde de en meget viktig sak til behandling, nemlig hvordan de skulle få slått Jesus i hjel og frelse folket fra hans vranglære.

De hadde fått nok av ham nå. Nå skulle det bli slutt på å bli kalt hyklere og ormeyngel av denne frekke nasareeren. Svermeriet måtte bli stanset. Mange nok var allerede forført. Ingen kunne vite hvor det ville ende, om dette skulle våre ved. Som folkets åndelige og ansvarlige ledere kunne de ikke lenger ta ansvaret for å stå som passive tilskuere til alt dette. Nå skulle de gripe inn.

Men - hvorledes?

Det måtte de forhandle om. Å gripe ham og slå ham i hjel uten videre, gikk ikke godt an. Det kunne få farlige følger for dem selv. Alt tydet på at folket ikke ville gå med på å henrette ham. For alt i verden måtte de ikke få folkeopinionen imot seg.

Nei, han måtte bli grepet «med list». Det måtte skje «lurt» og «fint,» så det ikke falt noe «stenk på dem selv».

Er det ikke nesten som vi kan se disse ærverdige menn av Juda sitte der hos den mektige Kaifas og rådslå om Kristi død?

Se bare hvor hatet flammer i deres onde øyne! Se, og hør hvordan Satan har fylt deres egenrettferdige hjerter med urettferdighet og svik! De tørster likefrem etter å utgyte den rettferdige Guds Sønns blod.

Hvor forferdelig det er at de som gjelder for å være de beste og frommeste blant menneskene, skal være så fordervet og satt i brann av helvete!

Sannelig skal det mye til for å gå med på at hver eneste en av oss bærer den samme gudhatende natur i oss som de. Det er lett å lese det, at kjødets sans er fiendskap mot Gud, men det er noe ganske annet å erkjenne og tro, at jeg selv har et sant kjød. Men vær trygg for at kjødet er og blir det samme, enten det åpenbarer seg hos oss i dag eller i en Kristus-hatende jøde for 1900 år siden.

HVA DET HØYE RÅD BESLUTTET

Hvilket resultat kom så disse vise mennene til? Jo, de skulle vente med å foreta seg noe til - over påske. Drept skulle han bli, det var klart, men «ikke på høytiden».

Hvorfor ikke?

«For at det ikke skulle bli oppstyr blant folket» (Matt. 26, 5).

Det var allerede kommet mange mennesker til byen på grunn av høytiden, og flere var ventet. Blant disse tusener fantes naturligvis mange av Jesu beundrere fra alle trakter av landet. Og når det kom til stykket, kunne en jo aldri vite hvem som var hans tilhengere eller ikke.

Men det var rimelig å anta at disse ville samle seg om ham og forsvare ham i tilfelle det ble lagt hånd på ham nå under høytiden. Et slikt oppstyr måtte for enhver pris unngås. Dermed besluttet det høye råd: «**Ikke** på høytiden».

Lyder ikke dette underlig? Er vi oppmerksomme nok på dette?

Tenk bare på hvordan. det gikk. Jesu fiender besluttet under høytidelig alvor at han skulle få leve til over påske, og så ble han likevel grepet og korsfestet da høytiden begynte! Ja, på selve beredelsesdagen i påsken hang han død på korset!

Hvordan skal det bli forklart?

Jo, «det høye råd» var ikke det samme som «Guds beslutede råd». Deres time var ikke hans time. Nå var det Gud som handlet. Derfor måtte de mot sin vilje gripe og overgi ham til døden midt på høytiden.

Med det døde Kristus i overensstemmelse med Guds besluttede råd.

Dette gjør ham uendelig stor. Ja, det, opphøyer og forherliger Gud. Hans brautende fiender kryper inn til. et intet. Å du, hvor ynkelige små de er! I all sin verdighet maktet de ikke dirigere en eneste begivenhet i forbindelse med Jesu død.

EN VELKOMMEN OVERRASKELSE

Det høye råd var nå enig om at like etter påske skulle Jesus bli avlivet. Men det var ennå «en hard nøtt» å knekke: Hvordan skulle de få gripe ham? Med list, - det var greit, men hvordan.?

Jesus var jo en farlig mann. Etter alle de rykter som gikk om ham, kunne en være forberedt på noe av hvert. Sa ikke noen for fullt alvor at han var i pakt med selveste djevelen? Kjente de ikke selv til at han hadde vekket opp en mann fra døden! Mannen hadde tillike ligget fire døgn i graven og var begynt å gå i forråtnelse! Fortalte en ikke nå at han på vei til byen forbannet et fikentre så det visnet. Hvorfor hadde han vel gjort det? Og hvorfor lot han forbannelsen gå ut over et fikentre? Ville han med dette antyde hva han hadde i sinne å gjøre med dem? Han hadde jo mer enn én gang latt dem forstå at han liknet dem med fikentreet. Tenk om han fant det for godt å bruke denne mystiske makten på dem?

Var han ikke «tankeleser» også? Han hadde da ofte sagt dem like ut hva de i all hemmelighet tenkte om ham i sine hjerter. Hvem kunne vite om han ville ane uråd, når han kom til festen, og stikke av. Han hadde før forstått den kunsten å «forsvinne», når de søkte å gripe ham. Det manglet derfor ikke på at saken syntes broket. En kunne aldri være forsiktig nok. Her satt de salvede av Juda og klødde seg bak øret i forlegenhet.

Så kom overraskelsen. Uventet, men ikke mindre gledelig.

Hva var det? Lød det ikke skritt utenfor døren?

Hysj!

Kaifas tjener trådte inn og meldte en fremmed som ønsket en konferanse med rådet. Det gjaldt en viktig sak, og mannen hadde stor hast.

Kaifas reiste seg verdig og ga tjeneren ordre om å føre mannen inn. En nervøs mumling ble hørt mellom de sytti rådsherrene: Hvem kan det være som kommer her midt på natten og ber om et møte med rådet? Hvem vet at vi er samlet her i natt? Kan noen virkelig ha forrådt oss? Mistenkelige blikk ble kastet mot Nikodemus. (I så fall måtte det være ham, for han hadde jo hatt en viss hang i det siste til å ville unnskylde, ja nærmest forsvare Jesus fra Nasaret). Alle så mot døren.

Der kommer han - - -. Men i all verden.

Det ga et sett i dem alle. Hele rådet snapper etter pusten. Selv den verdige Kaifas vakler et par skritt tilbake fra mannen. De kan jo ikke tro sine egne øyne. Mannen var en av Jesu egne disipler. - Judas Iskariot.

Så de syner? Var det ham? Uten tvil. Flere av dem kjente ham jo. Men som han ser ut! For et ondt uttrykk! Se de øynene! Og så febrilsk, urolig og forjaget som han er! Han må ha løpt som for livet, for svetten perler nedover tinningene. Hjertet dunker så han knapt kan tale.

Hvor kommer han fra? Er han sendt av Gud eller av djevelen? Hva skal dette bety? Hva vil han her?

Nervøse, ulykkesvarslende tanker fløy gjennom hjernene deres. Det flimret for de skriftlærdes øyne.

Så kom utløsningen. Judas åpner munnen, og ordene kommer hakkende og støtvise: «Hva vil dere gi meg for å hjelpe dere til å få tak i ham?» Matt. 26, 15. U.O.

Hva sier han? roper prestene i munnen på. hverandre. Gripe nasareeren, forråde Jesus til oss!

Var det skjemt eller alvor? Ble de holdt for narr? Kunne de stole på sine egne ører? Se bare hvor de veksler spørrende og forbausede blikk. Se hvor de måler og forhører ham om dette virkelig er hans fulle alvor.

De måtte jo være ytterst forsiktige og ikke la seg «ta ved nesen». Det kunne tenkes at Mesteren hadde pønsket ut en plan og sendt en av følget sitt for å utspionere dem og føre dem bak lyset.

Hør bare hvor Judas må forsikre dem høyt og dyrt om sine rene hensikter. Hvem vet om han ikke også måtte sverge på at de kunne stole på ham?

Sikkert er det i hvert fall at han overbeviste dem, for det står: «Da de nå hørte dette, ble de glade og lovet å gi ham penger.» Mark. 14, 11.

De ble glade, ja, for de stod i en lei knipe. Hvor de gnir seg i hendene. Dette var da storartet, for det var nettopp en slik mann de hadde bruk for. Han måtte være sendt av Gud.

De holdt nesten på å glemme det viktigste. De var jo nettopp blitt enige om at han måtte bli grepet med list.

De kunne ikke uten videre overlate pågripelsen til Judas. De måtte stille ham betingelser: «Du må huske på å gjøre det slik at du ikke samtidig forråder oss. Du må gå fram med list, så det ikke blir spetakkel fra folkemassen nå under høytiden. Heller ikke må du foreta deg noe før etter påske. Det er vår beslutning, forstår du».

Og Judas «ga sitt tilsagn og søkte leilighet til å forråde ham til dem uten oppstyr.» Luk. 22, 6.

Glade ble de, ja, men belønningen de lovet ham var ikke stor. Bare 30 sølvpenger. En lumpen betaling. Men Judas forlangte ingen bestemt sum, og de skjønte at han var lettkjøpt. Uten å huske profetien i Sak. 11, 12 bød de ham 30 sølvpenger, og Judas slo til.

For ham var ikke pengene hovedsaken. Det gjaldt mest for ham å få Mesteren forrådt, og glad over at hans plan var godkjent, tok han imot det de bød ham. Hadde han ingen ting forlangt, hadde de neppe fattet tillit til ham, men nå fikk han innbilt dem at han gjorde dette for pengenes skyld. (Og det tror forresten menneskene den dag i dag).

Dagene gikk uten at noen særlig leilighet bød seg fram for ham, og han skulle jo heller ikke foreta seg noe før over påske. Men på vakt fikk han likevel være.

Så kom timen da de var samlet på salen for å spise påskelammet (Luk. 22,3-8).

Da slo timen.

Nå måtte det skje! Rådet fikk si hva de ville.

Han følte det på seg, at nå kunne og nå måtte det skje. Jesus selv satt jo der ved bordet og «slo frampå». Ja, han sa det like ut at han skulle forråde ham. Han til og med ba ham om å gjøre det - snart!

Jo, dette var tiden. Tilsynelatende fornærmet over at Mesteren hadde pekt ham ut på denne måten, reiste han seg fra bordet og gikk. Nå var han ferdig. Nattverden kunne de ha for ham. Det var allerede blitt natt, og før morgenen kom, måtte det hele være gjort. Det var ingen tid å spille. Derfor, «da han hadde fått stykket, gikk han straks ut.» Joh. 13, 30. * *(Merk: «Da han hadde fått stykket», altså ikke brødet. Da Jesus brøt brødet og innstiftet nattverden, var Judas allerede gått og tok derfor ikke det i den)

«Men det var natt.»

For en grufull natt! Himmel og helvete var da i arbeid. På begge sider av «ildlinjen» ble de siste forberedelser gjort til det store, avgjørende slaget. Bare noen få timer etter at Judas forlot salen, styrtet lysets og mørkets hærer fram til stormangrep. Slaget var begynt. Nå gjaldt det!

Helvete var i angst - -.

Kunne den siste Adam bli felt? Det var spørsmålet som gjorde djevelen utrygg.

Alt dette ble tilsynelatende utspilt «bak Jesu rygg». Men da Jesus var ferdig i Getsemane, kom «de ondes råd» fram i lyset. Og med disse ting i minne, vil vi nå gå tilbake til der vi i det foregående kapittel forlot Jesus i Getsemane.

Da Jesus ble grepet

Matt. 26, 47-56.
Ikke før var Jesu bønn endt i Getsemane, før den onde flokken kom jagende, som skulle føre ham til Kaifas. Og hvordan det gikk til, da de la hånd på ham og grep ham, ser vi i henvisningen ovenfor.

HVOR FOR BLE JESUS FORRÅDT?

Hva vi vil feste oss ved i beretningen nå, er særlig forrådelsen og Jesu frivillige overgivelse. Vi står overfor spørsmålet: Hvorfor ble Jesus forrådt? Sett med vårt begrensede syn synes denne forrådelsen å være underlig og gåtefull.

For det første synes det å være forunderlig at det skulle være nødvendig å forråde ham.

Overvei den menneskelige side av saken. Kjente ikke hans fiender ham? jo, uten tvil. Selv om de stridsmennene som ble sendt ut for å hente ham, ikke skulle ha kjent ham av utseende, kjente mange av de eldste og fariseerne ham. Og av prestene Og de skriftlærde i Jerusalem var det knapt én som ikke kjente ham. Hvorfor var det da nødvendig å kjøpe én til å peke ham utved et avtalt tegn?

Kjente de kanskje ikke stedet, hvor de kunne finne ham? I så fall måtte det da være Jesu oppholdssted Judas skulle gi beskjed om. Men betegnende nok var det ikke stedet hvor Jesus var, som judas fikk betaling for å utpeke, men Jesus selv.

At dette skulle være nødvendig synes uforståelig.

Så var det også en åndelig side ved saken: Hvorfor behøvde Jesus noen til å forråde seg?

Vi skal nemlig huske på at det var verken prestenes eller Judas' påfunn dette å forråde ham. Det var besluttet så i Guds evige råd. Uten å være klar over det, oppfylte de på denne måte det som forut var bestemt.

Hvorfor besluttet Faderen og Sønnen at noen skulle forråde ham? Hvorfor var det nødvendig?

Var ikke hans egen time kommet nå til å la seg gripe? Og var han ikke også fra dypet av sin sjel villig til å bli grepet? jo, ganske visst. Men hvorfor kunne han ikke da, uten noen forrådende mellommann, ha trådt fram og sagt: «Her er jeg, det er meg!»

Et tredje forhold som gjør det så gåtefullt er at han skulle bli forrådt av «en av de tolv». Hvorfor ikke heller av en «uvedkommende»? Hvilket svar vi enn griper til, føler vi at det ikke er tilfredsstillende, og vi må innrømme at judas-spørsmålet er for dypt for oss.

I Ibsens bok «Keiser og Galileer», tredje handling, fins en meget interessant samtale mellom julian den frafalne og Judas Iskariot. Av dette gjengir vi bare:

«Fyrst Julian: Hva er livet?
En stemme like ved ham: Verdensvognens tolvte hjul.
Fyrst Julian: Det tolvte? Det femte blir 'alt regnet for unyttig.
Stemmen: Hvor var vognen rullet hen uten meg?
Fyrst Julian: Hvor rullet den ved deg?
Stemmen: Inn i forherligelsen.
Fyrst Julian: Hvorfor hjalp du?

Stemmen: Fordi jeg ville det.
Fyrst julian: Hva ville du?
Stemmen: Hva jeg måtte ville,
Fyrst julian: Hvem kåret deg?
Stemmen: Mesteren.
Fyrst Julian: Var Mesteren forutvitende da han karet deg? Stemmen: ja, det er gåten!» ja, dette er gåten: Mesteren var forutvitende, og likevel valgte han judas. Uten å søke noen løsning på denne gåten, skal vi lese det Skriften selv sier om judas' forrådelse av Jesus.

«Han som ble forrådt etter Guds besluttede råd og forutviten, ham slo dere i hjel.» Ap. gj. 2, 23.

«Det skriftord måtte oppfylles som Den hellige Ånd forut talte ved Davids munn om judas, som ble veiviser for dem som grep Jesus.» Ap. gj. 1, 16. (Se også Joh. 13, 18).

Disse versene slår fast 3 ting:

1. Det var besluttet i Guds råd at Jesus skulle forrådes.
2. Denne forrådelse var forutsagt ifølge Guds forutviten.
3. Det var bestemt og forutsagt at nettopp judas skulle forråde ham.

Her ser vi at Jesu forrådelse ikke var noen tilfeldighet, og heller ikke en listig plan uttenkt av hans fiender. Den var villet og bestemt av Gud før verden var. Og judas, han og ingen annen, måtte bli forræderen.

Det er sikkert mange som ikke er tilstrekkelig oppmerksomme på at forrådelsen var både besluttet og forutsagt. Heller ikke alle gr oppmerksomme på at det er forskjell mellom det som skjer etter «Guds besluttede råd», og det som skjer etter «Guds forutviten».

Det som er besluttet i Guds råd er ikke bare noe som må skje, men det er noe som Gud absolutt vil skal skje. Han .ville det, derfor besluttet han det, og derfor må det skje.

Det som derimot skjer «etter Guds forutviten», behøver ikke være noe som. Gud absolutt vil skal skje. Det kan godt være noe som er Guds vilje og ønske helt imot. Men han sa i sin forutviten at så og så kommer til å skje, og som følge av dette forutsa han det.

For eksempel: Gud har aldri besluttet i sitt råd at men neskene skulle forkaste hans Sønn i vantro og gå fortapt. Derfor behøver ingen gå fortapt. Men Gud har i sin allvitenhet sett at det er mange mennesker som mot hans vilje.

vil forkaste Kristus og gå fortapt. Derfor har han også i sitt ord forutsagt at så vil skje.

Om vi ikke skjelner mellom disse to ting, kan vi komme til å mistyde mange Guds ord til skade både for oss selv og andre.

Når Skriften sier at Judas' handling både var besluttet og forutsagt, er det dermed avgjort at forrådelsen var villet av Gud. judas måtte utføre den.

Visstnok er det mange som vil hevde at judas ikke behøvde å gjøre dette. En mener at det var djevelen som litt etter litt bedro ham. Han ble fylt med pengegriskhet i den grad at han for ussel vinnings skyld gikk bort og solgte Kristus.

At en slik tankegang kan synes rimelig, skal ikke nektes. Men den lar seg tross alt ikke forene med Guds ord som sier at judas handlet etter Guds besluttede råd.

En henviser gjeme til Jesu ord, når han sa at «djevelen allerede hadde inngitt i judas' hjerte at han skulle forråde ham.» Men dette er ikke tilstrekkelig bevis for at forrådelsen ikke var villet av Gud. For om det enn var besluttet i Guds råd at judas skulle gjøre denne gjerning, måtte det selvfølgelig en gang komme dit med judas at han ble seg sin oppgave «bevisst». Hva under da at Gud ga Satan anledning til å inspirere Judas til denne avskyelige gjerning! Satan har mer enn én gang måtte tjene Guds hensikter, mot sin vilje. Vi skal derfor ikke undre oss over at han også denne gangen, da det gjaldt en så stor sak, måtte gjøre det samme.

Nærmere løsningen kommer vi ikke. Vi blir stående overfor kjensgjerningen: Jesus skulle og måtte forrådes. judas var mannen som var bestemt til å gjøre det. Gud ville det slik. Ap. gj. 1, 16.

Men hvorfor Gud ville det slik, hvorfor dette var nødvendig, se det er spørsmål som får stå hen blant de ting som det ikke er gitt oss å forstå.

MØTET MED JUDAS

Vi vil så feste vår oppmerksomhet ved Jesu møte med judas i Getsemane. Det har vel aldri funnet sted et mer underlig og alvorlig møte her på jorden enn da disse to mennene sto overfor hverandre i hagen.

Hvem var de? Hvem så de i hverandre? Hvorfor møtte de hverandre på denne måten nå?

Vi vet jo hvem han er, som nettopp har reist seg opp fra bønnen og nå tørrer bort de siste svettedråpene av sin høye, klare panne: Gud åpenbart i kjød, - Sønnen fra Faderens skjød, Lammet på vei til slakterbenken, - kvinnens avkom, han som er himmelens glede, slektens håp og helvetes skrekk. jo, ham kjenner vi. Og ganske sikkert er han også kjent av mannen som står overfor ham.

Hvem er så den andre?

Kjenner vi ham som står der med det skumle, motbydelige smilet? Hvem så Jesus i Judas? Spørsmålet er ikke så ganske enkelt som mange mener. Å gi noe fullstendig svar på dette har vi ikke tenkt å gjøre nå. Bare et par vesentlige trekk ved judas skal vi peke på. Først dette: Jesus betraktet aldri judas som en mann som var gitt ham av Faderen. Denne påstanden får sikkert en og annen til å stusse. Men jeg henviser disse til Joh. 6, 37 flg. Her siterer vi bare versene 44, 64 og 65: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen, som har sendt meg, drar ham.» «Men det er noen av dere som ikke tror. Jesus visste nemlig fra først av hvem det var som ikke trodde og hvem det var som skulle forråde ham.

Og han sa: Det var derfor jeg sa dere at ingen kan komme til meg uten at det er gitt ham av min Far.»

Overvei disse ordene!

Jesus står og ser på hele flokken som omgir ham. Blant disse ser han hvem det er som ikke tror. Han ser den personen som han helt «fra først av» har visst skal forråde ham. Og nettopp fordi han er oppmerksom på dette, sier han i sin tale: «Ingen kan komme til meg uten at det er gitt ham av min Far.»

At noen kom til ham og trodde på ham, var etter Jesu syn et verk av Faderen. Gud ga dem til ham, og så kom de. Kom de ikke og trodde de ikke, så var de ikke gitt ham av Faderen. ja, de kunne simpelthen ikke komme, uten at Faderen ga dem til ham.

Konsekvensen av dette er, at når judas ikke var av dem som trodde, så var han ikke i full mening kommet til Jesus, og var han ikke kommet, så var han ikke gitt av Faderen til Sønnen.

Jesus kjente ham «helt fra først av» som den som etter Guds besluttede råd skulle forråde ham, ikke etter en djevelsk forførelse. judas kan derfor ikke bli betraktet som og stilles på like fot med et annet menneske. Det er bare én judas Iskariot og kan bare være en. En judas Iskariot i ordets egentlige mening kan ingen annen bli. For i Guds besluttede råd foreligger ingen sådan beslutning for noe annet menneske.

For judas forelå en slik beslutning. Dette kan ikke tydeligere bli sagt enn det sies i Ap. gj. 1, 16: «Det Skriftens ord måtte oppfylles, som Den hellige ånd

forut talte ved Davids munn om judas, som ble veiviser for dem som grep Jesus.»

Og i Ap. gj. 2, 23: «Ham som ble forrådt etter Guds besluttede råd.»

Noe sånt har Gud aldri besluttet for noe menneske, og derfor har Den hellige ånd heller aldri falt på denne måten om noe annet menneske.

Jesus hos Annas og Kaifas

«Vakten og den øverste krigshøvedsmann og jødenes tjenere grep da Jesus og førte ham til Annas.» Joh. 18,12-13. Annas var en forhenværende yppersteprest. Inntil år 15 etter Kristus hadde han vært prest, men ble så avsatt av landshøvdingen Valerius Gratus. Hans svigersønn, Kaifas, ble da yppersteprest etter ham. Gamle Annas hadde ennå plass i det høye råd og øvde en stor innflytelse der. Til denne verdslige mannen ble Jesus ført fra Getsemane. Han skulle få æren av å ta ham i det første forberedende forhør.Hos Annas hadde man sittet i spenning helt fra midnatt og ventet på Getsemane-ekspedisjonen. Da den endelig kom, var klokken antakelig omkring 4, og deres tålmodighet holdt på å briste. Det var ikke mer tid å spille, så forhøret begynte straks.

HVORDAN DETTE FORLØP

«Yppersteprestene spurte da Jesus om hans disipler og hans lære.» Hva spørsmålet om disiplene gjaldt, vet vi ikke. Men Jesu svar er nøye gjengitt:

«Jeg har talt fritt ut for alle og enhver. Jeg har alltid

lært i synagoger, og i templet, hvor alle jøder kommer sammen, og i lønndom har jeg intet talt. Hvorfor spør du meg? Spør dem som har hørt meg, om hva jeg har talt til dem! Se, de vet hva jeg har sagt.» Joh. 18, 20-21.

Hvor dette svaret vitner om renhet! Han hadde ikke noe å skjule eller bortforklare. Med frimodighet kunne han appellere til alle som hadde hørt ham og kjente ham. Men denne luftning av ren sannhet ble for mye for dem, for vi leser: «Da han sa dette, ga en av tjenerne som stod der, Jesus et slag i ansiktet og sa: Svarer du ypperstepresten slik?»

Men Jesus beholdt fatningen. Han verken skjelte igjen eller truet. Heller ikke unnskyldte han seg. Han gikk rettferdighetens gylne middelvei og sa bare: «Har jeg talt ille, da bevis at det er ondt! Men har jeg talt rett, hvorfor slår du meg da?»

En forunderlig makt må ha ligget i disse ordene, for ingen svarte ham. Forhandlingene ble simpelthen avbrutt, og det heter:

«Annas sendte ham da til Kaifas.»

Forhøret hos Annas var tenkt som et rådsmøte. Jødene hadde ikke myndighet til å dømme noen til døden. For å få Jesus dømt, måtte de ty til den romerske landshøvding. Det avgjørende forhøret ville derfor bli hos ham den neste dagen.

Men det var andre ting å ta i betraktning. Når de kom til Pilatus, måtte de kunne føre en enstemmig anke mot ham, som gjorde ham skyldig til dødsstraff.

Men nå var de ikke helt trygge for at alle medlemmer i synedriet var enig i å forlange ham avlivet. Tenk bare på Nikodemus og Josef fra Arimatea.

Heller ikke var de viss på at folket gikk med på en slik dom. Derfor måtte de prøve å sikre seg hele synedriet og folket. Og enda mer: De måtte skaffe seg så gode grunner å peke på at Pilatus ikke ville og ikke kunne avvise saken.

Alt dette ville bli vanskelig. Riktignok hadde de en plan: å få falske vitner til å vitne mot ham. Men ville det lykkes? Tenk om Pilatus eller de «usikre» i synedriet oppdaget humbugen? Slikt måtte ikke risikeres. De fikk derfor «prøvekjøre» de kjøpte vitnene før hele synedriet kom sammen, og dette skulle gjøres hos Kaifas.

Men forsøket ble mislykket. Det gikk som fryktet: Vitnene stemte ikke overens. Selv ikke da, når de etter avtale uttalte seg om en og samme sak. Mark. 14, 59.

Verst for dem var at Jesus under all denne løgn og forvrengning av hans ord ikke lukket opp munnen sin. Dette tirret ypperstepresten rent forferdelig, for han reiste seg i all sin prestelige verdighet og sa med innett harme: «Svarer du ikke på det som disse vitner mot deg?»

«Men Jesus tidde.»

Hvor denne tausheten må ha pint dem! Nå stod de jo simpelthen fast. Felle ham ved anklager og vitner gikk ikke. Og selv sa han ikke noe, som de kunne felle ham ved. Hadde de bare fått ham til å tale, så -. For eksempel fått ham til å gjenta sin påstand om at han var Guds

Sønn. Så kunne de jo forlange ham drept for gudsbespottelse. De fikk prøve ennå en gang. Så reiser Kaifas seg, høytidelig og verdig, for å ta ham i ed. Med tre fingre løftet mot himmelen sier han:

«Jeg tar deg i ed ved den levende Gud at du sier oss om du er Messias, Guds Sønn.»

Hvor stille det må ha vært i prestens palé i det øyeblikket. Ville han. fortsette tausheten? Eller ville han avlegge eden? Jo, der retter han seg opp og ser Kaifas fast i øynene og sier:

«Du har sagt det, jeg er det.»

.Dette var nok. Uten videre sier Kaifas: «Han har spottet Gud. Hva skal vi mer med vitner? Se, nå har dere selv hørt gudsbespottelsen! Hva synes dere?»

«Nå har dere selv hørt -». Ingen uvedkommende trenger nå vitne mot ham. Nå er dere selv vitner. Og hva fortjener en slik gudsbespotter?»

De forstod Kaifas' mening og ropte med oppstyltet verdighet:

«Han er skyldig til døden!»

Se så. Nå kunne en gå til Pilatus, for nå hadde de én ting å anføre mot ham: dødssynden gudsbespottelse.

Hvor vidunderlig dette likevel er! Gud har nå vristet alle løgner og renker ut av hendene på dem, og mot sin vilje må de tjene til at Kristus blir anklaget og dømt for det han er: Guds Sønn.

ETTER FORHØRET

Etter dette «heldige» utfall følte synedriet seg synlig lettet. De var viss på seier. Deres avsky mot Jesus flammet opp med fornyet styrke. Og nå kunne de ikke nekte seg fornøyelsen av å fornærme ham og la ham for alvor føle hvor dypt og inderlig de foraktet ham. «Da spyttet de ham i ansiktet og slo ham med knyttet neve, andre slo ham med stokker.» Matt. 26, 27. Og tjenerne tok imot ham med stokkeslag. Mark. 14, 65.

Ser du ham? Ingen forsvarer ham! De kan gjøre med ham akkurat etter som hatet driver dem. Men han er tålmodig og lukker ikke opp sin munn. Han lider tålmodig uten å akte vanæren. For en vidunderlig Frelser!

Og slik står han som vårt eksempel. Vi skal følge i hans fotspor. Også vi skal lide tålmodig og ikke skjelle eller true igjen. Skulle det falle oss svært å ta imot verdens hån og motsigelse, så skal vi gi akt på ham. Heb. 12,1 flg.

Og synet, på denne lidende, forhånte, tålmodige Frelser, vil hjelpe oss til ikke å gå trett.

Kunne det ikke her være på sin plass å kaste et blikk omkring oss og se hvor vi står?

Er vi i Mesterens spor?

Tier vi når noen slår og spytter på oss? Hvis noen kom og spytte på oss slik bokstavelig, fordi vi er kristne, ville vi nok være kloke og. voksne nok til å tie. Men når spyttet og slagene kommer på omveier, i en annen «folkelig» form, når en baktaler oss, rører ved vår ære,

legger hindringer i veien for oss, når de gjør inngrep i våre rettigheter, «kommer for nær mitt», hva da? Blir vi ikke fornærmet og synger ut?

Er det da noen av dem som ser oss, som undrer seg og sier: Tenk de skjeller ikke igjen, de truer ikke?

Tenk for en ære for Kristus, om så er.

Jesus for Pilatus

«Og hele hopen stod opp og førte ham for Pilatus, og de begynte å føre klagemål imot ham.» Luk. 23, 1-2. «Det var tidlig om morgenen, og de gikk ikke selv inn i borgen for at de ikke skulle bli urene, men kunne spise påske.» Joh. 18,28.

Det første som møter oss her, er jødenes hykleri. Ifølge Moseloven var det - kun «rene» som fikk spise påskelammet. Derfor måtte de nå ta seg i våre. Om de gikk inn til en hedning (til Pilatus), eller kom i skade for å røre ved et lik, så var de etter loven urene. 4. Mos. 9, 6; Apg. 10, 28. Som følge av dette stanset de utenfor borgen og sendte soldatene inn med Jesus.

Arme, forblindede mennesker! I borgen kunne de ikke gå inn for sin renhets skyld, men Kristus kunne de forkaste og slå i hjel. Men dette er ikke jødene alene om. Det er også mange i dag som legger stor flid på sin religiøse renhet, men som ikke desto mindre forkaster Kristus som sin rettferdighet.

«Kjødet» er det samme, enten det fins i en jøde eller i en nordmann.

DET SOM KOM FRAM UNDER FORHØRET HOS PILATUS

Straks Jesus var ført inn i borgen, gikk Pilatus ut til folket og spurte: «Hva klagemål fører dere mot denne mann?» Joh. 18, 29. Svaret de ga ham var: «Var dette ikke en ugjerningsmann, da hadde vi ikke overgitt ham til deg.»

Et uforskammet svar! En skulle altså blindt, uten nærmere bevisførsel, dømme ham fordi de forlangte det. Men så lett skulle de ikke få rydde ham av veien. Gud kunne iallfall ikke tillate det. Ifølge hans plan skulle det godtgjøres for all verden at Kristus var lyteløs, - uskyldig. Det skulle bli klart for alle, når han ble dømt til døden, var det ikke som følge av at en fant synd og urettferdighet hos ham.

Derfor måtte saken ta en annen vending: De måtte fram med sine anklager, og Jesus måtte bli tatt i forhør.

De hadde tre anklager:

1. Han villeder folket.
2. Han forbyr å gi keiseren skatt.
3. Han gir seg selv ut for å være konge.

De visste meget vel at de to første ankepunktene var vitterlig løgn. Men de tenkte at når romeren Pilatus fikk høre at Jesus gikk med kongstanker, ville han nok tro at han også nektet keiseren skatt og ledet folket til frafall fra Rom.

Da ankene forelå, skjønte Pilatus, at det var bare ett punkt som måtte bli klarlagt, nemlig om han ga seg ut

for å være jødenes konge. Var dette feil, betydde de andre anker ingen ting. Med det begynte forhøret.

Pilatus: Er du jødenes konge?

Jesus: Sier du dette av deg selv, eller har andre sagt det om meg?

Pilatus: Er jeg en jøde? Ditt folk og yppersteprestene har overgitt deg til Meg. Hva er det du har gjort?

(Merk her hvor usikker Pilatus begynner å føle seg. Han spør ikke mer nå om hva Jesus er. Han vil helst ikke ha mer om dette punkt. Nå spør han om noe helt annet, nemlig om hva Jesus har gjort).

Jesus: Mitt rike er ikke av denne verden, var mitt rike av denne verden, da hadde mine tjenere stridt for at jeg ikke skulle bli overgitt til jødene, men nå er mitt rike ikke av denne verden.

Pilatus: Så er du dog konge?

Jesus: Du sier det, jeg er konge. jeg er født til det og er kommet til verden for at jeg skal vitne for sannheten. Hver den som er av sannheten, hører min røst.

Pilatus: Hva er sannhet?

Her tapte Pilatus fatningen. Uten å vente på svar, gikk han ut til jødene. Enten ble han personlig redd for? høre denne mannen svare på spørsmålet, eller ble han sa overbevist om hvem Jesus var at han ikke trengte noe svar. Han gikk i hvert fall ut og forklarte jødene at Jesus var uten skyld. (Luk. 23, 14-16. Joh. 18, 33-38).

Selv om vi ikke har dette forhøret nærmere referert, forstår vi at det var meget grundig. Pilatus sier til dem: «Jeg har tatt ham i forhør for deres øyne». De hadde derfor hatt anledning til å våke over at Pilatus ikke «stakk noe under stolen». Pilatus har altså nært det håp at folket i likhet med ham selv, var blitt overbevist om - hans uskyld. Men han ble skuffet i dette. De ville ikke høre tale om uskyld. Alle som en skrek de «Korsfest ham! Korsfest ham!»

Landshøvdingen stod rådvill.
Spenningen blant prestene og de skriftlærde var voldsom: Hva ville Pilatus gjøre?

ET UVENTET VITNE

Mens spenningen er på det høyeste, kommer et uventet vitne, som uten oppfordring blander seg inn i saken. Det var Judas. Matt. 27, 3-4.

Men som han så ut! Forjaget, hesblesende, med oppspilte, redde øyne ser han omkring seg - griper i lommen - og idet han snur seg mot ypperstepresten, slynger han pengene fra seg og roper:

«Jeg har syndet, da jeg forrådte uskyldig blod!»

Men hvor uventet og rystende dette kom over dem, våknet ikke deres forherdete samvittighet. De svarte bare: «Hva kommer det oss ved?» Skyldig eller uskyldig, det ble det samme for dem, dø skulle han! Så gjaldt det bare å få dysset dette med Judas ned, så ikke Pilaus. fikk greie på det.*

(*at Judas kom med dette vitnesbyrdet før Pilatus oppga forsøket på å få Jesus fri, går fram av Matt. 27, 1 flg.)

Det egentlige forhøret er nå slutt. Pilatus har ikke mer å spørre Kristus om, og synedriet vil heller ikke høre på hans argument. Summen av det som kom fram under forhøret, er da dette:

1. Jødenes innette hat mot Kristus ble åpenbart. Hjerteløst og blindt krevde de død over ham uten årsak.

2. Jesu fullkomne uskyldighet ble slått fast. Ute ved Jordan og på det hellige berg hadde Gud selv bevitnet hans lyteløshet ved å rope ned til ham: «Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag!».

Inne i borgen erklærte så den menneskelige domstolen at han var rettferdig. Pilatus sa: «Jeg finner ingen skyld hos dett menneske!»

Representanten for avgrunnen kom til synedriet og bevitnet den samme uskyld. Mannen som Jesus sa «er en djevel», sa: «Jeg har forrådt uskyldig blod».

Og med dette trefoldige vitnesbyrd (fra himmelen, jorden og helvete) om renhet og uskyld, ble Jesus overgitt til døden.

PILATUS SISTE FORSØK PÅ Å FÅ JESUS FRI

Pilatus vek likevel tilbake for å overgi en uskyldig mann til døden. I sin fortvilelse over hva han skulle gripe til, husket han på to ting som det kanskje kunne bli gjort noe ut av. Først dette at det var av misunnelse disse jødene hadde overgitt Kristus til ham. Videre den gamle skikken å gi en fange fri på høytiden. Med disse to fakta fikk han prøve å få folket over på sin side.

Han skulle stille dem på valg mellom Jesus og morderen Barabbas. Og hvis folket krevde Jesus fri, måtte prestene gi seg.

Så står Jesus og røveren der. Utfallet skulle være opplagt. Med godt håp spør Pilatus: «Hvem vil dere jeg skal gi dere fri?» Spørsmålet hadde en veldig virkning. Det ble et voldsomt røre i folkemassen. For yppersteprestene og de eldste kom det som lyn fra klar himmel, men de forsto «trikket» og ble rasende. Aldri i verden skulle dette lykkes! Folket måtte og skulle bli overtalt! Og så skrek og ropte de i munnen på hverandre. Snart truet de, snart ba de og ga gode løfter, og endelig lyktes det: «Yppersteprestene og de eldste overtalte folket til å be om å få Barabbas fri, men Jesus avlivet». Matt. 27, 15 flg.

Og så steg ropet fra folkehavet: Barabbas!
Pilatus ropte tilbake: Hva skal jeg da gjøre med Jesus?
Folket: La ham korsfeste!
Pilatus: Hva ondt har han da gjort?
Folket - enda sterkere: La ham korsfeste!
Pilatus: Jeg er uskyldig i denne rettferdiges blod, se dere til dette.
Folket: Hans blod komme over oss og våre barn!

Stakkars Pilatus, dette var håpløst. Likevel ga han ikke opp. Ennå skulle noe bli prøvd: Å vekke folkets medlidenhet.

Så tok han Jesus inn og hudstrøk ham. Med pisker av rå oksehudstrimler med innflettede, lange, skarpe benfliser og med en blyklump i enden, fikk han 39 slag langs ryggen.

Historien forteller at ved hudstrykning revnet huden ved det tredje eller fjerde slag. De andre 35-36 slag falt derfor i åpent kjøtt. Da kan en forestille seg hvordan ryggen hans må ha sett ut, når han rettet seg opp.

Slik ble Jesus behandlet.

Siden ble en kvass, takket tornekrone trykket ned om tinningene hans. Soldatvakten holdt moro med å slå ham i ansiktet.

Etter denne behandlingen var han grusomt tilredt. Ja, «så ille tilredt var hans utseende at det ikke var som et menneskes, og hans skikkelse, at den ikke var som et menneskebarns». Jes. 52, 14.

Selv Pilatus var rystet over å se ham, og i sitt stille sinn tenkte han: Når folket får se ham i denne skrekkelige forfatning, vil de alle som én rope: Dette er nok! Hva ondt han enn måtte ha gjort, er dette straff nok. Gi ham fri!

I dette håp førte han Jesus ut til dem og sa: «Se det menneske!» Joh. 19, 1 flg. Men også dette håpet glapp. «Da nå ypperstеprestene og tjenerne fikk se ham, ropte de og sa: «Korsfest, korsfest!» Ingen ting rørte deres steinharde hjerte. Dø skulle han.

Selv da ga ikke Pilatus tapt. Han svarte dem fast og bestemt: «Ta dere og korsfest ham! jeg finner ingen skyld hos ham».

Men jødene svarte: «Vi har en lov, og etter den lov er han skyldig til å dø, fordi han har gjort seg selv til Guds Sønn».

«Da Pilatus hørte det, ble han enda mer redd». Joh. 19, 8.

Dette så mindre enn lyst ut. Han fikk prøve å forhøre Jesus en gang til. Så gikk han igjen inn i borgen og spurte Jesus:

«Hvor er du fra?»

Men Jesus ga ham intet svar. Pilatus sier da til ham: Vil du ikke tale til meg? Vet du ikke at jeg har makt til å gi deg fri og har makt til å korsfeste deg?»

Jesus svarte: «Du hadde ingen makt over meg, hvis det ikke var gitt deg ovenfra. Derfor har han som overga meg til deg, større synd». Joh. 19, 9-11.

«På grunn av dette søkte Pilatus fremdeles å gi ham fri». Hvordan han forsøkte dette, blir ikke fortalt. Men da jødene skjønte det, ropte de: «Gir du denne fri, da er du ikke keiserens venn».

Dette var et uventet slag for Pilatus. Hans egen stilling sto på spill. Enten måtte han nå handle stikk imot all rettferdighet eller også gå glipp av keiserens vennskap. Dette ble for svært! Han som nettopp hadde satt folket på valg mellom Jesus og Barabbas, sto nå selv på valg: Valget mellom Jesus og keiseren.

Frigi Jesus - og tape stillingen.

Dømme Jesus - og beholde folkeæren.

Ofre sannheten - og hevde løgnen.

Drepe det beste i seg selv av hensyn til keiseren.

Aldri hadde Pilatus følt en slik kamp rase i sitt indre. Folkeropet ble for sterkt. Han spurte dem bare én gang til: «Skal jeg korsfeste deres konge?» De svarte tilbake: «Vi har ingen annen konge enn keiseren».

«Da overga han ham til dem for å korsfestes».

Endelig fikk de dødsdommen undertegnet. Nasareeren var knekket!

DET SOM VAR SKJEDD

Israel forkastet Guds frelse. Arme folk! De forsto ikke hva han tilbød dem, og så ropte de «bort med ham» inntil de fikk ham bort. De tok ansvaret for å utøse hans blod. «Hans blod komme over oss og våre barn!» Hvor er ikke dette blitt sant! Begynn med deres forkastelse og se. Hva har ikke denne nasjonen lidt inntil i dag? Jo, hans blod kom over dem. Det vil ennå komme over deres barn.

Tenk så på deres åndelige skjebne! De forkastet lyset, - og mørket falt over dem. Og hvem vet hvor de går ben? Tenk hvilken evig natt de gikk inn i! Hvor vil de ikke i evigheten forbanne den dagen da de ropte: «Bort med ham!»

Ennå i dag lyder dette ropet. Det er mulig at noen som leser dette, også roper: «Bort med ham!» Du sier: Bort med ham i din ungdom, bort med ham i din manndom, bort med ham i ditt selskap, i din familie, i dine forretninger! Du mener å kunne greie deg uten ham. Vet du hva du gjør? Vet du at din synd er verre enn jødenes?

Jødene visste ikke at han var Guds Sønn. De ante ikke at han var deres eneste frelser. Heller ikke ante de at de en gang skal møte ham igjen i evigheten. Alt dette vet du! Og likevel forkaster du ham med overlegg og vilje. Aner du den mørke evighet som venter deg? Har du gjort deg fortrolig med å ta følgene av å forkaste Kristus? Er du beredt på å ta en evighet uten Jesus?

Også Pilatus avgjorde sin skjebne. Av hensyn til folket trampet han sannheten og sin egen overbevisning under føttene og utleverte Kristus. Han ble skyldig i Kristi blod.

Det er en legende om Pilatus, som i store trekk lyder slik:

Da Pilatus døde og våknet i evigheten, oppdaget han at hendene var røde. Dette minnet ham om den dagen da han dømte Jesus og vasket sine hender i vann og sa til folket: «Jeg er uskyldig i denne rettferdiges blod». I sin fortvilelse søkte han til en bekk.

Ved den står han nå dag og natt og vasker sine hender. Når noen går forbi og spør om hva han gjør, løfter han hendene opp fra vannet og ser på dem. Når han så ser at de er like blodrøde som før, setter han i et hjerte-skjærende skrik og sier: «Å, skal de aldri bli rene? Skal de aldri bli rene?»

Å, nei, stakkars Pilatus, de vil aldri bli rent! Det var nær på at han skulle få dem rene en gang. Det var da han sto overfor Jesus i borgen. Men da fryktet han for folket. Nå vil han i all evighet vaske dem i fortvilelsens tårebekk uten å få dem rene. For et helvete!

En grusom tanke, sier du. Ja, ganske sikkert. Men likevel er det noe som er mer grusomt. Og det er at så mange, mange kommer til å dele skjebne med Pilatus. De handler som han og vil få en evighet som han.

De har hatt sitt valg. Valget mellom Jesus og et liv i verdslighet og vantro. Og de har vært vel overbevist om at de burde velge Kristus og bli en kristen. Men så overveide de følgene av et slikt valg. De kunne regne med tap av venner, menneskegunst og jordiske fordeler. På tross av all sannhetens overbevisning valgte de livet i synd.

Er **du** en av disse? Har du ditt valg nå?

La meg advare deg. Tenk deg vel om! Du vet jo at alt dette som lokker deg, er forgjengelig. Velger du dette, kan du hare regne med å få nyte det i høyden noen få år. Så er stasen forbi. Så kommer den uavviselige døden og river deg bort fra alt sammen. Og hva da? Blir det ikke en evighet uten Jesus?

Kan du løpe en slik risiko?

Å, min uomvendte leser, ha barmhjertighet med deg selv og vend deg til Kristus. Ta imot ham som din personlige Frelser og bli frelst fra en slik redselsfull og mørk evighet!

Men skynd deg! Tiden er kort. For hver en dag du motstår sannheten blir ditt hjerte mer og mer forherdet. Til slutt blir du utilgjengelig for Guds Ånd. Dermed er du fortapt.

Merker du at dette gjør deg urolig, er det ennå håp for deg, og da må du skynde deg og velge livet,. for Herren sier: «Min Ånd skal ikke dømme blant menneskene til evig tid».

Ut til Golgata

Joh. 19, 16-17.

I vår forrige betraktning så vi Jesus dømt til døden. Her får vi se ham, når han føres ut til Golgata.

HAN GIKK UT SOM EN FORKASTET FRELSER

Det er særlig to sannheter som da trenger seg inn på oss. Det første er at Jesus gikk ut fra Jerusalem som en forkastet frelser.

Det ser vi for det første i dette at «han måtte selv bære sitt kors».

Å bli dømt til døden var en skam. Å dø korsdøden var en enda større skam. Men at den dødsdømte måtte ta sitt kors på ryggen og bære det gjennom bygatene, var den største skam og vanære, som kunne skje for et menneske.

Tenk deg nå det toget som den gangen dro gjennom Jerusalem. Se på Jesus, når han går foran folkehopen! Om hodet bærer han tornekronen. Store dråper av blod pipler fram av sårene etter tornepiggene. Ansiktet er hovnet opp og vansiret etter, stokkeslagene og knyttnevene. Langs ryggen hans ligger det tunge korset og gnager på de store, gapende sårene etter hudstrykningen. For et menneske!

Kast også et blikk omkring ham. Se flokken av ærverdige prester, skriftlærde og eldste som snur seg mot ham og roper: «Tvi deg!» Hør den hujende, skrålende folkesvermen som følger prestenes eksempel og håner ham.

Se på alt dette, og si så om ikke Kristus gikk ut som en vanæret og forkastet frelser!

Det annet som vitner om denne forkastelsen, er stedet som de førte ham til: Golgata.

Golgata lå utenfor byporten. Det vil si: «Utenfor leiren».

Også det skulle gi uttykk for hvor dypt de foraktet ham: Han var ikke verd å dø innenfor bymuren. Som en uren ting skulle han bli brakt utenfor leiren.

Det tredje vitne om hans forkastelse er innskriften på hans kors.

Den kom til å lyde. noe annerledes enn jødene ville ha den. «Jesus, jødenes konge», skrev Pilatus. Hvorfor ville de ikke ha denne innskriften? Var det ikke fordi den vitnet mot dem? Ville ikke alle fremmede som leste dette, si: Se, slik behandler jødene sin konge! Men i den formen de ønsket den, ville den tale mot Jesus. Folket ville da si: Se, der har jødene grepet en bedrager, en som har gitt seg ut for å være konge, en politisk svermer.

Men slik ville ikke Gud det. Innskriften skulle være: «Jesus, jødenes konge».

Denne innskriften var skrevet på hebraisk, gresk og latin. Hvorfor nettopp på disse tre språkene? Var det bare fordi at de fremmede som kom til byen i de dagene, skulle kunne lese det som sto? Rimeligvis tenkte ikke Pilatus på noe mer.

Men går det ikke an å tenke seg at Gud hadde noe med denne innskriften å gjøre? Er det ikke mulig at han på denne måte ville gi uttrykk for en dypere forkastelse av hans sønn? Gud hadde jo sin hånd med i så mange andre ting i de dagene, så jødene uten å ville det, måtte utføre hans vilje. Hvorfor ikke da også i dette?

Tenk bare litt på diss tre språkene. Hebraisk var datidens religiøse språk. Det bar Guds åpenbarelser fram i denne verden. Den som ville befatte seg med den jødiske religion, måtte kjenne hebraisk. Latin var datidens politiske språk. Romerne var jo «verdens herskere» og dominerte i det politiske liv. Gresk derimot var de lærdes språk.

Den greske vitenskapen satt da i høysetet og dominerte det kulturelle liv. Disse tre språkene var derfor representative. På disse tre herskende verdensspråk var vitnesbyrdet om Kristi forkastelse skrevet.

Kan det ikke tenkes at Gud med dette har hatt hele verdens forkastelse av Kristus for øye? La det være som det er. Sikkert er det i hvert fall at slik har det vist seg å være i verden til i dag. Av verden som sådan er Kristus fullstendig forkastet. Den religiøse verden forkaster ham. De dyrker Gud i naturen, i kunst, i ritualer og livsforlatte former, men Kristus og hans stedfortredende død har de ikke bruk for.

Den Politiske verden forkaster ham. Hans ord og prinsipper passer ikke inn i den moderne samfunnsstyrelse. For der er det æresyke, maktsyke og pengebegjær som regjerer. Og en slik verdenspolitikk har ikke bruk for Kristus.

Den vitenskapelige verden roper også: Bort med ham! For Kristi visdom passer ikke inn i de lærdes filosofiske hjernespinn, hvor mennesket opphøyes og tilbedes. Derfor, ut med ham!'

På denne måte blir innskriften på de tre språk et meget slående uttrykk for verdens totale forkastelse av Kristus Jesus.

GUDS HENSIKT MED KRISTI DØD

UTENFOR PORTEN

Den kjensgjerning at Kristi død fant sted utenfor porten, er mer enn et uttrykk for Kristi forkastelse. Det ser vi ved å sammenlikne Heb. 13, 10-13 med 3. Mos. 16, 27, hvor vi har loven om syndofferet. Der sies det at syndofferet, hvis blod var båret inn i helligdommen for å gjøre forlikelse, ble brakt «utenfor leiren». Om nå Kristus i sin syndoffer tjeneste skal oppfylle denne forbilledlige avskygning, må også han bringes utenfor leiren.

Da jødene førte Kristus ut av byen og korsfestet ham utenfor porten, var de - uten å vite det - med på å fullbyrde Guds plan og oppfylle Skriftens forutsigelse.

Men så kommer spørsmålet: Hvorfor skulle dette absolutt skje utenfor porten? Det er bare ett svar:

«Derfor led og Jesus utenfor porten, for at han ved sitt eget blod kunne hellige folket.»

Guds hensikt var å hellige folket.

Å hellige vil si å utskille. Noe ble tatt ut fra sin vanlige bruk og overgitt til Herren for å bli disponert av ham alene. Kristus skulle ikke bare ved sin død gjøre forlikelse for synden, men han skulle samtidig utskille et folk for seg selv. Og for å kunne det - led han utenfor porten. Derfor kan det nå hete: Gå ut til ham! Gå ut og ta hans vanære på deg! Bli et til Kristus utkalt og utskilt menneske!

Å være i leiren og anerkjennes av leiren, er ingen vanære. Men om du tar så helt standpunkt for Kristus at du kommer «ut av» leiren, så skal nok vanæren og forsmedelsen innfinne seg. Da skal du nok finne at verden ikke er bedre i dag enn den var da Kristus ble korsfestet.

Ser vi dette om å gå utenfor leiren i lys av Hebreerbrevet blir forholdet meget klart. I Jerusalem levde en troende forsamling av jøder. De ble til stadighet påvirket av jødedommen og den gamle gudstjeneste i templet å vende seg bort fra alt dette og kun bekjenne seg til Kristus, kostet uhyre meget. Det ble for forsmedelig. For å hjelpe dem i denne vanskelighet, sendte Gud Hebreerbrevet til dem. I dette brevet rulles først opp et vidunderlig bilde av Kristi person. De får se at som Guds evige sønn, er han større enn både Moses og profetene. Ja, større enn selveste ypperstepresten. Så får de se at denne høye person er blitt prest.

Han er i kraft av en evig ed blitt ypperstеprest etter Melkisedeks mønster. Han fikk del i kjød og blod for å kunne dø, og ved å ofre seg selv som syndoffer, har han en gang for alle avgjort spørsmålet om synd. På denne måte har han gjort hele offertjenesten i templet ganske overflødig. Den som tror og erkjenner ham, har nok.

Noe annet ved siden av ham, behøves ikke. Til slutt får de høre at han led denne forsonende døden utenfor porten, for at han ved sitt eget blod kunne hellige folket. Og så kommer formaningen til dem: «La oss da gå ut til ham, utenfor leiren, idet vi bærer hans vanære!»

Dette kunne disse troende bare oppfatte på én måte: De skulle gå ut fra og forlate denne tomme, åndsforlatte ritualgudsdyrkelse i templet og åpent slutte seg til menigheten, den flokken som samlet seg om Kristus i husene og utenfor prestesystemet.

Men å ta et slikt skritt betydde å ta Kristi vanære på seg. Det var å dele skjebne med Mesteren og bli forkastet av den samme religiøse hopen som forkastet ham. Men det var også Guds hensikt. Nettopp derfor led Kristus utenfor porten.

Forstår vi nåtidskristne dette? Vet vi av erfaring hva det vil si å være forkastet fordi vi er gått ut til ham? Er det ikke også nå en religiøs verden med former og ritualer og åndsforlatt gudsdyrkelse? Hvor står så vi?

Lider vi utenfor porten?

Spiser vi av alteret utenfor, som de ikke har rett til å spise av som «tjener ved. teltet»?

Kjenner vi samfunnet med Kristus og dem som er forkastet med ham?

Dette er spørsmål som fortjener å bli overveid for Guds ansikt.

Ingen ting blir mindre tålt enn at de troende innretter seg som et for Herren utskilt folk. Selv når de kristne bare tar avstand fra den åpenbart ugudelige verden og dens fornøyelser, blir det skreket opp om fariseisme og påtatt hykleri. Og hva kan man ikke så vente, når man også skiller seg ut fra den religiøse verden med dens formvesen og selvvalgte gudsdyrkelse?

Nå er den kristelige enhetstanke blitt på mote! Nå gjelder det hare å samle og forene. De som ikke vil være med på å samle alle som har kristen bekjennelse, uten hensyn til åndelig liv, blir stemplet som dømmesyke.

I en slik tid blir det vanskelig for den troende å finne sin plass - utenfor leiren. Men der ute venter Herren oss.

Korsfestelsen

«Der korsfestet de ham og sammen med ham to andre, en på hver side, og Jesus midt imellom».

De korsfestet ham. Hvordan ble denne fryktelige gjerningen utført?

Det alminneligste var at en festet den dømte til korset ved hjelp av remmer eller bånd. Ved å nagle dem fast risikerte en at håndflatene revnet på grunn av kroppsvekten, og den korsfestede falt ned.

Dette hadde hendt, og derfor var en gått over til å binde armene og føttene fast til korset.

Slik ble det ikke gjort med Jesus. Gud hadde forutsagt gjennom profetene at de skulle gjennombore hans hender og føtter (Sal.. 22, 17), og derfor ble han naglet fast. Når taket i hans hender holdt, så kom det vel, menneskelig sett, av at føttene var naglet fast mot en trekloss, som var spikret fast på korsstammen for å bære en del av kroppstyngden.

Mens korset lå på jorden ble Jesus naglet fast. Siden reiste en korset opp og satte det på plass.* (* Noen mener at personen ble naglet fast etter at korset var reist. Men det er lite sannsynlig.) I alminnelighet var et slikt kors ikke høyere enn at den korsfestedes føtter rakk omlag et par fot fra jorden. Høyere har heller ikke Jesu kors vært, for det står at de brukte en isop-stilk til å rekke ham eddik-svampen med. Og en slik stilk var som regel ikke over én fot lang.

Se nå på dette korset og forestill deg de lidelsene Jesus nå begynte å føle. Hva tror du det var for hans fine, våkne nerver når kroppstyngden tynget på naglene og utvidet sårene?

Korsfestelse var den mest grusomme og avskyelige dødsmåte blant romerne.. Den ble derfor ikke brukt på romerske borgere. Bare forbrytere av den aller laveste klasse, av slavene, ble henrettet på denne måte. Beretningene forteller at når en mann var korsfestet, oppsto det straks betennelse i sårene med høy feber og en ulidelig tørst.

«Årene svulmet opp, blodet strømmet sterkt til hodet, lungene og hjertet og førte til voldsom hodepine, trykk for brystet og hjerteangst. Videre fulgte en utålelig verk og stivhet i lemmene som en uunngåelig følge av den korsfestedes tvungne og unaturlige kroppsstilling».

En annen sier: «Korsets kval - denne usigelige pine å bli martret av døden i alle lemmer uten å kunne dø - er et nøyaktig bilde på helvetespinen som vi har fortjent».

Slik led den Herre Jesus for deg og meg. Men hvor lett har vi ikke for å glemme dette! Som troende gleder vi oss nok over at vi er frelst og hører ham til, men hvor lett glemmer vi ikke at vi er dyrt kjøpt!

HANS SELSKAP PÅ KORSET

«Og sammen med ham to andre, en på hver side, og Jesus i midten». De to andre var to røvere. Det var Herrens selskap på korset. Så dypt foraktet de ham og så kraftig ga de uttrykk for sin forakt, at de ga ham plass mellom to røvere. Dette var likevel ikke tilfeldig. Noen måtte bli henrettet sammen med ham. I Jes. 53, 12 hadde Gud forutsagt at han skulle «bli regnet blant overtredere». Og så måtte det skje. Og uten å vite det eller ville det, var hans fiender på denne måte med på å oppfylle forutsigelsen. Det kunne synes underlig at de skriftkloke så aldeles kunne glemme profetenes ord og ikke legge merke til at alt sammen ble oppfylt ord for ord. Men slik er det den dag i dag.

De som «tror seg å være vise», er fremdeles dårer. De leser og forstår ikke, de gransker, men fatter ikke, ser - og ser likevel ikke.

Guds ord blir oppfylt rundt omkring dem dag for dag uten at de merker det grann. Tusenvis av sjeler blir frelst og nærer sitt liv ved Skriftens ord, men for disse selvkloke og skolerte er Bibelens utsagn bare tomme ord og gamle sagn. De ser bokstavene, men ikke sannheten. De gransker beretningene, men ser ikke og kjenner ikke ham som det blir fortalt om. Og på denne måte forkaster de livet og sannheten like hjerteløst i dag som den gangen i Jerusalem. Verden er alle dager seg selv lik.

EN DYPERE SANNHET AVSKYGGET

At det den dagen skulle bli korsfestet nettopp tre personer, to skyldige og en uskyldig, og at Kristus skulle ha plassen midt imellom dem, var ingen tilfeldighet. Gud ville det slik. Og på denne måte har han avskygget en stor og dyp sannhet.

Først ser vi i dette et uttrykk for den kjensgjerning at det er den korsfestede som skiller menneskene i to klasser: En frelst og en fortapt. Det var ved deres forskjellige forhold til Kristus at disse to røverne ble skilt for evigheten. Den ene erkjente sin synd - og ga Kristus ære og ble derfor med ham til paradiset. Den andre holdt fast på sin synd og vanæret Kristus og gikk fortapt ved det.

Slik er det også i dag. Det som skiller menneskene for tid og evighet, er ikke deres forskjellige levesett og ulike dannelse. Det er alene deres forskjellige - standpunkter til Kristus og hans kors.

Dernest ser vi i dette et uttrykk for tre helt forskjellige forhold til synden. Av disse tre personene inntok Jesus en særstilling med hensyn til synden: Han var uten synd. Han hadde bare synd på seg. «I» seg var han ren og hellig. Den synden som den stunden var på ham, var ikke hans egen, det var vår synd.

En ganske annen stilling inntok den frelste røveren. Han hadde synd. Det var synd «i» ham, for han hadde en uren, syndig natur. Men han hadde ikke lenger synd «på» seg, for alle hans synder i tanker, ord og gjerninger var ham tilgitt.

Og som tilgitt var han frelst.

Annerledes var det med den andre røveren. Han hadde synder både «i» seg og «på» seg. Dermed var han fortapt.

Dette er til alle tider den vesentlige forskjell mellom frelste og Ufrelste mennesker. De troende har synd i seg, men ikke på seg, for de er alle tilgitt. Et menneske med forlatte synder, er et frelst menneske. De vantro har synden i begge former: I seg og på seg. De har aldri brydd seg om å få sine synder forlatt. Og et menneske med utilgitte synder, er et ufrelst menneske.

I hvilket av disse forholdene til synden står da du?

Kristi død

Sannheten om Kristi død er Bibelen mest omfattende og fundamentale sannhet. Ingen må derfor tro at vi har til hensikt å gi en uttømmende framstilling av denne kjensgjerning.

Det ville føre for vidt og ta oss utenfor denne boks egentlige hedsikt.

At Kristi død bade var forut bestemt og forutsagt, skal vi ikke her hefte oss ved. For alle som kjenner sin bibel, vet at begge deler var tilfelle.

Heller ikke vil vi prøve å beskrive den egentlige lidelse som Herren utsto på korset, nemlig den sjelelige og åndelige lidelsen. Den kan ikke beskrives. Ingen av oss kan sette oss inn i den. Den ligger utenfor alt det vi kan ane eller begripe. Forstår vi hva det vil si å være, forlatt av Gud? Eller forstår vi hva det er å «bære synd», «smake døden», «bli en forbannelse» o.s.v.

Heller ikke vil vi forsøke å forklare eller «bevise noe om hans død. Alle hvorfor og hvorledes som fornuften reiser her, vil vi avvise og legge bort. Og det vil vi gjøre fordi Gud ikke har bedt oss om å bevise noe i denne saken. Han har bare pålagt oss å forkynne og utbasunere hans vitnesbyrd om Kristi død uten kommentar. Vi har ikke i oppdrag å «rettferdiggjøre» Gud for en skeptisk verden ved å definere og påvise riktigheten i alle hans ord og handlinger.

Vi er bare vitner og budbærere. Om noen tror det vitnesbyrdet vi overbringer, blir han frelst. Om noen forkaster det, skal nok Gud selv forstå å rettferdiggjøre seg på sin dag.

KRISTI DØD VAR HELT FRIVILLIG

Den første sannheten vi vil stanse ved, er at Kristus døde helt frivillig. Når noen tror at Jesus døde av smerter og legemlig utmattelse, er det absolutt feil.

I Joh. 10, 17-18 sa han selv: «Jeg setter mitt liv til for å ta det igjen. Ingen tar det fra meg, men jeg setter det til av meg selv». La oss merke oss disse orden: «Jeg setter mitt liv til». «Jeg setter det til av meg selv». «Ingen tar det fra meg». Det at han døde, var derfor hans egen frivillige handling.

I Joh. 19, 30 heter det om hans død: «Og han bøyde sitt hode og oppga sin ånd». Det greske ordet som er brukt for «oppga» betegner en manns frivillige handling. Noe som en har bestemt seg for å gjøre og så gjør det. Det var derfor Jesu selvbestemmelse og hans egen frivillige handling å gi opp sin ånd. «Han bøyde sitt hode», ingen annen gjorde det.

Enda klarere blir dette, når vi leser nøye Joh. 19, 32-34 og Mark. 15, 42-45. Der ser vi at soldatene fant at Jesus var død før de to røverne døde. Følgen ble at soldatene ikke knuste hans ben, men en av soldatene stakk et spyd i hans hjerte. Og så får vi den betegnende opplysningen: «det fløt blod og vann ut» fra såret. Hva var det et vitnesbyrd om? Jo, det fortalte at Jesus var død av hjertebristning. Når hjertet brister, skiller blodvesken seg fra blodet, slik at denne klare vesken og blodet flyter ut hver for seg.

Da nå Josef fra Arimatea kom til Pilatus og ba om å få ta Jesu legeme ned av korset og begrave ham, står der at «Pilatus undret seg om han alt skulle være død».

Pilatus var vant med at korsfestede personer døde en langsom død. Det hadde hendt at de hang opptil to døgn og vel så det, før døden kom.

Og slik undret han seg på om det kunne være tilfelle at Jesus alt nå var død.

Så kalte han inn de soldatene som hadde vært ute for å knuse de korsfestedes ben og forhørte seg om saken. Da de fortalte hva de hadde sett og gjort, ble Pilatus overbevist og ga Josef lov til å begrave ham.

Av dette ser vi at Jesus døde på et tidspunkt og på en måte som var uventet. Han døde i sin egen time, i den time som fra evighet var bestemt. I den time da han visste at «alt var fullbrakt».

Alltid før, når de ville gripe ham, står der: «Men hans time var ennå ikke kommet». Derfor kunne de ikke foreta seg noe. Men da «hans time» kom, måtte alt skje - tillike mot deres vilje. For vi har jo før sett at det høye råd besluttet «Ikke på høytiden», de ville la ham leve til over påske. Til tross for denne bestemmelsen av det høye råd, måtte de gripe ham før påsken. Og på påskens beredelsesdag hang han død på korset.

Og hvorfor? Jo, nettopp fordi at da var hans time kommet! Og i den timen satte han selv livet til. Slik ser vi at Jesus ville dø. Han ville dø korsets død, og han ville dø i sin egen time.

EN STEDFORTREDENDE DØD

TIL SONING FOR VÅRE SYNDER

Jesu død var ikke bare en frivillig død, den var også en stedfortredende død til soning for våre synder. Denne sannheten vil vi betone så sterkt som det går an.

For det er ingen sannhet av større betydning - og heller ingen sannhet som menneskefornuften mer fornekter i vår tid.

Våre dagers rasjonalister nekter ikke at Jesus har levd. Heller ikke nekter de hans død på korset. Og merkverdig nok sier de også at han døde for våre synder og døde som en soning. Mange av dem taler så alvorlig og malende om disse ting, at kvinner og menn sitter rørt til tårer under prekestolen og sier: «Å, nei, å nei, for en god mann!» Og ville vi si til dem etterpå at de nå har hørt på en rasjonalist, ville de bli mer enn forarget.

Rasjonalistene legger nemlig noe annet inn i disse bibelske uttrykkene, og derfor kan de benytte dem. Når de sier at «Jesus døde for våre synder», mener de noe som dette: Datidens mennesker var så dypt sunkne, og så helt blottet for kjennskap til Gud, at de ikke forsto Jesus. Derfor ble et så helt igjennom godt menneske som Jesus misforstått og forfulgt, ja, han måtte tillike ende sine dager som martyr, som blodvitne. Slik var det hans folks synder som førte ham i døden, og for så vidt kan en si at han døde for våre synder. Når de går med på å bruke ordet soning, legger de også en egen mening inn i dette uttrykk. Hva de mener er dette: Vi hadde ved synden tapt kjennskapet til Gud og forestilt oss ham som en sint, straffende Gud. Dette syn på Gud oppegget oss og gjorde oss til Guds motstandere. Så kom Jesus og viste oss at vi tok feil. Han sa oss at Gud er ikke vred, han elsker oss. Han er snill mot dere som jeg er det, og se - jeg ber for dere, om dere så henger meg på et kors! Med denne grenseløse tålmodighet og kjærlighet, som Jesus på den måte utviste, forsonte han oss.

Det vil si: Synet på ham og hans kjærlighet omstemmer vårt sinn, så vi i stedet for å stå Gud imot, vender oss til ham og kaller ham far. Og for så vidt som Jesus frivillige død virker denne forandring i vårt standpunkt til Gud, kan det bli sagt at hans død var en forsonende død.

Dette er rasjonalisme. Den er så fint forkledt at massene på våre kirke og bedehusbenker antar den for å være Skriftens sunne lære!

Må jeg derfor få rope et alvorlig varsku! Tro ikke enhver ånd! Og ta ikke imot alle og enhver som sier: «Herre, Herre!» Og fører en from tale om Jesus. Vær ikke trygg og betro ikke din sjels veiledning til hvem som helst som beklær prekestolen! Forlang å få høre en klar og utvetydig tale om at Jesus døde som din stedfortreder!

For det er dette rasjonalistene ikke vil gå med på. De går ikke med på at du for din synd og syndige tilstands skyld var ugjenkallelig dømt til død og evig atskillelse fra Gud.

Heller ikke går de med på at Gud ble åpenbart i kjød for på dine vegne, i ditt sted, å ta dommen og straffen på seg. De anser det ikke nødvendig at en uskyldig person skulle lide døden og ordne skyldspørsmålet mellom Gud og deg.

Men nå vil jeg ikke bare advare deg mot de falske røster og ulvene som opptrer i fåreklær, men jeg ville også gjerne forkynne deg sannheten om at Kristus døde i ditt sted.

Påskelammet i Egypten døde etter Guds bestemmelse i stedet for Israels førstefødte. Lammet døde, og den førstefødte fikk leve.

Syndofferoksen døde etter Guds vilje i stedet for hele Israels forsamling. En gang hvert år ble en okse slaktet for Israels synder det året, og da oksen var død, og blodet stenket på Guds trone til et vitnesbyrd om dette, fikk Israel leve. Og som Aron innvidde det uskyldige offeret til et syndoffer ved å legge hendene på det og «bekjenne over den alle Israels barns misgjerninger og alle deres overtredelser i alle deres synder», slik «lot Herren alle våre misgjerninger ramme ham». Og som Israels vel fortjente død ble lagt på det innvidde dyret, slik «ble straffen lagt på ham, for at vi ha fred».

Derfor kunne Johannes si - «Se der, Guds lam som bærer verdens synd!» Og Peter kunne skrive: «Han som bar våre synder på sitt legeme opp på treet.» Derfor kunne Paulus forkynne: «Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud».

Dette er korsets gamle evangelium: Du skulle dø, men om dødsdommen var blitt fullbyrdet på deg, hadde du blitt i døden. Det vil si: du hadde for evig vært atskilt fra Gud. Men så tok Kristus din plass. Han døde for deg. Han smakte atskillelsen fra Gud i ditt sted, da han ropte: «Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt ?».

Han borttok synden ved sitt offer. Heb. 9, 26. Han tok den bort som fordømmelsesårsak.

Nå aldri mer jeg dømmes,
for han for meg er dømt.
Se, det er frihetsbrevet mitt, det store».

REKKEVIDDEN AV KRISTI OFFER

Her kommer vi til et meget, interessant spørsmål, nemlig dette: Hvor stor er så rekkevidden av Kristi død og offer? Dette spørsmålet tør vi ikke innlate oss på i hele sin bredde. For den rekkevidden kjenner vi nok ikke, dessverre. Vi vet bare at hans død var helt tilstrekkelig, en gang for alle, og at den omfattet både «de på jorden og de i himlene». Kol.1, 19-20; Heb.9, 23. Hva alt dette innbefatter, er det ikke noen dødelig gitt å forstå her i tiden.

Vi skal innskrenke svaret til, to områder, hvor vi vet at vi har Guds ord med oss og kan uttale oss med full sikkerhet.

1. Kristi død betyr ikke alle menneskers frelse. Noen mener at korsdøden har en slik rekkevidde at fortapelsen nå er utelukket for et menneske. Alle falt i Adam og alle ble oppreist i Kristus, sier de. Men slik taler ikke Skriften. I Rom. 5 er de to stamfedre omtalt i forhold til det de har brakt sin slekt. Der blir det ikke sagt at alle er eller blir rettferdige i den ene, Jesus Kristus, men der står det: «Korn døden til å herske ved den ene på grunn av den, enes fall, så skal meget mer de som får nådens og rettferdighetsgavens overvettes rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus».

Hvem er det altså som skal leve og herske ved Kristus? Jo, «de som får nådens og rettferdighetsgavens overvettes rikdom». De som får, ingen andre.

Men hvem er da «de som får»? På det spørsmålet svarer hele Romerbrevet: Det er de som tror!

Den som i vantro forkaster Guds vitnesbyrd om Kristus, får ikke noe. Bare for dem som tror, er evangeliet en Guds kraft til frelse.

Det samme ser vi av Heb.2, 16: «Engler tar han seg jo ikke av, men Abrahams ætt tar han seg av». Merk vel at det står ikke Adams ætt, men Abrahams ætt. Det er ikke Adams ætt han i sin død og oppstandelse har tatt seg av og ført til herlighet, (Heb.2,10-15), men det er «barna» - Abrahams ætt. Hvem er så Abrahams ætt? Svaret på dette har vi i Rom.9, 7-8 og Gal.3, 7-9: «Heller ikke er alle, fordi de er Abrahams ætt, derfor hans barn, men i Isak skal det nevnes deg en ætt; det er: ikke kjødets barn er Guds barn, men løftets barn regnes til ætten». «Derfor skal dere vite at de som har tro, disse er Abrahams barn ... Så blir da de som har tro, velsignet med den troende Abraham».

Slik er det tydelig sagt oss i Guds ord at bare de som tror på hans Sønn Jesus Kristus, har frelsen, rikdommen og velsignelsen i Kristi offerdød. Og forholdet er derfor dette: Ikke alle mennesker blir frelst, men alle kan bli frelst.

2. Det annet vi tør fastslå om rekkevidden av Kristi død, er at hans offer omfatter all din synd. Både synden i deg og syndene av deg. Det gjelder både de syndene du har begått hittil, og de syndene som du kommer til å begå, for du vet at da Kristus døde, var alle dine synder ugjorte og framtidige. Derfor har han like så fullt ordnet spørsmålet om dine mulige framtidige synder,

som din fortids synder. Derfor kan Gud like så vel tilgi deg for den synd du har gjort imot ham i dag, som den han har tilgitt deg for uker og år tilbake. Nå har du i ham «syndenes forlatelse etter hans nådes rikdom». Ef. 1, 7.

Men det er ikke bare det at du nå kan regne med en full syndenes forlatelse. Du kan også regne med at ditt «gamle menneske», synden som bor i deg, aldri mer skal fordømme deg.

I Rom. 8, 3 sier Gud at han «fordømte synden i kjø-det», da han lot Kristus dø for oss. Mange tolker uttrykket «kjødet» her som om det viser til Kristi kjød, til Kristus som menneske. De mener at for hver gang fristelse og begjær ytret seg hos Jesus, møtte han dette med et avgjort «nei». Han satte foten på det og fordømte det.

Og fordi han i sitt kjød beseiret synden, skal den og kan den også hos den troende bli dømt og beseiret. Andre mener at det var «i» og «på» Kristus på korset at Gud fordømte synden, altså lot dommen over den fullbyrdes på ham. Vi tror at begge disse oppfatningene er feilaktige.

Skriften lærer ikke at Kristus hadde et ondt kjød, som det bodde synd i. Han var hellig og ren - uten synd. Han ble aldri fristet ved å bli lokket og dratt av sitt eget begjær. En må ikke rive verset ut av sin sammenheng og gi det en fri forklaring. I Romerbrevet blir bare nevnt ett kjød som det bor synd i, og som. det ikke er noe godt i, og det er vårt kjød. «Jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor intet godt».

Rom. 7, 18. «Synden som bor i meg». «Syndens lov, den som er i mine lemmer» (Rom. 7, 17 og 23).

«Synden i kjødet» i Rom. 8 kan umulig være noe annet enn «synden i kjødet» i Rom. 7. Det er samme kjød og samme synd som blir behandlet. Var det ikke så, ville analogien og framstillingen være meningsløs. Men i Rom. 8, 1-3 får vi høre en vidunderlig frigjørende opplysning om den synden som i Rom. 7 «plager livet av» de troende, som gjerne vil leve helt og rent for Gud. Opplysningen er at denne synden har Gud fordømt. Ikke bare dømt den, men f o r d ø m t den. Kondemnert den, som det står i den engelske bibel. Det vil si at han ved Kristi kors har forkastet, satt til side og en gang for alltid gjort seg ferdig med vårt gamle menneske i dom. Han har satt det ut av betraktning. Enten det nå er godt eller ondt, omskåret eller uomskåret forbedret eller uforbedret, regner han aldri mer med dette bunnfordervete menneske. Han regner nå bare med en n y skapning. Se Gal. 6, 14-16.

Følgen av dette er at, «synden i kjødet», denne onde naturen som bor i deg, kan ikke fordømme deg. Den har fått sin dom og kan ikke nå bringe Guds dom over deg.

Like så sant som tilregnet synd var en virkelighet for Kristus på korset, like så visst er tilregnet rettferdighet en virkelighet for oss. Og like så sant som Gud på korset handlet med Kristus i forhold til vår synd, like så sant er det at han nå handler med oss i forhold til Kristi fullkommenhet.

Prøv da å forstå denne frelsende og befriende sannhet:

«Kristus er blitt oss rettferdighet fra Gud.»

NÅR EN ER DØD FOR ALLE, ER ALLE DØ

Den hele sannhet om Kristi død er likevel ikke at han betalte vår gjeld og tok vår straff på seg. Det er en vesentlig sannhet og en frelsende sannhet. Men det er ikke alt. En annen del av sannheten er vitnesbyrdet om at han TOK OSS MED i døden.

Guds Ånd lot Paulus uttrykke dette slik i 2Kor. 5,14-15: «…, og så har vi gjort det klart for oss: Når én er død for alle, så har de alle dødd. Og han døde for alle, for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og oppstod for dem.» Slik regner altså Gud. For dette er inspirert tale, det er Guds Ånds tale ved Paulus. «En er dø for alle.» Da sier Gud: «Derfor er alle døde.» Hvordan kunne alle – hele slekten – dø i en enkel person? Jo, fordi denne personen var en stamfar, den siste Adam. Og en Adam står aldre alene for Gud. I ham eksisterer en hel slekt for Guds øyne. Og det stamfaren er, det er den slekten som er til i ham. Og det som skjer med stamfaren, skjer med hele slekten i ham. Ved at den første Adam ble en synder, ble hele hans slekt syndig. Da han falt, falt alle i ham.

Så og med Kristus. Gud så alle i ham. Derfor blir han ikke bare kalt et menneske, men mennesket Jesus Kristus. Han var i Guds øyne mennesket. Da han døde, døde derfor mennesket. Hans død var slektens død.

Men det er også et annet underlig uttrykk i dette verset:

«for at de som lever ikke lenger skal leve for seg selv.» Hvorfor står det ikke heller slik: «for at alle ikke lenger skal leve for seg selv?» Hvorfor står der «de som lever?» Jo, fordi det ikke er alle som lever, etter Guds måte å regne på. Alle døde, men ikke alle lever. «De som lever», hvem er da det? Det er bare de nye skapninger. Det ser vi av v.17: «Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning.»

Hvordan er da disse blitt levende? Jo, på den måte som Jesus omtalte i Joh. 5, 21. 24-25. «Likesom Faderen oppvekker de døde og gjør levende, således gjør også Sønnen levende hvem han vil .... Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt meg, han har evig liv og kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet. Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den time kommer og er nå, da de døde skal høre Guds Sønns røst og de som hører skal leve.»

Her er veien: Bare ved å høre Kristi levendegjørende røst og tro, blir et «dødt» menneske levende. Og for Gud er det ikke flere levende enn de som har hørt Sønnens røst og fra ham mottatt evig liv. De er det som har plikt og ansvar på seg til å leve for ham. Blir ikke et menneske på denne måte «gjort levende», vil han for alltid bli i døden og atskillelsen fra Gud. Som et Adams barn er han en gang for alltid satt til - side og død for Gud.

Av alle evangeliets sannheter er det neppe noen som står mer uklart for oss troende enn den, at vi etter

Guds betraktningsmåte avgikk ved døden i Kristi død. Vi forstår ikke den hemmeligheten å «akte, oss som døde», og følgen av dette blir at en kommer sørgelig til kort med å «leve for Gud.»

Det verste er likevel at Guds barn sjelden får høre denne side av sannheten forkynt, og hender det at de får høre den, frykter de for at det kan være en ny og falsk lære. Det er mange som advarer mot at dette blir forkynt. Noen mener det er syndefrihetslære. Andre skremmer med at det er et reformert syn.

Kommer en inn på dette å «akte seg for død» (Rom. 6, 10-11), blir en ansvarsløs for sitt liv, blir det sagt.

Men alt, dette er bare vitnesbyrd om hvor skjult og ukjent denne sannheten er for dem, for det er nemlig så stor forskjell på denne sannheten og syndefrihetslæren som det er mellom Gud og djevelen. Læren om syndefrihet er at det gamle menneske kan dø og utryddes i den troende her i verden, og denne lære er et produkt av djevelens kunstgrep.

Den tyske presten Krummacher forkynte klart og inderlig vår død i Kristi død. Vi siterer fra Traasdals husandaktsbok «Lys i hjemmet»:

«Hvem sin død er det Kristus dør?

Det er ikke Kristi død, men din og min død er det. Det er den forbannelsens død som var svoret oss syndere, bare at en hellig representant lider den. Han lider den i vårt sted, i vårt navn. Vi led den altså i ham. Vi døde i ham, virkelig og historisk. Vi døde slik at vi en gang for alltid har betalt ut syndens lønn i Kristus.

Døde slik at døden ikke mer kan ramme oss, når vi er i Kristus. Døde slik at hvis vi en gang til døde i dette ords skrekkelige betydning, gikk Guds rettferdighet med det til grunne. Ja, slik døde vi at vi nå kan innskrive vårt gamle menneske i de dødes bok og kan med et «fred med ditt støv», et «farvel for alltid regne det blant det som for Gud * (* I oss selv lever det fortsatt.) ikke mer er til, men er blitt overgitt til den dype graven til evig glemsel.

Se venner! Her er årsaken til vår triumf: «Død, hvor er din brodd? Helvete, hvor er din seier?»

Om vi bare tok post på denne sannhetsklippen, skulle vi se redselskongen ligge nedtråkket for føttene våre og dødens og gravens gru tilintetgjort for oss.

Døden ligger bak oss.

Vi er døde.

Det fins virkelig mennesker, som skjønt deres døds time ennå ikke er slått, likevel er døde. Hvorledes? De må vel ha dødd i en drøm? Nei, i virkeligheten! De døde virkelig, skjønt de ennå ferdes mellom oss.

Hvem er da disse mirakelmenneskene? Det er dere, som har iført dere Kristus. Til dere roper apostelen i Kol. 3, 3: «Dere er døde!»

Hvor merkelig! Dere har overlevd dere selv, ikke bare deres venner, men dere selv stod ved deres dødsleie. Dere kan selv besøke deres grav. Ja, om dere vil kan dere holde deres egen liktale. Ikke sant? Dette synes dere er svært underlig.

Men les Rom. 6, 1-11 og liknende steder.»

Så langt Krummacher.

Det gode er at denne sannhet ikke bare er så gammeldags som Krummacher, men den er like gammel som korsets evangelium. Det er ikke noe nytt og reformert, som «i de siste år er importert fra England.»

Måtte bare Herren i nåde få åpnet sine barns øyne til å se denne sannheten og leve i den, for i denne erkjennelsen ligger den troendes sanne frigjørelse. Den består ikke i at han nå kan få gjort noe med sitt gamle menneske, verken forbedre det eller drepe det, men i at han tror noe om det, nemlig at for Gud er dette gamle menneske ikke mer til. Det ble korsfestet med Kristus, og døde der for Gud. Når du ser og føler på dette gjennomfordervete og onde vesen som bor i deg, så vet du og kan regne med at dette onde ikke bestemmer Guds handling mot deg. Gud handler med deg nå etter hva du er i Kristus og ikke etter hva du er i deg selv. Om du derfor føler deg aldri så ond og kommer aldri så mye til kort med deg selv, så trenger du likevel ikke tvile på om du er Guds barn og eier Faderens kjærlighet.

Gud verken ser eller godtar deg i deg selv, men bare i det fullkomne mennesket Jesus Kristus.

Og når du på denne måte vet deg å være Guds barn og lever i bevisstheten om at hans evige, fullkomne kjærlighet hviler på deg som en ny skapning, først da har du kraft til å seire i ditt liv og leve for Gud.

Men går du der og ser på ditt onde jeg og går ut fra at Gud ser og regner med deg slik, da er det simpelthen umulig å være bestandig viss på at du hører Herren til. For alt det du føler, og alt det du er i deg selv, protesterer mot at Gud kan anerkjenne deg som sin. Og faktum er at hvis dette onde, gamle menneske som lever i deg, og gå lever for Gud, da verken er du eller kan du være Guds barn. Da er og blir du under Guds forbannelse. Men om Gud betrakter dette menneske som avgått ved døden og kun ser en ny slekt i Kristus, da er forholdet et annet. Da er du, og da får du være hans elskede barn - av hensyn til Kristus.

Vi kan formane oss selv og andre til «ikke å se på oss selv», men kun «å se på Jesus», at «vi må flytte ut av oss selv og inn i Kristus». Men sannheten er at ingen av oss kan greie det, før vi har oppdaget og erkjent «oss selv» død for Gud med Kristus. Når jeg har fattet det, da ser jeg at det er bare ett menneske igjen å regne med. Nemlig det nye menneske som for Gud oppstod i Kristus påskemorgenen.

Og på den annen side: Om du fremdeles akter deg som et menneske som ennå lever, vil du aldri kunne bli viss på hvordan det skal gå deg i framtiden, enten du skal havne i himmelen eller i fortapelsen. Helt sikker på dette vil du først bli når døden ligger bak deg. Men fatter du meningen med at Kristus døde for deg, vet du da at du er ferdig med døden. Da har du som han, lagt døden bak deg. Er du oppreist i ham, har du også i ham lagt graven bak deg. Med det vet du også utfallet av ditt liv: Du har passert døden og graven og er nå satt i himmelen i Kristus.

Kristi død for oss, er det døden alltid er for et menneske, nemlig utgang av verden. I og med hans død gikk du og jeg ut av verden. Og hans oppstandelse var, det oppstandelsen alltid er:

Inngangen. til evighetslivet. Som oppreist i Kristus, er derfor evigheten allerede begynt for den troende. Derfor leser vi i Rom. 6, 8-11: «Men er vi døde med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham, fordi vi vet at etter at Kristus er oppstanden, dør han ikke mer, døden har ikke mer noen makt over ham, for sin død, den døde han en gang for synden, men sitt liv, det lever han for Gud. Således skal dere akte dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.»

Du skal ikke bare akte Kristus død for synden, men også deg selv, for du døde med ham. Heller ikke skal du bare akte Kristus levende for Gud og regne med at han ikke dør mer, men du skal akte deg selv levende og regne med at når han lever, så lever også du. Har ikke døden mer makt over ham, har den heller ikke makt over deg. Du er ferdig med døden i ham. Da kjenner du også utfallet av ditt liv: Du er frelst. På denne måten vil du kunne forstå hva Jesus mente, når han sa: «Jeg lever, og dere skal også leve.»

Det er på denne bakgrunn Rom. 8, 1-3 er skrevet. Fordi stillingen er som Rom. 6, 7-11 framstiller, den, kan det sies i det åttende kapitlet: «Så er der da ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus, for livets ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov.»

Det er altså en livets ånds lov i Kristus.

Denne lov har gjort oss fri fra den syndens og dødens lov som kom ved den første Adam. Er du i Kristus fri fra disse lovene, er du fri. Så er det ingen fordømmelse og ingen død for deg. Dommen og døden ligger bak deg. Du er nå satt i himmelen, ikke i din egen person - men i Kristi person. Evighetslivet er i ham begynt for deg.

Du er i den nærværende tid frelst i en annen mann. Fordi han er frelst og velberget hjemme, er du frelst. Og selv om du ennå er her på jorden og ofte strider under nederlag, kan du - selv under tårer - stemme din tros harpe og synge:

«Åpen har jeg himmelen funnet,
Jesus vant, og jeg har vunnet!»

Hvorfor må du og jeg tro oss frelst? Er det ikke nettopp fordi Gud har frelst oss i en annen person enn vår egen? Hadde Gud frelst oss i vår egen person, da kunne vi følt oss frelst. Da behøver ikke Gud vitne for oss at han har frelst oss i Kristus, og da behøvde vi ikke klamre oss til dette vitnesbyrdet i tro. Om frelsen var gjort i oss nå, ville alle våre følelser og alt det vi er, si oss at vi er frelst. Men nå er det annerledes. Om alt i meg, av meg og omkring meg anklager meg og sier: «Nei, du er ikke frelst», så tror jeg meg frelst. Det må jeg gjøre, og det kan jeg gjøre, all den stund Gud har frelst og antatt meg i en annen person enn min egen.

På samme måte tror jeg meg også i himmelen. jeg føler ikke at jeg er i himmelen, og, det kan jeg heller ikke, all den stund jeg faktisk enda er her på jorden. Men jeg tror meg i himmelen. Gud har satt meg der og ser meg der i Kristus.

At denne tro selvfølgelig virker gode følelser, er en annen sak.

Men, venner. Om ikke lenge - skal Gud frelse oss i våre egne personer. Han skal forvandle oss til likhet med hans Sønn. Og da, ja da - skal vi føle og se oss frelst.. Da slipper vi å tro oss frelst.

Men nå «vandrer vi i tro!» La oss huske det.

Jesu begravelse

«Kom og se stedet hvor han lå!» Matt. 28, 6.

Slik innbød engelen kvinnene til å komme og se Kristi tomme grav. De kom og så og fikk en uforglemmelig opplevelse. De så og erkjente her noe som ble dem til uvurderlig velsignelse.

Også vi vil besøke hans grav. Vi har gode grunner for å «gå ut til graven» og «se stedet hvor han lå.»

For det første er det en ærefull grav. Se bare hvordan menneskene gjør vesen av enkelte menns gamle graver. En betydningsfull mann som har gjort en eller annen stor innsats blir ofte først virkelig æret når han ligger i graven. Da begynner for alvor ærens bølger å bruse om ham.

En begynner å bygge og bekranse graven hans. På historiske merkedager går skarene ut til gravstedet for å hedre ham. Det står ære av en slik manns grav, og ingen skammer seg over å kjennes ved den. Slik er det i verden.

Men hvem er større enn Jesus Kristus? Hvem hadde et livsverk som betydde mer for historien enn hans? - Kristi grav er historiens mest ærefulle grav! Jorden eier ikke noen grav som det knytter seg så mange kjære og gripende minner til. Hvorfor skulle vi så ikke i tro «gå ut og se stedet hvor han lå?»

Se hare hvordan slekt og venner drar ut til kirkegårdene for å dvele ved minnene etter sine kjære. Men jo flere minner de trekker fram, desto tyngre og tristere blir de om hjertet. De forlater graven med - tårer! Men ikke så, når vi dveler ved Kristi grav. Minnene der får hjertet til å fryde seg og lar oss gå med fredens smil over ansiktet vårt.

HVORDAN GUD ÆRET JESUS VED HANS BEGRAVELSE

Den første tanke som trenger seg inn på oss, når vi minnes vår Herres begravelse, er hvorledes Gud æret Sønnen ved hans jordeferd. Det høye råd hadde erklært og dømt ham som en - forbryter. De «regnet ham blant overtredere». Skulle de handle konsekvent, måtte de også begrave ham som en forbryter. Hadde de sagt å, fikk de også si b. De fikk vise ham forakt og vanære ham like til det siste. Så kom de sammen for å rådslå om hvor de skulle begrave ham. Resultatet de kom til, finner vi i Jes. 53, 9: «Man bestemte hos ugudelige hans grav.»

«Hos ugudelige», hva vil det si?

Jo, skikk og bruk var at forbrytere ble brakt utenfor Jerusalem, til Ben-Hinnoms dal og brent eller begravd

der. En forbryter kunne ikke få sin grav mellom «skikkelige» folks graver. Blant. disse ugudelige besluttet det høye råd at Jesus skulle bli begravd.

Men det gikk ikke. «Det høye råd» var ikke Guds råd. Gud hadde besluttet noe annet. I Jes 53, 9 sa Gud noe mer: «men hos en rik var han i sin død.» Hvordan dette ble oppfylt leser vi i Matt. 27, 57-60.

«Men da det var blitt aften, kom en rik mann fra Arimatea, ved navn Josef, som også var blitt en Jesu disippel. Han gikk. til Pilatus og ba om Jesu legeme. Da bød Pilatus at det skulle bli gitt ham. Og Josef tok legemet og svøpte det i et rent, fint linklede og la det i sin nye grav som han. hadde latt hugge i klippen.»

For en vidunderlig sannhet! Hans fiender kunne vanære ham, fornærme ham og bestemme over hans legeme inntil han på korset hadde ropt: «Det er fullbrakt!» Men da var han ferdig med synden, og da var det også slutt med fornedrelsen og vanæren. Da kunne ikke syndere bestemme over ham mer. Nå tok Gud seg av ham og sa: «Nei, ikke hos ugudelige, men hos en rik skal du være i din død!» Og så ledet Gud en disippel fram, den rike Josef fra Arimatea, og lot ham legge Jesu legeme i sin egen grav. Slik æret Gud sin Sønn.

Jo, Gud våker over sitt ord. Ordet ved Jesaias' munn husket han på og lot det bli bokstavelig talt oppfylt. Og slik skal han gjøre med alt sitt ord.´

ET BLIKK PÅ SELVE GRAVEN

Når vi kaster et blikk på selve graven hvor han lå, da bringer også den oss i tanker om Guds visdom og storhet. Vi legger nemlig merke til at den var en klippegrav. Den var hogd ut i marmorfjellet. Den rike rådsherren Josef hadde nok bare tenkt på å skaffe seg og sin familie en fin, kostbar grav. Han hadde ikke tenkt på pengene. Flottere kunne han vel ikke gjøre det enn å la sin grav hogge ut i marmorklippen. Men så ble han frelst. Det førte til. at han overlot denne fine, kostbare graven til Jesus. (Det betyr alltid noe for Kristus, når et menneske blir frelst).

Var det bare et tilfelle at Jesu legeme skulle bli lagt i en grav som var hogd ut i faste fjellveggen? Hadde ikke Gud også sin hånd med i dette?

Vi tror det. Gud så og visste hvor vanskelig det ville bli å få verden til å tro på hans Sønns oppstandelse. De ville heller ta imot hvilken som helst forklaring på at graven var tom. Da sa Gud: «Vel, jeg legger hans legeme i en fjellgrav, i en grav som det bare er én utgang fra. Så skal ingen kunne hevde at noen har gravd en hemmelig gang under jorden og stjålet liket.»

Videre legger vi merke til at det var en ny grav. Hvorfor skulle han nettopp bli lagt i en slik grav og på et slikt sted, hvor ikke noe annet menneske var begravd?

Jo, for da kunne ingen med noe skinn av rett hevde at det var en annen, for eksempel en profet som var stått opp fra graven.

Hadde Kristus stått opp fra en gammel grav, eller fra en ny grav mellom gamle graver, ville jødene neppe ha sett noe stort i Jesus ved det. De ville da vise til begivenheten i 2Kog. 13, 20-21, da en som ble begravd i Elisas grav, ble levende igjen idet han kom i berøring med Elisas ben. De ville si at Jesus måtte ha kommet i berøring med en profets knokler og blitt levende ved det.

Nå var også en slik forklaring utelukket, for graven var ny, og den var hogd inn i berget. Ingen gamle graver støtte opp til den.

LIKKLÆRNE LÅ IGJEN I GRAVEN

I denne tomme graven finner vi likklærne etterlatt. Også dette er talende. Likklær er triste klær! Ingen av oss ønsker å få dem på oss. Men hvorfor har vi fått disse klærne? Jo, synden, har ført dem med seg. Hadde ikke synden kommet inn i verden, hadde klær i det hele tatt vært unødvendige. Liksvøpet ville ha vært ukjent.

Hvorfor fikk da Jesus disse motbydelige klærne på seg? jo, fordi han var gått inn i våre kår og hadde tatt vår synd på seg.

Men se, nå ligger liksvøpet igjen i graven! Kristus er ferdig med synden, og døden skal aldri mer ha noen makt over ham. Han har for evig lagt likklærne fra seg. De hører graven til og føres ikke over til oppstandelsens grunn.

Og se, der ligger også svetteduken! Det som vi kaller lommetørkle. Også det er lagt tilbake i graven.

Heller ikke det trenges mer. Lommetørkleet er jo symbolet på skilsmisse og sorg. Med det vifter en til avskjed og med det tørrer en tårne bort. Så lenge Kristus var her og ble prøvd i alle ting i likhet med oss, var han vel kjent med sorg. Han gråt ofte, og han gråt sårt. Alt dette tok slutt ved graven. Der la han sorgens symbol igjen.

Tro om han. ikke på denne måte også ville fortelle alle sine at slik skal det også bli for dem? Så lenge vi er her, har vi bruk for svetteduken. Når vi har sovnet ben i ham, om så skal skje*, (* Vi skal ikke alle hensove. Lever vi til Herren kommer i luften, skal vi forvandles og unnslippe døden. 1. Tes. 4, 13 fig.) er vi ferdige med sorg og gråt. Svetteduken skal ikke bli med oss i oppstandelsen. Da går vi inn for å nyte en ublandet og evig glede. Husk dette, om du nå spiser tårebrød og blir mettet med sorg. Det er snart slutt. Som din prøvede Herre, skal du også snart legge lommetørkleet igjen. Så gråter du aldri mer! Gud være lovet!

KRISTI GRAV VAR EN ANNENS GRAV

Se på fjellveggen like over gravkanten! Kan du se innskriften der?

«Vigslet til minne om familien Josef av Arimatea.» Det er jo Josefs grav!

Og så lå Jesus der?

Ja, der lå han. Ikke i sin egen, men i en annens grav. Og det er jo ikke underlig, all den stund hans død ikke var hans egen. Det var Josefs død han tok på seg, og da var det naturlig at han også fikk Josefs grav.

Tok han en annens død, måtte han også ta en annens grav. Men han døde ikke bare for Josef! Han døde for meg og deg.

Hans døder min død.

Hans grav er min grav.

Ikke noe av dette var hans eget eller gjort for hans egen regning. Men «meg» i dette tilfelle, er ikke meg som en «ny skapning». Det er meg som et Adams barn, som det gamle, fordervede-menneske. Som en slik døde jeg for Gud i hans død og ble begravd i og med hans begravelse. Skriften sier ikke bare at «vårt gamle menneske ble korsfestet med ham,» men den sier også at vi «ble begravd med ham» (Rom. 6, 4).

«Med Guds Sønn i haven
jeg ser min synd begraven
til evig skjul og gjemme.»

Hva er en begravelse? Å begrave er «å skaffe bort». Den første begravelse - som er omtalt, er Abrahams begravelse av Sara. Da sa Abraham: «jeg er en fremmed og utlending hos dere. Gi meg en eiendom til gravsted blant dere, så jeg kan begrave min døde og -bringe henne bort fra mitt åsyn.» (Eldre norsk oversettelse)-

«Bringe henne bort fra mitt åsyn,» det er å begrave.

Videre er begravelse avslutningen på et menneskes historie her i verden.

I denne betydning er Kristus gått i graven for meg.

Som min stedfortreder representerte han meg som et Adams barn for Gud. Derfor rammet dødsdommen ham. Gud regner derfor hans død for å være min død. Og da han for meg ble lagt i graven, avsluttet han min gamle historie for Gud.

Når jeg er i Kristus, ser og regner Gud med meg som en n y skapning. Mitt gamle menneske er ikke skaffet bort fra meg, for jeg er ennå ikke personlig død. jeg er bare juridisk død, død i en stedfortreders død, og derfor juridisk begravd. Bare med hensyn til Guds dom er «jeg», Adamsbarnet, brakt bort fra Guds ansikt.

Rent praktisk vil det si at Gud aldri mer tar standpunkt til meg og handler med meg etter det mitt gamle menneske er. Nå handler han med meg som en helt ny skapning i den oppstandne Kristus.

Kristi død og grav står nå for Gud mellom min naturlige tilstand og stilling i kjødet og min åndelige tilstand og nye stilling i Kristus.

Måtte Herren få åpnet. øynene våre, så vi forstod verdien av Kristi stedfortredende død og begravelse for oss. Som han fikk en annens død, fikk han en annens grav. Og denne graven var min. Om jeg derfor skal «vandre gjennom dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt.»

Døden er ikke lenger død, og graven er ikke lenger grav for den troende. Det er bare en skygge av død og grav. Det er bare dødens skygge som ligger over dalen! Og når vi vet det, svinner frykten.

For hvem er vel redd en skygge?

Kristus møtte selve døden, men vi som er «i ham» for Gud - møter bare skyggen. Gud være evig lovet for det! *****

Mens vi betrakter disse dyrebare sannhetene, går min tanke uvilkårlig ut til de stakkars mennesker som er uten Kristus i verden.

De er uten håp, sier Herren.

Er du, som leser dette, en av dem? Om du blir ved i din synd og går ut av verden uten Kristus, hva blir døden da for deg? Og hva blir din begravelse?

Har du for alvor tenkt over dette? Vil du risikere en død uten Jesus? Uten annen utsikt enn å stå opp på den ytterste dag for å ta imot Guds rettferdige dom for ditt syndeliv?

Jeg vet nok hva du tenker. Du vil slett ikke gå fortapt, du vil bli frelst som de andre. Om det ikke blir nå, skal det nok lykkes en gang før du dør. Er det ikke slik du har regnet?

Men kjære deg, bruk din forstand og tenk deg om!

Tror du ikke evigheten kommer til å vise oss at mange er gått fortapt? Du tør ikke nekte det.

Nå vel, men tror du da at disse menneskene på sett og vis ville fortapes? Tror du ikke at de også gikk, med samme tanke som du: Gud skal få meg før jeg dør, om ikke nå, så en annen gang? Heller ikke det tør du nekte.

Men si meg da: Hvorfor gikk de fortapt?

Det er ikke noe annet svar på dette enn at Satan bedro dem!

Hver gang Gud kalte på dem, overtalte Satan dem til å utsette omvendelsen til en annen gang. Til slutt kom døden, og så var det - for sent.

Er du sikker på at det vil gå bedre for deg?
»Det er jo mange som blir frelst på dødsleiet,» sier du. Hvordan vet du det?

Du svarer: «De ba til Gud, og de sa det jo selv før de døde.»

Men er du så sikker på at alle disse også var født på ny? Har du aldri lagt merke til at mange som bekjente at de var blitt frelst på sykesengen, vendte tilbake til sitt gamle liv så. snart sykdommen snudde seg og forlot dem? Det var kanskje ikke en måned etter at de ble friske, før hele dødsleie kristendommen var duftet bort. Tro aldri at en slik kristendom ville holdt i døden. Det som ikke kan stå sin prøve i livet, består heller ikke prøven når en skal dø -.

Selv om du kommer til å dø på sykeseng, er du da viss på at din tilsynelatende omvendelse der blir mer ekte enn mange andres?

Overvei med alvor disse spørsmålene, og søk Herren i dag, mens han er å finne. Nå står himmelens porter åpne for deg. Nå kan du få syndene dine slettet ut. Men snart, uhyggelig snart, kan det være for sent.

Jesu Kristi oppstandelse I

Dette er alle underes under.

Skriften forteller ikke om noe større mirakel enn Jesu Kristi oppstandelse fra de døde. Når vi tror på dette under, er det ikke lenger noen vanskelighet med å tro på alle de andre undrene i Bibelen.

KRISTI OPPSTANDELSE EN KJENSGJERNING .

Ingen enkel beretning har vært mer angrepet enn oppstandelsesberetningen. Vantroens forkjempere har inderlig imot å godta oppstandelsen som en kjensgjerning, og det synes som om djevelen har en særs interesse i å hindre menneskene i å tro på den. Til tross for alle stormangrep står denne festningen i kristendommen usvekket. Det har aldri vært flere som har trodd på oppstandelsesberetningen enn det er i dag.

Det er mange grunner og bevis for at Jesu oppstandelse er en historisk kjensgjerning. For en bibel troende kristen, som aldri har vært anfektet på dette punktet, er alt tilforlatelig nok, bare det står i Bibelen. Han krever ikke noe annet bevis for sin tro, og ganske sikkert skal det en gang vise seg at Bibelens vitnesbyrd var nok. Lykkelig er den som er blitt bevart i en enfoldig tro og lever upåvirket av alle innsigelser fra fornuften.

Men det er også mange som ikke har nådd fram til en slik tro. For dem som er svake i troen og på alle hold utsatt for vantroens piler, kan det bli til lærdom og hjelp å få se at troen på Kristi oppstandelse er en begrunnet tro.

Her skal vi nevne tre av grunnene.

Fornekterne har aldri kunnet bevise at Kristus ikke oppsto.

Hadde de kunnet det, kan vi være sikker på at de også ville ha gjort det. Det var ingen ting ypperstepresteneog de skriftlærde mer nødig ville tro enn at Jesus virkelig var oppstanden, men de klarte aldri si mer enn at disiplene løy.

Bevise at de løy, kunne de ikke. Graven var virkelig tom, og det legemet som de mente var stjålet, var det umulig å skaffe fram. Så var det ikke noe annet valg for folket: Enten måtte de tro at Jesus var oppstanden, eller så måtte de nøye seg med prestenes blotte påstand.

Slik har det alltid vært. Fornekterne har bare hatt sin påstand å føre i marken. Bevis har de aldri hatt. Hvor mye de leter og gransker, er de like nær, for historien gir dem ikke noe som kan godtas som bevis for at Jesus ble liggende i graven.

Det beste vitnesbyrd om dette er det faktum at for hvert slektsledd som kommer, står det fram menn som kjenner seg opp fordret til å slå fast at Jesus ikke oppsto. Hvorfor gjør de det? Hvis deres vantro forgjengere en gang hadde godtgjort at han ikke oppsto, hvorfor forsøker de så å bevise det om igjen? Hvorfor ikke være ferdig med denne nittenhundreårsgamle fortellingen? De har jo aldri sånt bry med andre gamle historier! Når en annen beretning er tilfredsstillende dementert legger en den bort og glemmer den.

En holder ikke på år ut og år inn, og slekt etter slekt, å «avlive» en historie!

Når de lærde herrer fremdeles holder på med å avlive denne gamle historie, så viser dette at de ennå ikke anser den for helt død og maktesløs! De godkjenner ikke at det tidligere er fullt ut godtgjort at han ikke oppsto, og så må de selv forsøke seg.

Jo, den gamle beretningen lever ennå! Og tvilere i kommende slekter vil saktens nok få hendene fulle med å «avlive» den. Når de leser våre rasjonalisters påstand om at Herren ikke oppsto, vil de slett ikke føle seg tilfredsstilt og trygge. Så vil de forske, granske, fornekte og tvile videre, akkurat som nå.

2.- De fire historiske beretningene om Kristi oppstandelse som foreligger, er bevis nok. Vi har fire historiske dokumenter, skrevet av fire forskjellige personer, som samstemmig sier at Kristus sto opp fra de døde. Det er de fire evangelier. At de fire historiske beretningene foreligger, kan ikke noe fornuftig menneske nekte. De er der. En kan bare ta standpunkt til dem. Enten må en ta dem for pålitelige beretninger, eller må en anta de er laget eller falske.

Det er ikke noe annet valg, for ingen kan nekte at Matteus, Markus, Lukas og Johannes har levd. Heller ikke kan noen nekte at de har etterlatt seg disse dokumentene.

Når vi da som ærlige, fordomsfrie og fornuftige mennesker skal ta standpunkt til disse beretningene, finnes der absolutt ikke noen gyldig grunn for å forkaste dem.

Om vi bare ville prøve dem med den samme velvilligheten som vi prøver et annet dokument, blir vi nødt til å godta dem som ekte. En slik prøve vil vi foreta nå.

Først tar vi for oss forfatterne. Hva slags personer var de? Har vi grunn til å mistenke dem? Fins det noen ting i historien som tyder på at de var dårlige mennesker, eller religiøse humbugmakere som deres samtidige ikke hadde tillit til? Vi spør ikke om Bibelen sier noe i den retning, men om historien har merket dem ut som upålitelige personer?

Til dette må det bli svart et ubetinget nei! Ingen, selv ikke den argeste fornekteren, har kunnet vise til noe slikt.

Dernest: Kan det tenkes at de ville ha noen personlig fordel av å utgi en slik beretning? Hadde de noen økonomisk fordel av det? Eller finnes det noe som tyder på at de var på jakt etter litterær anseelse og ære? Hvilket motiv kunne de ha for å dikte sammen en slik historie? Har historien noe å mistenke dem for i så måte?

Nei, absolutt ikke. Tvert imot forteller historien at de ingen personlig fordel hadde av det. Nettopp denne beretningen førte jødenes mishag og vrede ned over dem. Og det var de vel klar over, den gang de skrev den. De hadde da lenge vært hatet og forfulgt, fordi de gikk omkring og forkynte denne lære.

Og så må vi spørre: Når ikke noe tyder på at de var dårlige mennesker og skrev om oppstandelsen for pengenes skyld eller andre personlige fordeler, men tvert imot visste at beretningen gjorde dem hatet og forfulgt, hvilken grunn har vi da for å tvile på deres vitnesbyrd? Absolutt ingen!

Tviler vi da, tviler vi uten grunn. Da tviler vi fordi vi vil tvile. Skulle vi etter dette tvile på oppstandelsesberetningens sannhet, må vi simpelthen tvile på hvert historisk dokument som forteller om begivenheter som vi selv ikke har vært øyenvitner til. Men da er vi dårer!

La oss så se på selve beretningene. Er de falske, måtte selvsagt forfatterne selv vite om det. Og dersom de visste at de var falske, måtte de ha. blitt enige om å lage en slik «skrøne» i fellesskap. Men er det noe i beretningene som tyder på at de er blitt konstruert på denne måte? Vitner de om å være skrevet etter avtale for å «føre folk bak lyset»?

Ikke noe i verden er mer fri for et slikt preg av fusk enn de fire evangeliene.

For det første er de for ulike til å være forfattet etter felles avtale. Om fire menn var blitt enige om å gi ut en falsk beretning om Jesu oppstandelse, ville de ha skrevet under frykt for at bedrageriet skulle bli oppdaget. De ville sørge for at alt de skrev stemte overens til den minste enkelhet. Men hvert kapittel vitner tydelig nok om at en slik avtale ikke har foreligget. De har tvert imot talt så forskjellig at en ned gjennom tidene har ment at en av dem må ha husket feil.

Når de har skrevet på denne måten, vitner det om at de skrev selvstendig. Ja, mer: Det vitner om at de har vært kontrollert av en høyere makt til å skrive nettopp slik.

Dernest bærer deres vitnesbyrd preg av en slik umiddelbarhet og selvopplevelse at selv ikke det største litterære geni kunne være i stand til å dikte noe liknende.

Her er noen eksempler:

Joh. 20, 1: «Men på den første dag i uken kom Maria Magdalena tidlig til graven, mens det å var mørkt» osv.

Kan noen få inntrykk av at dette er beregnet, diktet eller laget? Om nå forfatterne ville bringe leserne - og tillike jødiske lesere - til å tro på oppstandelsen uten at det var en kjensgjerning, hvorfor sa han at det skjedde på den første dag i uken? Hvorfor ikke heller på sabbaten? Hadde ikke det hatt en bedre klang i jødiske ører?

Eller: Hvorfor ble en kvinne valgt til å være den første som kom og fant graven tom? Ville ikke en som tenkte på å bedra, heller valgt en skeptisk og nervesterk mann? Ville ikke det ha virket mer tilforlatelig og manndig?

Eller: Hvorfor skrive så detaljert og si: «tidlig, mens det ennå var mørkt»? Hva vedkom det saken om det var mørkt eller ikke? Det var ikke noe som gjorde det nødvendig å merke seg det.

Hvert fornuftig menneske må innrømme at Johannes ord bærer ærlighetens, umiddelbarhetens og øyenvitnets preg. Nettopp fordi det faktisk var søndag, fordi det var Maria, og fordi det var mørkt, sier han det. Og så bryr han seg ikke om enten det - virker lite manndig eller uvedkommende for saken.

Vers 12: «Hun fikk se to engler sitte i hvite klær, en ved hodet og en ved føttene - - «.

Er dette dikt? Hva er det Johannes vil ha Maria til å fortelle oss? Er det ikke at hun så engler - to stykker som fortalte at Jesus var oppstanden?

Jo! Men hva vedkommer det da saken å fortelle hvordan de var kledd og hvor de satt i graven? Hvis dette er diktet, er disse bemerkningene nærmest meningsløse. Saken er at det var to engler, de var kledd på denne måten og de inntok denne stillingen. Og så forteller Maria akkurat både hva hun så og hørte.

Noen annen forklaring kan ikke bli gitt på det, for dikt skriver en ikke på den måten.

Luk. 24, 13: «Og se, to av dem gikk samme dag til en by som ligger seksti stadier fra Jerusalem, og som heter Emmaus».

Her skal det sies at to disipler gikk til Ernmaus, og på veien dit møtte de Jesus. Men hvorfor fortelles det da at Emmaus lå seksti stadier fra Jerusalem? Var det ikke nok å si at de gikk samme dag til Ernmaus? Har denne veilengden noe å gjøre med Kristi oppstandelse?

Om nå dette aldri hadde hendt der på veien til Emmaus og Lukas hadde funnet på å dikte dette, hvordan kunne han da falle på å gi denne uvedkommende opplysningen for saken? For et forfattergeni han må ha vært om han flettet dette inn hare for i gi fortellingen et større virkelighetspreg!

Nei, det er umulig å tro at et vitnesbyrd som er så umiddelbart og fritt for beregningspreg, kan være oppdiktet.

Slike eksempler kunne vi regne opp i hundrevis fra evangeliene, men dette får være nok. Du som leser dette kan jo selv forsøke å sette denne prøve på de fire evangeliene. Du vil da snart få føle en indre, vidunderlig overbevisning om beretningenes absolutte pålitelighet.

3.- Apostlene og de første kristne har levert et fullgodt bevis for Jesu legemlige oppstandelse.

Deres frimodige, uavkortede vitnesbyrd om Kristi oppstandelse for jødene, er deres første bevis. Det lærde høye råd, som slo Kristus ihjel, levde fremdeles. Hvis disiplenes vitnesbyrd i tale og skrift var humbug, hadde de både tid og anledning til å motbevise dem. Hvorfor brøt de ikke opp graven for å undersøke om liket ennå lå der og i så fall sende ut en kunngjøring om dette og slå apostlenes oppdiktede historie til marken?

De kunne ikke!

Det visste apostlene.

Derfor holdt de fram.

Deres lidelser er det neste bevis. Kan vel noen nekte at de ble utstøtt, forfulgt og pisket til blods? Nei, vel, men hvorfor måtte de lide alt dette? Bare fordi de forkynte at Jesus var legemlig oppstanden! Bare derfor!

Så viss var de om at de hadde sett og møtt ham levende, at de heller valgte å lide hva som helst, enn å tie om dette.

Tror noe fornuftig menneske at de i ukevis, månedsvis, ja årevis påtok seg å lide så skrekkelig ondt for en planlagt løgn?

Det tredje bevis de ga historien var deres martyrdød.

Da jødene hadde forbudt dem å forkynne oppstandelsen, og de holdt fram selv om en hudstrøk dem og kastet dem i fengsel, så sa de høye herrer: «Nå får det være nok! Ett av to, enten må dere tie nå eller dø. Nå får dere velge!»

Og de valgte - døden. En avskyelig og pinefull død eller en skarpretterdød. Hvorfor? Fordi det var umulig for dem å nekte sitt møte med den oppstandne Kristus. Heller den smerteligste død enn å nekte det.

Det var ikke bare to eller tre som valgte slik, men hundrevis. Og vi spør igjen: Kan noen få seg til å tro at elleve apostler og hundrevis andre var villige til å dø for en bevisst løgn?

En ber oss om bevis for Kristi oppstandelse! Ja vel! Kan en få gyldigere bevis for at en manns vitnesbyrd er sannhet, enn mannens eget blod? Det er vanskelig å få én mann til å dø for sannheten, men det skal sannelig mer til for å få hundre til å gå i døden for en skrøne de har diktet sammen. Tror noen at det lar seg gjøre?

Med tanken på alt dette, må vi ha rett til å si at hvis det ikke på denne måte er gitt tilstrekkelig bevis for Kristi oppstandelse, så har vi heller ikke bevis for noen annen historisk begivenhet fra den fjerne fortid. Da er alt usikkert og tvilsomt.

EN NAIV INNVENDING

Til disse argumentene er det noen som innvender: Nei, vi tror ikke at disse første disiplene for med bevisst løgn. De trodde selv det de forkynte. De visste ikke bedre. De var selvbedratte. Når de mener å ha sett og møtt Jesus etter hans begravelse, berodde dette på et synsbedrag. Det var ikke Jesus personlig de så. De hadde bare en hallusinasjon. De grufulle begivenhetene med tornekroning, hudstryking, forhør, korsfestelse, solformørkelse, jordskjelv, sorg og nattevåk, var mer enn nervene deres kunne tåle. De ble overspente. Mens de gikk i religiøs sykelighet og utmalte seg at han ville stå opp og møte dem igjen, falt de inn i en slags ekstase. Uvirkelige syn spilte for øynene, de fikk hallusinasjoner og trodde siden at de faktisk hadde sett Herren.

En slik innvending synes vi er meget naiv. Den er så barnaktig at voksne mennesker burde unnse seg for å være for den.

La oss bare se litt nøkternt på saken. At en enkelt person, kanskje to, kan falle i en slik hallusinasjon, er jo ikke ukjent eller utenkelig. Men se, her er noe annet. Peter hadde for eksempel minst fem åpenbaringer av Jesus etter oppstandelsen. Den ene gangen var han alene, de andre gangene var han sammen med andre da Jesus viste seg. Er det rimelig å anta at Peter hadde den samme hallusinasjon fem ganger på rad med dagers og ukers mellomrom? Kan noen få seg til å gå med på det?

Men om det kunne tenkes, er det da trolig at elleve voksne menn har den ene og samme hallusinasjonen flere ganger på rad? Er det sannsynlig at 500 menn har den samme hallusinasjonen på samme tid?

Ved den ene åpenbarelsen kom disiplene inn fra en fisketur. Kristus møter dem med et måltid stekt fisk og brød. De spiste denne fisken og brødet han serverte dem. Om nå dette måltidet og åpenbarelsen under det var en hallusinasjon, gikk det selvfølgelig an for dem å konstatere om de virkelig hadde spist fisk eller om de bare hadde spist i en hallusinasjon.

De kunne jo siden gå tilbake til strandbredden og se steinene og ildstedet, der fisken var blitt stekt!

Å påstå at opplevelsen på strandbredden, som Johannes 21 forteller om, var et sansebedrag, er for latterlig. Det anstår ikke et dannet menneske å hevde noe sånt.

Plassen her tillater oss ikke å komme nærmere inn på disse spørsmålene. Det som er nevnt får være nok til å vise at vi har faste og trygge grunner for vår tro på Kristi legemlige oppstandelse.

Men om noen for enhver pris vil tvile, kan ikke noe menneske hjelpe ham. Da er det bare evigheten som kan overbevise ham. Men dessverre, da kommer overbevisningen litt for sent

Jesu Krist oppstandelse II

Vi har sett at Kristi oppstandelse er en kjensgjerning.

Nå vil vi betrakte oppstandelsen fra et mer oppbyggelig synspunkt.

HVORDAN HAN OPPSTO

Hvordan Kristus kom ut av graven, vet vi svært lite om. Ingen av evangeliene sier noe om hvorledes han oppsto. Heller ikke blir det nøyaktige tidspunkt for oppstandelsen nevnt. Ingen vet derfor klokkeslettet for, hans utgang av graven.

Det blir bare tydelig fortalt og slått fast at han sto opp og at graven var tom. Vi får vite at det ble - et jordskjelv og at en engel veltet bort steinen, men det står ikke noe om at Jesus sto opp da. Heller ikke at han sto opp etter at steinen var veltet bort. Alt tyder på at han var gått ut av graven før engelen tok bort steinen. Han trengte slett ikke noen engel til å hjelpe seg med å få steinen bort. Nå hadde han et herlighetslegeme som ikke var bundet av naturlovene. Han kunne like lett gå gjennom steinveggen som han senere gikk tvers gjennom lukkede dører.

Men steinen måtte bort. Den måtte bort ved en overnaturlig makt for å overbevise alle om at graven virkelig var tom!

La oss tenke oss at Jesus var gått ut av graven uten å røre ved steinen og det romerske seglet. Hvem ville da ha trodd at graven var tom? Ville Pilatus da ha tillatt noen å åpne graven for å se etter? Nei, aldri! En ville frekt ha nektet oppstandelsen og forbudt alle å røre graven.

Men nå var det ikke noe å gjøre. Ved et Guds mirakel var graven åpnet og vakten jaget på flukt. Og graven var tom! En ble nødt til å tro. Steinen ble ikke veltet bort for å hjelpe Jesus ut, men for å slå fast kjensgjerningen: «Han er ikke her, han er oppstanden».

Dette er alt vi vet om denne siden av oppstandelsen, og mer behøver vi ikke vite om det.

Spør vi så om hvordan Jesu person sto opp, er svaret: Han oppsto legemlig! Dette er den mest betydningsfulle sannheten om hans oppstandelse. Tar vi den bort, er hele oppstandelsesberetningen verdiløs. For sto han ikke opp legemlig, er han ikke i himmelen nå som et menneske, og da har han heller ikke ført sitt folk til herlighet. Da er vi ikke satt i himmelen «i ham», og da kan vi ikke regne med at han forretter prestelig tjeneste i himmelen på våre vegne. Heller ikke kan vi da regne med at han legemlig og personlig skal komme tilbake fra himmelen. Sto ikke han opp legemlig, har vi heller ingen garanti for at vi skal stå opp legemlig. Alt som hører til de troendes hjelp og salige håp beror på at Jesus sto opp legemlig.

Ifølge evangelieberetningen kan intet være mer sikkert enn at han oppsto legemlig, for disiplene følte på ham. Han hadde «kjøtt og ben», som, en ånd ikke har, og de så ham spise sammen med dem.

OPPSTANDELSENS PLASS I FORKYNNELSEN

Sannheten om Kristi legemlige oppstandelse hadde en framskutt plass i apostlenes forkynnelse. Det ser vi av uttrykk som disse: «- en av disse bør sammen med oss bli vitne om hans oppstandelse». Apg. 1, 22. «Denne Jesus oppreiste Gud, som vi er - vitner om». Apg. 2, 32. «Med stor kraft bar apostlene fram vitnesbyrdet om den Herre Jesu oppstandelse». Apg. 4, 33. «Fordi han nemlig forkynte evangeliet om Jesus og oppstandelsen». Apg. 17, 18.

De hadde ikke bare et gledelig budskap om hans død, men de forkynte også evangeliet om oppstandelsen. Alle som leser det nye testamentes brevsamling med oppmerksomhet, vil se at sannheten som knytter seg til den oppstandne Kristus, har en dominerende plass.

Mon disse sannheter har den samme framtredende plass i våre dagers forkynnelse? Eller taler vi for ensidig om forsoningen og blodet?

KRISTI OPPSTANDELSE HAR BETYDNING

I TRE RETNINGER

Samler vi skriftens lære om Kristi oppstandelse, finner vi at den har bestemmende betydning i tre forskjellige retninger. Først har den betydning for Kristus selv. Oppstandelsen er Kristi offisielle bevis for at han er Guds Sønn. «Han er godtgjort å være Guds veldige sønn ved oppstandelsen fra de døde». Rom. 1, 4. Maktet han å løse dødens bånd og ta sitt liv igjen, er han Gud.

I kraft av dette er han også blitt Herre over døde og levende. «For derfor døde Kristus og ble levende igjen, for at han skulle være Herre både over levende og døde». Rom. 14. 9.

Ved det er han også blitt alles dommer. «Ham oppvakte Gud på den tredje dag ... og han bød oss preke og vitne for folket at han er den av Gud bestemte dommer over levende og døde». Apg. 10, 40-42.

Ved oppstandelsen har han også som menneske en gang for evig lagt dommens og dødens grunn bak seg og brakt liv og uforgjengelighet for dagen. «Vi vet at etter at Kristus er oppstanden fra de døde, dør han ikke mer, døden har ikke mer noen makt over ham ... «. Dette og alt som innbefattes i dette, har oppstandelsen betydd for Kristus.

Oppstandelsen har også betydd noe for verden i sin alminnelighet. «Ettersom døden er kommet ved et menneske, så er og de dødes oppstandelse kommet ved et menneske, for likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus, men hver i sin egen avdeling». 1Kor. 15, 21-23. Kristi oppstandelse betyr derfor at døden er ikke det siste for et menneske. Døden kan ikke skjule eller hjelpe noen. Alle må oppstå og stilles fram til regnskap for den levende Gud. Visst nok skal ikke alle oppstå samtidig, men fram må de. Hver i sin avdeling. De troende i sin avdeling, når Herren kommer til luften, og de ugudelige i sin avdeling, når enden kommer, etter at Kristus har gitt riket over til Faderen og all velde er tilintetgjort. Stakkars verden! Enn om de forstod den grufulle betydning Kristi oppstandelse har for dem!

For en trøst for dem om han ennå lå i graven! Da kunne de jo synde uten ansvar. Det er derfor ikke underlig at de nødig vil gå med på at Jesus lever.

Også for de troende har Kristi oppstandelse avgjørende betydning. Det er særlig for oss at denne betydning kommer inn. Vi skal si mer om dette, når vi kommer til hans himmelfart og hans sete ved Faderens høyre. Nå skal vi bare nevne tre ting som har med vårt nærværende liv å gjøre.

1. Vi har nå visshet for at skyldspørsmålet mellom Gud og oss er blitt tilfredsstillende løst. Kristus ofret seg for å forlike oss med Gud. Før han døde, sa han: «Det er fullbrakt!» Var det sant?

Kan vi stole på at Gud ble stilt tilfreds med dette og aldri mer forlanger noe av oss til vår frelse? Guds svar på disse spørsmålene er Kristi oppstandelsen Gud anerkjente både ham og hans offer. Derfor oppreiste han ham ved sin herlighet. Det vil si: Gud rettferdiggjorde ham - ved å reise ham opp igjen. På den måten vet vi at skyldspørsmålet er skaffet ut av verden.

2. Så vet vi også at vi selv er rettferdig for Gud, for Kristus ble oppreist - til vår rettferdiggjørelse. Rom. 4, 25. Han er nå selv vår rettferdighet.

3. Også vi er brakt ut av dødens og dommens grunn. «Vi tror at vi også skal leve med ham, fordi vi vet at etter at Kristus er oppstanden fra de døde, dør han ikke mer. Døden har ikke mer makt over ham.» Han døde for oss, og han lever for oss. Hans død og hans liv er vårt, det er alt gjort for oss og ikke for ham selv.

Derfor skal også vi leve. Døden har ingen makt over oss, fordi den ingen makt har over ham. Rom. 6, 7-11.

Men også for framtiden har hans oppstandelse betydning for oss. Fordi hans oppstandelse er en kjensgjerning, er ingen av oss kommet forgjeves til troen. 1Kor. 15, 1 flg. Da tror vi ikke på Kristus bare for «dette liv». Da venter det oss et vidunderlig liv etter dette. Sto han opp, skal også vi stå opp. Fikk han et herlighetslegeme, et oppstandelseslegerne, skal også vi forvandles og få et legeme likt hans. Skjedde det i et øyeblikk med ham, skal det også skje i et øyeblikk med oss. Han sto opp som førstegrøden og gikk hjem som en forløper for oss, og like så sant som dette er, skal Gud høste oss inn i sin lade etter ham!

Dette er vårt salige håp. Det er den første del av «evangeliet om oppstandelsen.» Kan våre hjerter erkjenne denne del, vil det gjøre oss skikket til å erkjenne enda mer.

Jesu Kristi himmelfart

«Og det skjedde, idet han velsignet dem, da skiltes han fra dem og ble opptatt til himmelen. Og de tilba ham og vendte tilbake til Jerusalem med stor glede.» Luk. 24, 51-52.

Mellom oppstandelsen og himmelfarten åpenbarte Herren seg ved elleve anledninger:

1. For Maria Magdalena alene. Mark.. 16, 9. Joh. 20,1-14.
2.For kvinnene på vei fra graven. Matt. 28, 9-l0.
3. For Peter alene. Luk. 24, 34.
4. For de to på Emmaus-veien. Luk. 24, 13 flg.
5. For de elleve, unntatt Tomas, i Jerusalem. Joh. 20, 19.
6. For alle elleve i Jerusalem. Joh. 20, 26-29.
7. For de sju disiplene på stranden. Joh. 21, 1 flg.
8. For 500 brødre på én gang. 1. Kor. 15, 7.
9. For Jakob alene. 1Kor. 15, 8.
10. For de elleve på et berg i Galilea. Matt. 28, 16-17.
11. For de elleve på Oljeberget ved Betania. Luk. 24, 50-5 3.

Ved den siste åpenbarelsen var det han gikk tilbake til Faderen.

BEGIVENHETENS STORE BETYDNING

At Kristi hjemgang til Faderen blir tillagt stor betydning, ser vi av at Skriften bestemt sier det og av den store plass denne sannheten har fått i Skriften. Allerede i Det gamle testamente finner vi hans himmelfart omtalt.

Ikke bare i skygger og forbilder, som for eksempel i Arons inngang i helligdommen og innhøstingen av førstegrødens kombånd. Men også direkte blir den omtalt. Som i Salme 110, 1: «Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd-». Betegnende nok er dette den mest siterte salme i Det nye testamente.

Kristus selv omtalte begivenheten flere ganger i sitt vitnesbyrd. Se for eksempel Joh. 14, 28; 16, 5-6. 28. Matt. 26, 64.

Og apostlenes forkynnelse er så å si fult av denne sannhet. Hvor kjenner vi ikke uttrykk som disse: «Kristus er den som er død, ja, hva mer er, som også er oppstanden, som også er ved Guds høyre hånd.» Rom. 8, 34. «Som derfor, da han hadde gjort renselse, satte seg ved Maiestetens høyre hånd i det høye,» Heb. 1, 3.

«- innenfor forhenget, hvor Jesus gikk inn som forløper for oss.» Heb. 6, 19-20. «Kristus gikk .. inn . . i selve himmelen.» Heb. 9, 24.

Vender vi oss nå til Heb. 8, 1, ser vi hvilken stor betydning denne Kristi opphøyede stilling har. Der står: «Men en hovedsak ved det som her sies er dette: Vi har en sådan yppersteprest som satte seg ved høyre side av Majestetens trone, i himlene.»

Hvem ser ikke her at Guds Ånd tillegger dette overmåte stor betydning. En sannhet som Skriften selv sier er en hovedsak, burde interessere oss mer enn noe annet. Vi burde skjenke den så stor oppmerksomhet at vi på våre kne søkte å få lys over den.

For en hovedsannhet i evangeliet har vi ikke råd til å unnvære.

KRISTUS ER I VÅR SKIKKELSE I HIMMELEN

Kristus gikk hjem til Faderen i vår skikkelse. Da han kom til verden, ga han avkall på å være i Guds skikkelse og tok en tjeners skikkelse på seg. Han ble mennesker lik. Og i sin ferd ble han funnet som et menneske. I denne skikkelsen døde han, og i denne skikkelsen sto han opp. Og i den samme skikkelsen for han opp til himmelen!

Altså er han nå i himmelen som et - menneske.
Har du virkelig tenkt på det?

Gud ser nå et menneske, et herliggjort menneske, ved sin høyre hånd! Det er et menneske som fullkomment behager og tilfredsstiller ham.

Han er ikke bare på tronen som et menneske, han er der også som - mennesket. Og det er mer Kristus er ikke bare et menneske som du og jeg, men han er mennesket, det annet menneske. Det vil si: Han er en Adam, en stamfar. Altså et representativt menneske, som ikke står alene for Gud. Han er et opphavsmenneske, som representerer en hel slekt for Gud. Som Gud så den gamle slekten i den første Adam, ser han en ny slekt i den siste Adam. Og som stamfaren er i Guds øyne, er også den nye slekten som er til i ham.

Hva vil det si at Kristus er i herligheten på denne måte?

Først det at - Gud ser deg i ham. Han er deg for Gud, for han åpenbarer seg for Guds åsyn for vår skyld.

Heb. 9, 24. Og fordi Gud ser deg i ham og ikke i deg selv, behager du Gud og er antatt.

Dernest betyr det at menigheten - den nye slekten er frelst. I sin stamfar er den allerede satt i himmelen. Gud ser mennesket - det nye mennesket brakt til tronen. Gud ser nå ved sin høyre hånd det han i all evighet skal få se som resultatet av sitt forløsningsverk, nemlig: Et herliggjort menneske.

Forstår du dette, kan du nyte gleden av Ef. 2, 6, som sier at han har satt oss i himmelen. Da kan du holde fast på at Gud til alle tider elsker deg på samme måte som han elsker Kristus. Joh. 17, 23.

Uten dette synet på Kristus, blir alt uklart og usikkert.

Hvordan skulle du vel kunne kjenne sannheten om deg selv som en ny skapning, når du ikke forstår at det er «i Kristus» du er skapt slik? Og hvordan skulle du kunne forstå hva det er å være «skapt i Kristus», når du ikke er oppmerksom på at Kristus er en Adam, en stamfar? For en slekt blir bare skapt i en stamfar. Og som stamfarens stilling er, er slektens. En slekt går fortapt eller blir frelst i stamfaren. Den gamle slekt ble, fortapt i den første Adam, for han falt og døde. Den nye slekt er frelst i den siste Adam, for han seiret og lever.

Fordi det var skapt en naturlig slekt i den første Adam for over 6000 år siden, måtte det bli naturlige fødsler.

Og slik her: Fordi Gud for 2000 år siden skapte en gang til, da han gjorde en ny begynnelse av en ny, åndelig slekt, i den siste Adam, måtte det bli nye

fødsler, ikke naturlige, men åndelige. Den gamle slekt var forgjengelig, den nye er uforgjengelig. For den gamle slekt ble unnfanget og avlet av forgjengelig sæd, men den nye slekt er avlet og født av uforgjengelig sæd, 1Pet. 1, 23.

Spørsmålet er derfor: Er du født på ny? Er du avlet ved evangeliet? Vet du om en åndelig fødsel, da du ble født inn i Guds familie? Om så er, da er du en av dem som for Gud er til og eksisterer i det fullkomne mennesket i himmelen. Lærer du å kjenne sannheten om ham der, kjenner du også sannheten om din egen nye stilling her. Da ligger du ikke og roter og graver i deg selv for å få klarhet over din frelse, men da spør du hva det er i Kristus ved tronen. For du vet at det er - i ham Gud har frelst deg. Da kjenner du Kristus som ditt eneste virkelige liv.

KRISTUS ER I HIMMELEN SOM ET PRØVD MENNESKE

En annen sannhet som det er av den største betydning for den troende å ha klart for seg, er at dette fullkomne Gudmennesket på tronen er et prøvd menneske. Dette gjør Den Hellige Ånd oppmerksom på så vi under alle forhold skal kunne nærme oss Herren med full frimodighet og tillit. Dette ser vi av Heb. 4, 15-16; 2, 17-18:

«Vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medynk med våre skrøpeligheter, men en sådan som er blitt prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd. La oss derfor trede fram med frimoidighet for nådens trone, så vi kan få miskunn og finne nåde til hjelp i rette tid.»

«- derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, så han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å gjøre soning for folkets synder. For ved det at han selv har lidt og har vært fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet.»

Tenk det: «prøvd i alt.»
»I alle ting bli sine brødre lik -.»

Tror du så ikke at han forstår deg? Den prøvelsen som du erfarer nå, har han hatt før deg. Han kjenner av erfaring din stilling og kan si til deg: «jeg forstår deg, for jeg har selv prøvd dette!»

Fristelse, fattigdom, sult, sykdom, sorg, ensomhet, venneløshet, mangel på forståelse, skuffelse, baktalelse, hat, forfølgelse, spott, vantro omgivelser, tretthet, nattevåk, bønnekamp - ja, alt det menneskelivet byr på. Selv det å dø, har han prøvd. Og som fornedret menneske har han i 30 år levd blant lidende, prøvede og syndende mennesker i den samme tåredalen som du vandrer gjennom. Derfor kjenner han fullkomment alle våre kår.

Derfor kan han også ha medynk med oss og være en miskunnelig yppersteprest. Derfor kan han komme dem til hjelp som blir prøvd, og vi kan gå fram for ham med frimodighet.

Når de prøvsomme dagene kommer, vil erkjennelsen av dette ta brodden bort fra alle prøvelsene våre og gjøre oss tålmodige. Det gir kraft til å bære selv den sværeste prøven.

KRISTI NÅVÆRENDE TJENESTE OG RESULTATET AV DEN

Kristus sitter i himmelen med en prestelig tjeneste. «Vi har en sådan yppersteprest som satte seg ved høyre side av Majestetens trone i himlene, med prestelig tjeneste i helligdommen, det sanne tabernakel, som Herren har reist og ikke et menneske -.» Heb. 8, 1-2.

Hans prestetjeneste ble altså ikke avsluttet på Golgata. Den fortsetter innenfor forhenget i det himmelske tabernakel, ikke etter Arons mønster, men etter Melkisedeks.

Ypperstepresten Arons tjeneste på den store forsoningsdagen var delt i tre akter. Den første skjedde ute i forgården ved kobberalteret, - også kalt syndofferalteret. Da slaktet han syndofferet og stenket blodet til forlikelse for folkets synder.

Den annen akt foretok han inne i helligdommen. Der brente han røkelse, bar fram folkets gaver for Herren, og der representerte han det forløste folket for Herrens ansikt ved sine herlige klær, sin lyteløse person og de tolv edelstenene i brystduken og på skul-derstykkene. Den tredje og siste akten skjedde når han kom ut igjen fra helligdommen og velsignet forsamlingen.

På denne måten faller også Kristi gjerning i tre akter. Den første akten foregikk på korset, da han bar seg selv fram som syndoffer og gjorde forlikelse for syndene våre. Med denne akten er han én gang for evig ferdig. Den annen akt holder han på med nå.

Som Aron etter forlikelsestjenesten gikk inn i helligdommen, gikk Kristus inn i selve himmelen. Der gjør han tjeneste bak forhenget, hvor ingen uten Gud ser ham. Og som tjenesten i helligdommen tok det meste av Arons tid den dagen, slik bruker også Kristus den lengste tiden til tjenesten i himmelen. Forlikelsen på korset tok bare noen få timer, men tjenesten i den himmelske helligdommen har foregått i 2000 år! Skulle ikke dette være et vitnesbyrd om hvilken stor og betydningsfull tjeneste dette er?

Hans store, tredje akt står ennå igjen. Nemlig å komme tilbake fra himmelen for å velsigne menigheten og ta den hjem.

Hva består da hans nåværende tjeneste i?
Som svar på dette, skal vi kort nevne fire ting.

1. Hans vesentligste tjeneste består i å tilfredsstille Gud. I Rom. 6, 10 leser vi: «Sin død den døde han én gang for synden, Men sitt liv det lever han for Gud.» Kristus lever for Gud nå. For en vidunderlig tanke!

Som evig Gud og skaperen av alt liv har Gud krav på fullkommen kjærlighet og hengivelse. Hans plan og hensikt i evigheten var å ha et fullkomment menneske i sin nærhet, som helt ut kunne tilfredsstille ham og gi ham den ære som tilkom ham. Adam i Paradis maktet ikke å fylle denne plassen, og heller ikke hans etterkommere.

I omlag 4000 år stilte Gud mennesket på forskjellige prøver og ga dem i oppdrag å elske ham helt og fullt av hjerte, sinn, fornuft og styrke.

Altså ofre og leve hele livet sitt utelukkende for ham. Men alltid kom mennesket til kort. Ved fallet hadde de fått et feilaktig livssenter. De var blitt selviske og levde bare for seg selv. Ved hver prøve Gud ga dem, kom det for dagen at de elsket sitt eget og hatet Gud. Så felte Gud endelig dom Over dem og sa: «Alle til hope er de blitt uduelige.» Rom. 3, 12.

Ved det satte han til side det første menneske og hans slekt. Han satte et nytt menneske, en ny slektsfar, inn i verden, nemlig «mennesket Jesus Kristus». Nå ventet han alt av ham.

Da Kristus trådte inn i verden, vendte han seg til Gud og sa:

«Se! Jeg kommer - i bokrullen er det skrevet om meg - for å gjøre, Gud, din vilje.» Heb. 10, 7. Endelig skulle Gud få sin vilje gjennomført. Ikke av engler, serafer og kjeruber, men av et menneske. Et menneske ropte nå til ham fra jorden fra den syndfylte jord - og sa: «Se, jeg kommer for å gjøre din vilje!» For en oppmerksomhet himmelen må ha skjenket dette nye mennesket, som var tent av kjærlighet til Gud! Og se ham under hans ferd gjennom verden, hvor ubetinget, hensynsløst og helt frivillig han hengir livet sitt for Faderen. Hele hans ånd sjel og legeme, er gjennomtrengt av Gud person, hengivelse. «Jeg søker ikke min vilje, men hans som har sendt meg.». «Jeg er ikke kommet ned fra himmelen for å gjøre min vilje, men hans vilje som har sendt meg.» Dette var det hellige omkvedet i livet hans. Og ved slutten av sitt liv på jorden, kunne han vende seg til himmelen og si: «Far! jeg har herliggjort deg på jorden.» Joh. 17, 4.

Faderens herliggjørelse hadde vært motivet for alt i hans liv.

Derfor ropte Gud ned fra herligheten og gjorde kjent at han hadde behag i, ham. Gud var tilfreds med ham. I denne hellige, fullkomne kjærligheten. til Faderen ble han også lydig til døden. «Han bar seg selv fram som et ulastelig offer for Gud.» Heb. 9, 14.

«Han ga seg selv for oss som en gave og et offer, Gud til en velbehagelig duft.» Ef. 5, 2. «Derfor har Gud høyt opphøyd ham.» Fil. 2, 11.

Han kom tilbake til herligheten i et menneskes skikkelse, og der lever han - også nå - sitt liv for Gud. Slik har han for tid og evighet tilfredsstilt Gud. Gud har nå det han tok sikte på i evigheten og det han i tiden gjorde krav på: et herliggjort menneske som - «lever for ham.»

Hva er så resultatet av dette for deg og meg som tror? For å forstå dette, må vi huske det vi tidligere har holdt fram, at Kristus ikke var et alminnelig menneske, men en ny stamfar, en representant for en ny slekt. Han var. det «annet menneske» og «den siste Adam» (1Kor. 15, 45-47). Han var «det annet menneske», fordi det til da ikke hadde vært noe annet menneske som hadde vært forskjellig fra «det første menneske» i natur og karakter. Likeså var han «den siste Adam», fordi det aldri vil bli et tredje menneske som reiser opp og representerer en ny slekt for Gud.

Har vi dette klart for oss skjønner vi at det var for oss Kristus gjorde Faderens vilje på jorden. Og det er for oss han «lever for Gud» nå i herligheten.

Ved tro kan vi ta stilling i ham og gjøre hans ord til våre og si: «jeg har herliggjort deg på jorden». Vi. kan leve hver dag i den salige visshet at Gud er en tilfredsstilt Gud. Ingen forvissning kan gjøre et troende menneske mer lykkelig enn dette.

Hvor mange troende går ikke med et bilde av en skuffet Gud i sitt hjerte! De ser og føler på seg selv hvor ufullkomne de er i ett og alt. Deres tro, kjærlighet og lydighet, deres tjeneste og motiver, deres daglige liv som kristne, kort sagt alt, er besmittet og mangelfullt. De ser og sanner denne skrikende ufullkommenheten. Gang på gang har de tatt seg sammen for å kjempe seg gjennom til et bedre og mer velbehagelig liv for Gud. Men de synker sammen igjen og kommer ikke lenger. Så går de der så inderlig skuffet over seg selv. De formelig hater og avskyr seg selv.

Og når de selv ser så mye uhelt og urent i livet sitt, hva ser så ikke Gud? Hvor forferdelig skuffet må da ikke han være av dem? Det er jo umulig å tro at hans kjærlighet og velbehag kan hvile over et slikt menneske.

Dette er tanker som dag ut og dag inn fyller deres sinn. Hvordan kan det da bli frigjørelse og glede? Og hvordan skal det i et slikt liv bli tale om kraft til seier? Det er jo en umulighet. Den som har prøvd det, vet det.

Hva disse trette, sukkende Guds barn trenger er å få øynene åpnet for den kjensgjerning at det nå er et menneske som i deres sted og på deres vegne lever for Gud og gleder ham. Når det «går opp» for dem, vil de bli opptatt av dette herliggjorte menneske i stedet for å være opptatt med seg selv.

Så vil de begynne å fatte hva det vil si at Gud «har antatt oss i den elskede». Og med dette syn og med denne tro tilføres man kraft og blir i sitt indre menneske satt i stand til å leve et liv i seier.

Er det liten kraft og seier i livet ditt, så legg nå alt strev og all kamp med å forbedre deg selv til side. Tenk ikke på at du skal seire og leve slik og slik. Du får det jo ikke til likevel. I stedet for dette skal du under bønn ta for deg disse ukjente sannhetene for din erfaring om den oppståtte og himmelfarne Kristus. Prøv å bli stille for dem! Fyll ditt sinn og din tenkning med dem! Be Gud om lys over dem! Bli ved med dette til Den Hellige Ånd har kastet lys over sannheten, så du med ditt indre øye ser hva de betyr for deg. Da, og først da, kan du tenke på at du i ditt daglige liv skal leve til hans ære. For da blir erkjennelsen av disse sannhetene kraften i livet ditt.

Men husk endelig på at hemmeligheten i disse sannhetene kan du ikke lære som en annen lekse. Det du kan se i andre bøker og i denne boken, er bare sannhetene omtalt og framlagt. Du blir bare gjort oppmerksom på at de er der, men du må ikke stanse med dette. Du må «ta dem opp» i ditt sinn og gå inn til Gud med dem og si: Herre, åpenbar meg dette! Gi meg å få oppleve dem!

La det «gå opp» for meg, så jeg kan fatte hva de betyr for meg personlig!»

På denne måte vil du få sannhetene i hjertet og ikke bare i «hodet».

Likevel kan det hende at noen under selve lesningen av denne framstilling, opplever at «lyset går opp». Så trett, utpint og moden kan leseren være for denne sannhet at han griper den øyeblikkelig.. Og lykkelig er den det skjer for! Men skulle opplevelsen ikke komme mens du leser dette, må du ikke tape motet. Ta sannheten med i bønn og vent på Herren! Vær viss på at han skal nok la lyset gå opp for deg.

2. Jesu tjeneste består også. i «å bære fram gavene» for Gud. La oss lese om dette i Heb. 8, l-4: «Vi har en sådan ypperstеprest som satte seg ved høyre side av Majestetens trone i himlene, med prestelig tjeneste i helligdommen.... For hver ypperstеprest innsettes jo til å bære fram både gaver og slaktoffer, hvorfor det også er nødvendig at også denne har noe å bære fram. Var han nå altså på jorden, da var han ikke en gang prest, da det er de som etter loven bærer fram gavene.»

Dette er et underlig ord, som er verd vår nøyeste overveielse. Her blir det uttrykkelig sagt at hver ypperstеprest i Israel måtte bære fram gaver. Det var ikke nok at de slaktet og ofret de bestemte offer. Slik er det også med vår ypperstеprest. Fordi det var så med ypperstеpresten i den jordiske helligdommen, «er det nødvendig» at også Kristus bærer fram noe i den himmelske. Nettopp derfor satte han seg «med prestelig tjeneste i helligdommen.»

Hva slags «gaver» er det da Kristus bærer fram? Guds forordninger i tabernakeltjenesten gir svar på dette. Gud hadde pålagt Israel å tjene ham ved å gi ham bestemte gaver. Gavene kunne være penger, offerdyr, korn og most eller andre ting som de eide.

Kort sagt: Alt som gikk med til gudstjenesten blant dem, skulle de gi som frivillige gaver til Herren. Men disse gavene kunne ingen føre direkte fram for Gud. Gud tillot ikke dem å komme inn i helligdommen og svinge gaven for sitt ansikt. Alle måtte gå veien om ypperstepresten.

De overga gaven sin til Aron, og han brakte den inn for Gud i helligdo en.

Om dette. leser vi i 2. Mos. 28, 38:

«Og den (den høye luen med gullplaten) skal være over Arons panne og Aron skal bære den synd som henger ved de hellige ting som Israels barn vier til Herren, alle de hellige gaver de bærer fram. Den skal alltid sitte over hans panne, for at de kan finne velbehag for Herrens åsyn.»

I Guds øyne klebet det synd, ikke bare ved Israel selv, men også ved de ting som de helliget. For at Gud da skulle ta imot dem og kjennes ved disse gavene, måtte Aron først hellige dem. Da ble de velbehagelige for Gud.

Er ikke også vi pålagt å gi Herren gaver? Er det ikke vår simple plikt å tjene Herren med det han har betrodd oss.? Jo, visst! Men er ikke vi tross alt urene? Og fører ikke det med seg at det også kleber synd til våre gaver? Henger det ikke smitte fra selvet ved de bønnene som følger våre gaver? Som ærlige, ydmyke kristne må vi erkjenne det.

Hvordan kan da Herren tross alt kjennes ved vår tjeneste og motta den?

Ganske sikkert fordi vi har en levende prest i helligdommen, som «bærer fram gavene» og helliger dem for Gud.

Det er dette forholdet som tydelig går fram av 1Pet. 2, 5, der det står: «Og bli også dere oppbygget som levende steiner til et åndelig hus, et hellig presteskap til å bære fram åndelige offer, som tekkes Gud ved Jesus Kristus.»

Som Israels gaver kunne tekkes Gud ved Aron, gleder våre gaver Gud ved Jesus Kristus. Måtte vi alltid minnes dette! Det vil da for det første legge ansvar inn over oss. Vi vil mer se til å gjøre vår tjeneste i Jesu navn, og vi ville så langt som det står til oss, legge vinn på å framstille oss rene for hans ansikt.

På den annen side ville dette gjøre oss frimodige i arbeidet. Vi ville ikke bli motløse og tvilende, selv om vi måtte erkjenne at det kleber mye ufullkomment ved oss. Ved å tenke på Kristi tjeneste i himmelen ville vi ha tro for at Gud tar imot og kan bruke både oss og våre gaver. Og med dette syn ville vi tjene Gud med glede. Ja, da ville vi tjene ham for hans skyld, og ikke se oss om etter ære og takk fra mennesker.

3. Som hans tredje tjeneste i himmelen må nevnes at han - går i forbønn for oss. Rom. 8, 34; Heb. 7, 25.

Men dette må vi ikke misforstå. Mange har det syn at Gud i grunnen er vred, fornærmet og straffelysten. En som ved første leilighet lar dommens rettferdige gjengjeldelse ramme den feilende og ulydige troende.

Når han likevel holder dommens hånd. tilbake, har det sin grunn i at Jesus, denne snille og barmhjertige talsmannen trygler og ber Gud om at han må spare oss og la nåde gå for rett. Og så lykkes det ham med sine ord og naglemerker å bevege den vrede Gud, så han bærer over med oss.

Dette tror de ligger i at Kristus går i forbønn for oss. Men dette er et meget feilaktig syn. En slik oppfatning er jo en direkte fornektelse av forsoningen på samme tid som det er en fornektelse av Jesu ord: «Faderen selv elsker dere.» «Den som har sett meg, har sett Faderen.» «Jeg og Faderen er ett.»

Nei, venner, «Gud er for oss». Og «vi roser oss endog av Gud, ved Jesus Kristus, han ved hvem vi nå har fått forlikelsen» Rom. 5, 11.

Som troende er vi ført inn i Guds nærhet som barn. Gud er vår Far. Vårt privilegium er å kjenne ham og omgås ham. Derfor må vi ikke leve i den forestilling at Kristus sitter i himmelen og maser og ber og snakker godt for oss hos en fortørnet Gud. For med dette syn kan vi ikke gå til Gud i barnekårets ånd, som sier: «Kjære Far!»

Kristus er i seg selv en bønn for Gud. Alt Guds øye ser i ham taler til Guds hjerte om å velsigne oss. «Så mange som Guds løfter er, i ham har de sitt ja, derfor får de og ved ham sitt amen.» 2Kor. 1, 19-20. Det er ikke «nei» i ham.

Gud ser ingen ting for sine øyne som påvirker ham til å vende seg mot sine barn med et hjerteløst «nei». Ser Gud på det fullkomne mennesket ved sin høyre hånd, ser han bare et eneste stort «ja». For «ja er der blitt i ham.»

For å tale på menneskelig vis. Om Gud spør: Skal jeg bli ved å elske dem? Skal jeg velsigne dem? Skal jeg bevare dem? Skal jeg forsørge dem og bønnhøre dem? Så er personen Jesus Kristus i all sin verdi for Faderen et eneste ja! Og slik er forholdet dag og natt, sekund for sekund, nå og i all evighet.

Derfor trengs det ikke «talemåter» fra Jesu munn, for at Gud ikke skal fordømme sine.

Som forbeder er han hos Faderen i vår skikkelse. Som et menneske er han vår stedfortreder. Han treder fram for oss. Alt hva han er og gjør, er han og gjør han for oss, i vårt navn og i vårt sted.

Han døde for meg. Han oppstod for meg. Han er i himmelen for meg, og han ber for meg.

Vår egentlige plass er hjemme i himmelen. Der skulle vi egentlig ha vært. Vi skulle omgitt Guds trone som herliggjorte mennesker og gitt ham en fullkommen tilbedelse. Men vi er ennå (av bestemte grunner) her på jorden. Mens vi vandrer her, vet vi ikke engang hva vi skal be om, slik som vi trenger det. Langt mindre forstår vi å tilbe slik som vi skulle tilbe Gud. Derfor har vi Guds ånd som talsmann i våre hjerter mens vi er her.

Men får da ikke Gud full tilbedelse? Hører han ingen annen bønn, påkallelse, takk og tilbedelse for sine ører enn den skrøpelige røkelsen som stiger opp fra vårt bønnealter?

Jo, Gud være lovet! Det er et menneske i himmelen som ber!

Når vi ber, men glemmer å påkalle, takke og tilbe, så påkaller, takker og tilber han. Når vi påkaller og takker, men forsømmer å be, så ber han. Det som mangler hos oss, utfyller han. Når røkelsen på vårt alter er uriktig blandet, så en viktig del mangler, står han ved gullalteret i himmelen og blander røkelsen for oss. Han gir og legger til det som mangler fra oss, og derfor stiger våre bønner opp til Gud.

Se om dette i Åp. 8, 3-4.

Det minste vi kristne kan er å be og tilbe. Den som tror at han kan det, er neppe en ydmyk kristen som kjenner seg selv. For vi skal huske på at det å kunne be, er ikke det samme som å be ofte og lenge. Kunsten er å be slik at våre bønner «stiger opp til Gud.» Det vil si: Be slik at Gud gledes og vi bønnhøres.

Fra våre dagers bønnestunder og bønnemøter er det mye offerrøk som driver av sted langs med jorden og aldri evner å stige opp til Guds trone. Skulle det ikke lyde noen annen bønn i Guds ører enn den som blir stammet fram her på jorden, skulle vi nok lenge få vente på bønnhørelse. Men når vi opplever så mye Guds velsignelse som vi gjør, er det fordi det er en prest ved Guds høyre hånd som ber.

Har du aldri noen gang undret deg over at Gud ga deg mange ting og gjorde mange ting for deg, som du slett ikke hadde bedt ham om?

Skal tro om ikke hemmeligheten ligger her: Kristus ba for deg!

Glem derfor ikke ham som tjener i det himmelske tabernakel. På hans tjeneste der er alt avhengig. Og i ham er det at ditt egentlige liv for Gud blir levd.

Sikkert nok er dette et underlig forhold, som fornuften ikke kan fatte. At vi skal eksistere for Gud i dobbel forstand - med ett liv her på jorden og ett i himmelen i et annet menneske - ligger jo helt utenom alt hva mennesker kan begripe. Det er en evangeliets hemmelighet som kun kan bli forstått ved tro.

Men den som eier denne tro og kjenner denne hemmelighet, er i sannhet et frigjort og lykkelig menneske. Han kjenner ikke bare «sitt gamle menneske» og «sitt indre menneske» som har lyst til Guds lov, men han kjenner også «et menneske i Kristus». Og dette er hans frelses hemmelighet og hans usigelige lykke. Eier du denne lykke?

4. Det siste vi nevner av hans himmelske tjeneste, er hans gjerning som talsmann. Det tydeligste ordet om dette er 1Joh. 2, 1: «Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde, og om noen synder, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige»

Vi har en talsmann. I den engelske bibel er det oversatt med: en advokat. Det greske ordet her er parakletos, som betyr «en som er kalt opp ved ens side for å hjelpe.»

Hjelpe med hva?
Hjelpe når?

Legg merke til at det er når vi - som troende - kommer i skade for å synde, at vi har en advokat hos Faderen. Det er da han hjelper i denne karakter. Ikke ellers.

Men når han nå skrider inn som advokat, skulle det tyde på at det er noen som anklager. Og anklageren kan ikke være noen annen enn «våre brødres anklager, djevelen.»

Noen hevder at djevelen ikke har noen adgang til å føre fram noen anklager for Gud nå. Men dette vil nok falle dem vanskelig å bevise, for om det ingen anklager er, trengs heller ingen advokat.

Men et annet spørsmål. kan det jo være - hvem Satan anklager. Er det de troende som har syndet? Gjør djevelen Gud oppmerksom på deres synder og feil, for om mulig å få Gud til å vende seg imot dem? I så fall er det oss djevelen vil til livs.

Eller kan det tenkes at det er Gud, han retter anklagen mot? Tenker han kanskje å finne et sårbart punkt, hvor han kan angripe Guds rettferdighet og si: «Gud, du handler ikke rettferdig! Var du en rettferdig Gud, «så du ikke gjennom fingrene» på synden hos disse menneskene, men lot dem få etter fortjeneste?» I så fall vil Satan Gud til livs.

Ifølge Jobs bok synes det som om dette siste er det riktige. For da var det ikke Job djevelen anklaget, men Gud. Job 1, 9-11. Og i denne retningen synes også 1Joh. 2, 2 å gå, for der sies det at Kristus, han som skrider inn som advokat, «er en soning for våre synder,» og han er «den rettferdige».

Når han er rettferdig og er en soning for syndene våre, må det likevel være rettferdig av Gud å «spare oss». For Kristi soning er et vitnesbyrd om at Gud ikke har sett gjennom fingrene på synden. Kristus som da står fram som menneske med merker etter korsets død, gjør Gud uangripelig.

Dette kan synes være ordets mening.

Hvordan det for øvrig går til for tronen, vet vi ikke. Heller ikke er det nødvendig å vite det. For oss er det nok å vite, at når vi har syndet og anklagen føres fram, har vi en ved Guds side som «er kalt opp for å hjelpe.»

Da vet vi anklagen er maktesløs enten den rettes mot Gud eller oss.

Og når vi vet det, vet vi også at Gud kjennes ved oss som sine og kan gjøre det, selv når vi har syndet. Ja, vi vet mer. Vi vet at han også kan tilgi oss og rense oss fra all urettferdighet.

Det er nok for oss.

SUMMEN AV DET HELE

Når vi til slutt skal samle innholdet av dette korsets og oppstandelsens evangelium, finner vi ikke bedre uttrykk for dette enn Rom. 5, 9-10: «Så meget mer skal vi da etter at vi nå er rettferdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden. For så sant vi ble forlikt med Gud ved hans Sønns død, da vi var fiender, så skal vi så meget mer bli frelst ved hans liv etter at vi er blitt forlikt.»

Meget mer frelst ved hans liv.
Dette er summen av det hele.

Les ennå en gang disse to versene nøye og legg vel merke til, forholdet mellom hans død og hans liv; hans blod og ham selv. Du vil da se at det er noe bestemt som foreligger som resultat av hans død og noe ganske annet som kommer som resultat av hans liv.

«Rettferdiggjort ved hans blod.»
»Ved ham bli frelst fra vreden.»
»Forlikt ved hans død.»
»Meget mer frelst ved hans liv.»

Han død og blod dekket vårt behov som fiender: Ved det forlikte og rettferdiggjorde han oss.

Hans liv nå dekker, vårt behov som Guds venner: Ved det frelser han oss etter at vi er blitt forlikt.

Og kunne vi bli forlikt med ham ved hans død, så skal vi så meget mer nå bli frelst ved hans liv. Men blir vi «meget mer» frelst fra vreden ved ham selv enn vi ble rettferdiggjort ved hans blod,

da står bare Guds herlighet tilbake. Da kan vi som Rom. 5, 2 sier, rose oss av håp om Guds herlighet.

Det er bare Guds herlighet og Guds vrede som venter menneskene til slutt. Men hvordan skal jeg da - allerede her i verden - bli viss på at herligheten blir min lodd? Ja, så viss at jeg kan rose meg av dette håp?

Jo, for det første må jeg bli rettferdiggjort og få fred med Gud. Og det er jeg. Jeg er blitt rettferdiggjort ved hans blod. Det tror jeg og har derfor fred med Gud.

For det annet må jeg bli frelst fra vreden. Det vil si: Jeg må uavlatelig bli frelst som en troende, fra alle mine salighetsfiender. Skjer det og har jeg garanti for det, vet jeg også at Guds herlighet blir min.

Men har vi som Guds barn en slik garanti?

Rom. 5, 9-10 svarer - «Ja»!

Kristi liv hos Gud trygger vårt håp. Av hans liv kan vi vente oss mer enn av hans død.

Tror du det? Regner du med det om dagene? Eller er du bare opptatt med deg og ditt og vet ikke at du skal bli frelst ved «hans liv?»

Jeg hører noen si: Men det er jo farer for den troende. Derfor må vi alltid frykte. En slik framstilling av frelsen, som er gitt ovenfor, gjør den kristne for trygg. Han blir ansvarsløs.

Til dette må jeg få si: Jo, du har rett i det at det er farer for den troende. Disse farene er bare så mye større enn både du og vi andre tror.

De er så store og overhengende at Gud, og bare Gud i himmelen, må bevare oss! «Vår egen makt er intet verd.»

Men - hvordan blir vi bevart ved Guds makt?

Bibelen sier: «Dere som ved Guds makt holdes oppe ved troen.»

Merk det: «Ved troen». Det er altså ved tro at Guds oppholdende og bevarende makt kommer oss til gode. Vi blir bevart og holdt oppe bare i forhold til vår tro. Ikke i forhold til vår frykt og tvil. Den som begynner å tvile, begynner å synke.

Hvordan skal så Guds barn kunne tro? Og hva skal de tro? Er det ikke det Gud har sagt oss, vi skal tro? Jo, ganske visst, sier du.

Nå vel. Om jeg nå vet at Guds barn bare kan bli holdt oppe ved tro, og jeg har til hensikt å gi dem hjelp, hva skal jeg da gjøre? Må jeg ikke da for å bringe dem til å tro - forkynne dem det Gud har sagt om sin makt og sin frelse? Om de da ser og fatter tiltro til Herren og hans makt og kjenner at en større trygghet og hvile fyller sjelen, skulle så det være farlig?

Er det farlig for en kristen å ha full tillit til Gud?

Er han tryggere mot farene ved å ha litt tro og litt vantro?

Har synet på frelsen i Kristus og troen på Gud den egenskap at det gjør et Guds barn ansvarsløst?

Hvis det er tilfelle, da er jeg etter 20 års samfunn med Gud, fremmed for det Guds nåde virker. For min erfaring har vært at Guds nåde har evne til å tukte meg og gjøre meg øm for synd. Tit. 2, 11. Nei, venner, dette herlige syn på Kristus og vår stilling i ham er ikke farlig. Men å gå dag ut og dag inn og nesten ikke regne med annet enn seg og sitt, det er farlig.

Vokt deg for deg selv! Du er den største fare for deg selv.

Kristus kommer igjen

Før du legger denne boken fra deg, må jeg få si deg et personlig ord. Det gjelder at vår Herre og Frelser kommer tilbake fra himmelen. Vi har tidligere talt litt om at Kristi tjeneste er inndelt i tre store akter.

1. Først ofringen av seg selv for syndene våre på korset.
2. Dernest hans åpenbaring i himmelen for vår skyld.
3. Og til slutt at han kommer tilbake fra himmelen for å velsigne sin forsamling.

Dette forholdet vil jeg nå få minne deg om til slutt. jeg vil be deg være oppmerksom på dette alvorlige forholdet:

Den første akten er Kristus ferdig med. Han har gjort forlikelse for syndene våre. Så det skal han aldri mer ta fatt på igjen.

Han vant den gangen en evig forløsning, og det var nok. Mer behøves ikke.

Den andre akten holder han på med nå. Han er innenfor forhenget nå og representerer sitt folk for Gud. Og denne tjenesten har han vært opptatt med i omlag 2000 år. Og hva så? Tror du ikke da at han er snart ferdig også med denne akten? Mener du ikke at det nærmer seg sterkt den tiden at han skal komme igjen og foreta sin tredje og siste akt?

Hva du tror om dette, vet jeg ikke. Men Guds ord sier at han kommer igjen. Og alle Guds menn som leser og gransker det profetiske ordet er overbeviste om at hans komme til luften for å hente de troende hjem til seg, er nær for døren.

Jeg kunne nevne meget fra vår tid som etter Guds ord viser oss dette, men det ligger utenfor rammen av denne boken. Det får være nok å minne deg om at hans komme er den første og største begivenhet som nå venter verden. Og Kristi menighet har aldri hatt en så sterk anelse om at Herren kommer snart, som nettopp nå. Selv ledende menn innen den vantro - verden forstår at noe ekstraordinært forestår, men de vet ikke hva.

Men Guds folk vet det. Det er Herrens tilbakekomst som forestår!

Og vet du hva hans komme vil bety? Har du for alvor tenkt over at han som vandret her i fattigdom og nød og ble kalt en djevel, han som de spyttet på og slo i ansiktet med knyttnever, han som de hudstrøk og tornekronte, han som bar korset til spott og vanære gjennom Jerusalems gater, han som de spikret til korset og hånte like til døden, han skal komme igjen!

Forstår du hvorfor han kommer?

Han kommer for å samle hjem alle sine, alle som har fulgt ham i forkastelsen og trodd på ham og lidt med ham. Han kommer for å åpne de gamle og nye gravene som gjemmer restene av hans frommes legemer.

Han kommer for å kalle fram dem som er gjemt på havets bunn mellom tang og tare. Ja, han kommer for å gjøre verden tom for troende, så ingen mer skal plages av deres vitnesdem for evig. Og enda mer: Dommens dag, «hevnens dag fra vår Gud» er kommet, og så må han ta sine kjære hjem før vreden og veene bryter løs over den ugudelige verden.

Forstår du hva det vil bety at de troende blir tatt bort? Enn om du skulle bli tilbake -?
Orker du å tenke deg inn i det?

Din mor, din far, dine søsken, dine venner, ditt barn, din mann, din hustru, hver troende du kjente, alle som hadde et godt ord fra Gud til deg, er - borte. De er tatt hjem til herligheten, og du - du er tilbake - - -.

Må jeg nå så alvorlig jeg kan få spørre deg: Er du frelst? Er du det? Hvis ikke, blir du tilbake.

Har du opplevd det som er felles for alle Guds barn: å bli født på ny? Har du mottatt Guds Ånd til pant i hjertet ditt?

Å, om du visste hvor alvorlige disse spørsmålene er! Alt for tid og evighet beror på hvordan ditt forhold til Kristus er.

Tusenvis røster vil lulle deg i søvn, så du ikke skal få denne saken i orden. Mange roper til deg og sier: «Du er jo god og snill. Du er jo døpt og konfirmert og har tatt imot nattverden, og aldri har du vært borte i noe stygt. Du har jo også bedt til Gud og gått både. til kirke og bedehus, hva skulle det være i veien med deg! Slå deg bare til ro».

Det er kanskje sant alt dette. Du er gjerne et så godt menneske. Og det er bra. Men vil det holde når Herren kommer? Med all denne kristelige stasen og fromheten kan du ennå være uten liv i Gud og gå fortapt! Derfor roper jeg et varsku! Våkn opp av søvnen og likegyldigheten! Treng deg inn til Gud og undersøk om du noensinne har tatt imot frelsen i Kristus Jesus!

Når Herren er kommet og har hentet sine, vil du forbanne dorskheten din og angre, men for sent.

Du som vet at du ikke er frelst, kjære deg, hvorfor nøler du? Hva kan den usle verden som snart forgår, gagne deg? Hvorfor vil du lenger risikere å fortape din udødelige sjel?

Visst er du bundet i syndevaner og hensyn til andre mennesker, men HERREN kan frelse deg fra alt dette. Spørsmålet er bare om du vil la ham få gjøre det. Fram for alt trenger du tilgivelse for syndene dine, for du har fornærmet Gud. Du har en utestående uoppgjort sak med Gud. Derfor og bare derfor, er du et ufrelst menneske som går din dom i møte.

Å bli frelst er derfor det samme som å gjøre opp med Gud og få hans tilgivelse. Frelsen er ikke mer innviklet enn som så. Gjør derfor opp med Gud og ta imot ordet hans på at syndene dine er deg forlatt. Så er du frelst.

Å leve som et frelst menneske kommer etterpå. Men hvordan du skal kunne leve som en troende kan du ikke forstå før du er blitt en kristen. Du mangler nemlig forutsetningen for å kunne forstå det. Og denne forutsetningen er en ny natur. Den har du ikke nå. Derfor kan du ikke sette deg inn i hvordan du vil komme til å tenke, føle og leve med den.

Men så meget skulle du kunne innse, at hvis du hadde en annen natur med lyst og trang til det åndelige, ville det falle deg naturlig å være interessert for det åndelige. Da kunne du uten tvang legge livet ditt over i en åndelig retning.

Du må altså få en ny natur for å kunne leve et nytt liv.

Men en ny natur kan ingen gi seg selv. En natur kommer ikke som frukt av en bestemmelse eller som følge av visse øvelser. Bare Gud kan gi deg en ny natur, og du behøver ikke forstå hvordan, det går til. Saken er ganske enkelt den at i samme stunden som du gjør opp med Gud og tar imot visshet om at syndene dine er tilgitt, skaper Gud denne naturen i deg.

Slik vet du ikke ordet av det før du kjenner og erfarer at du er blitt et annet menneske. Du får avsmak for synden og det verdslige livet, som du før ikke kunne unnvære, og det åndelige som du før avskydde, blir din store lyst.

Du kan ikke forklare hvordan det er gått for seg. Du vet bare at det har skjedd. Om ingen andre tror det, vet du det. For du kan ikke fornekte din nye natur.

Kom derfor fram til Gud med livet ditt, slik som det er. Vær bare sann og si det til ham som det er. Ta skylden på deg. Tilstå og bekjenn for Gud at det er du som er synderen. Be ham så om å tilgi deg for Jesu skyld.

Mer forlanger ikke Gud av deg. Resten er Guds egen gjerning. Å forlate og utslette din synd, er Hans sak. Og det gjør han gjerne, fordi han vet at Jesu død har gjort soning for all din synd. Det har du hans eget ord for. Hør hva han sier:

«DU har bare trettet meg med dine synder, voldt meg møye med dine misgjerninger. JEG, JEG er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu».

Slik er du.
Og slik er Gud.

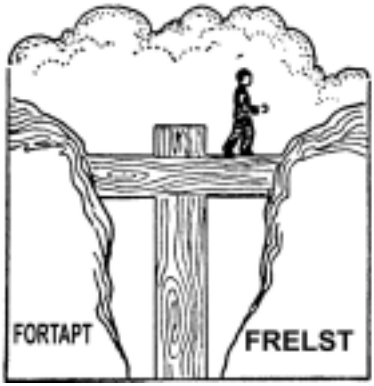
Her ser du hva du har gjort og hva Gud gjør.
Han utsletter dine synder for sin skyld.
Så tro ham på hans ord og kom!

Men skynd deg! For tiden heretter er kort.

(© PERLEN FORLAG 4513 MANDAL)

Broder hilsen Ivar Helmersen
Perlen forlag
Mob.: 9963784
4513 MANDAL

FORTAPT
FRELST